

மூவர் தேவாரம் முதல் ஐந்து பதிகங்கள்

ம.சா.அறிவுடைநம்பி. எம்.ஏ.,

A.No: 1665

223

பதிப்பகம்

மு வர் தே வ ர ம்
முதல் ஐந்து பதிகங்கள்

1665

மூலம் பெயற்புரையும்

உரையாசிரியர்

ந. சா. அறிவுடைநம்பி எம். ஏ .
ஆய்வாளர், தமிழ் மற்றும் இந்திய மொழிப்புலம்,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

மதுரை

மெய்யப்பன்
அறக்கட்டளை

கருமணி பதிப்பகம்

56 இரத்திபுரம், மதுரை 625 011

1981

12/2

நாலின் பெயர் : ருவர் தேவாரம் முதல் ஐந்து பதிகங்கள்

ஆசிரியர் : ம சா. அறிவுடைநம்பி எம். ஏ.,

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு : முதற்பதிப்பு, மே, 1981

பதிப்புரிமை : ஆசிரியர்க்கு

தாள் : 16 kg டபுள் டெம்மி

அச்சு : 10 புள்ளி

நாலின் அளவு : 14 × 22 செ.மீ.

பக்கங்கள் : 42 + 148

படிகள் : 1000

அச்சிட்டோர் : அருட்பா அச்சகம் & உதயம் அச்சகம்

ஓவியர் : பி. என். ஆனந்தன்

நூல்கட்டு : தாள் அட்டை

விலை : ரூ 12

பதிப்பாளர் : கருமணி பதிப்பகம், 56 இரத்தினபுரம், மதுரை 11.

பொருள் : மூலமும் பொழிப்புரையும்

கிடைக்குமிடம் : நாவலர் புத்தக நிலையம், 59ஏ, மேலாவணி மூலவீதி,

மதுரை - 625001.

KOVILLOOR MADALAYAM
 KOVILLOOR - 630 307
 (FED.)
 (PHONE)
 (FED.)
 (PHONE)

இந் தூல் வெளிவருவதற்குப் பெரிதும் உறுதுணை புரிந்த திரு. மு. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்கட்கு என் தன்றி உரியது.

இந்தான் வெளிவரத் தோன்றத் தனையாய்
நின்ற கண்ணுதற் பெருங்கடவுளின் திருவருளை
வாயுத்துவாடின். இந்நீ வெளியிட்ட கருமணி
பதிப்பகத்தார்க்கும், நன்றுறையில் அச்சிட்ட
அருட்பா அச்சகத்தார்க்கும், உதயம் அச்சகத்-
தார்க்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்-
கிறேன்.

மதுரை 625 011

தி. வ. ஆண்டு 2012

செப்டம்பர் 19

1 - 5 - 1981

}

அன்பன்,
ம. சா. அறிவுடை நாயர்

மூவர் தேவாரம் முதல் ஐந்து பதிகங்கள்

மூவர் வரலாறும் நூற் சிறப்பும்

முன்னுரை : சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டிடல்க்கும் சமயமே சைவசமயம். இச் சமயம் தொன்மைச் சிறப்புடையது. இச் சமயத்தைச் சார்ந்த அருளாளர்கள் அருளிய நூல்கள் பலப்பல. அவை தோத்திர மென்றும், சாத்திர மென்றும் அழைக்கப்பெறும். இறைவனைப் பரவ வந்த அப்பர்.

“சொல்லும் பொருளெலாம் ஆனந்தாமே

தோத்திரமும் சாத்திரமும் ஆனந்தாமே”

என்றார். தோத்திர நூல்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகும். சாத்திர நூல்கள் பதினான்காகும். பன்னிரு திருமுறைகளுள் ‘தேவாரம்’ முதல் ஏழு திருமுறைகளாக வகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருமுறைப் பெருமை : ‘திரு + முறை = திருமுறை’ ‘உயர்ந்த சிவஞானச் செல்வத்தைமக்கள் அடைவதற்கு வழிகாட்டும் நூல்’ என்பது இச்சொல்லுக்குப் பொருளாகும். இங்கு ‘முறை’ எனுஞ் சொல்லுக்கு ‘நூல்’ என்பது பொருள். ‘திருமுறை’ எனும் இப்பெயர் ‘முன்றும் குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில்தான் முதன் முதலாகக் காணப்படுகின்றது’.

சிவன் எனும் ஓசையைத் தமக்கே உரிய செம்மேனி எம்மானாகிய சிவபெருமானின் புகழ்பரவும் அருளாளர்களுடைய அமுதத் தம்ழ் வாக்குக்களின் தொகுப்பே இத்திருமுறைகள். திருஞானசம்பந்தர் முதலாகச் சேக்கிழார் ஈறாக அமைந்த இருபத்தேழு அருளாளர்களின் அமுதவாக்குக்களைத் திருவருளின் துணை கொண்டு பன்னிரு திருமுறைகளாக அருளாளர்கள் தொகுத்து அளித்துள்ளனர். இத்திருமுறைகளைத் ‘திருநெறியதமிழ்’ என்றும் அழைப்பது வழக்கம்.

கொற்றவன்குடி உமாபதிசீவாசாரியார் இயற்றிய ‘திருமுறைகண்ட புராணம்’ எனும் நூலில் திருமுறைகள் கண்டு தொகுக்கப்பெற்ற செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது

திருநாளைநூலில் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு வழிபாடு செய்யும் ஆதிசைவக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பியாவார். திண்டிவனில் செல்லித்துக் கிடந்த தேவார ஏடுகளைத் தொகுத்து

வரையறை செய்தவர் இவரே யாவர். இவர் ஒன்றுமுதல் பதினொன்று வரை தொகுத்தார் எனவும், இவருக்குப் பின்வந்த அருளாளர்களால் சேக்கிழார் அருளிய பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகச் சேர்க்கப்பட்டது என்றும் க. வெள்ளிவாரணாநாள் கூறவர்³

திருமுறை நூல்கள் : பன்னிரு திருமுறை நூல்கள் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன. மேலும் இத்திருமுறைகளை எந்தெந்தக் காலங்களில் ஓதுதல் வேண்டும் என்பதனை (சித்திரைத் திங்கள் முதல் பங்குனித் திங்கள் வரை) ஆன்டோர் வகுத்துள்ளனர்.

வ.எ.	திருமுறை எண்	நூல்	ஆசிரியர்
1	1, 2, 3	தேவாரம்	திருஞானசம்பந்தர்
2	4, 5, 6	..	திருநாவுக்கரசர்
3	7	..	சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்
4	8	திருவாசகம், திருக்கோவையார்	மாணிக்கவாசகர்
5	9	திருவிசைப்பா, திருப் பல்லாண்டு	திருமாளிகைத் தேவர் முதலான ஒன்பதின்மர்
6	10	திருமந்திரம்	திருமூலர்
7	11	திருமுறை (பதினோர்த் திருமுறை) 40 நூல்கள்	திருவாலவாயுடையார் முதலான பன்னிருவர்
8	12	பெரியபுராணம்	சேக்கிழார்

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் : மூவருளிய தேவாரம். 'அடங்கண்-முறை' எனவும் அழைக்கப்பெறும். திருஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பாடல்கள் 'திருக்கடைக்காப்பு' என்றும், திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருப்பாடல்கள் 'தேவாரம்' என்றும், சுந்தரர் அருளிய திருப்பாடல்கள் 'திருப்பாட்டு' என்றும் அழைப்பது வழக்கம்.⁴ மேலும்

ஞானசம்பந்தர் பாக்களைப் 'பால்ய தேவாரம்' எனவும், நாவரசர் பாக்களை 'விருத்தாப்பிய தேவாரம்' எனவும் ஆரூரர் பாக்களை 'யௌவன தேவாரம்' எனவும் கூறுவதுமுண்டு.⁵

இரட்டையரே மூவர் திருப்பதிகங்களைத் 'தேவாரம்' என்ற சொல்லால் முதன்முதலில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். "

"மூவாத பேரன்பின் மூவர் முதலிகளும்

தேவாரஞ் செய்த திருப்பர்ட்டும்'"

என வருவதனைக் காணலாம்.

தே + ஆரம் = தேவாரம். தே — தெய்வம்; ஆரம் — மாலை. தெய்வத்திற்குச் சூட்டப்படும் மாலை போன்றது.

தே + வாரம் = தேவாரம். தே — தெய்வம்; வாரம் — இடைப் பாட்டு. இவ்வாறு இரண்டு வகையாகப் பிரித்துப் பல்வேறு பொருள் காண்பர் அறிஞர்.

தேவாரப் பாக்கள் அனைத்தும் பண்ணோடு பாடத்தக்கவை; தாள இசைக்குப் பொருந்தியவை. மூவர் தேவாரத்தில் மொத்தம் 23 பண்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பண்கள் அனைத்தும் தேவார ஆசிரியர்களாலேயே இசை அமைத்துப் பாடப்பெற்ற தனிச்சிறப்பு உடையன.

தேவாரத்தைப் பண் முறையிலும், தலமுறையிலும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளனர். பண்முறையே பழைய முறையாகும். பாராயணம் செய்வதற்கு இம்முறையையே கொள்வது மரபு. தலமுறை பிற்காலத்தில் தோன்றிய முறையாகும். இதுவரை பல பதிப்புக்கள் இத்தேவாரத்திற்கு வெளிவந்துள்ளன.

தேவாரப் பதிகங்களின் தொகை : "திருஞான சம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்கள் 16,000; திருநாவுக்கரசர் அருளியன 49,000; சுந்தரர் அருளியன 38,000" என்று திருமுறைகண்ட புராணம் கூறுவதாகச் சிலர் கூறுவர். ஆனால் இவ்வாறு கூறுவது பாக்களின் எண்ணிக்கையே அன்றிப் பதிகங்களின் எண்ணிக்கையாகா? என்று கூறிப் பின்வருமாறு கூறுவார் வெள்ளைவாரணனார்."

"திருஞானசம்பந்தர் 1600 பதிகங்களும், திருநாவுக்கரசர் 4900 பதிகங்களும், சுந்தரர் 3800 பதிகங்களும் பாடியருளிஞார்களெனவும், அப்மூலமும் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களின் தொகை 10300 எனவும், அவற்றின் பாடற்றொகை 1,03,000 எனவும் கூறுதல் ஏற்புடையதாகும்".

ஆனால் நமக்கு இன்று கிடைப்பன 796 பதிகங்களேயாகும்.

சம்பந்தர் : 384 அப்பர் : 312 சுந்தரர் : 100 இப்பதிகங்களின் மொத்தப் பாக்கள் 5,250 ஆகும்.

சம்பந்தர் வரலாறு : சைவ உலகின் முதல் குரவரான இவரின் வரலாற்றை 1258 பாக்களில் பா மணங்கமழும் வண்ணம் சேக்கிழார் விரித்துரைத்துள்ளார். 4288 பாக்களை உடைய பெரியபுராணத்துள் இவர் வரலாறு ஒன்றே விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால்தான் 'பிள்ளையாதி புராணம் பாதி' எனும் பழமொழியும் எழுந்தனபோலும்!

'சோழ வளநாடு சோறுடைத்து' என்று ஆன்றோரால் புகழப்படும் சோழ நாட்டிலே பிரம்புரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், புத்தராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பை, காழி, கொச்சைவயம், கழுமலம் எனும் பன்னிரண்டு பெயர்களை உடைய சீகாழிப்பதி பழம்பெருமை வாய்ந்த பதியாகத் திகழ்ந்து வந்தது. இப்பதியில் அந்தணர் குலத்தில், கௌணிய கோத்திரத்தில் தோன்றினார் சம்பந்தர் இவர்தம் தந்தையார் சிவபாத விருதயர்; தாயார் பகவதியார்.

மூன்றாமாண்டு அனையையில் தம் தந்தையாருடன் திருத்தோணிபுரத் திருக்கோயிலிலுள்ள பிரமதீர்த்தத்திற்குச் சென்றார். அங்குக் குளக்கரை யில் அமர்ந்திருந்த பிள்ளையார் முற்பிறப்பின் நிகைவு மூளப்பெற்றுக் சண்டலில் தீர் ததும்பி 'அம்மே அப்பா' என்றழைத்து அழுதனர். அந்நிலையில் இறைவன் அம்மை அப்பராக அவருக்குக் காட்சி கொடுத்துச், சிவஞானமாகிய இனிய அமிழ்த்ததைக் குழைத்துப் பிள்ளையார் கையில் கொடுத்து அவரது அழுகையைத் தீர்த்தருளினார். அன்றிலிருந்து சிவஞானம் பெற்றமையால் 'திருஞானசம்பந்த' ராயினார். 'தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கும் முதற்பதி-கத்தைப் பாடினார்.

பின்னர் சம்பந்தர் ஒவ்வொரு தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனை வணங்கிப் பதிகம் பல பாடுவாராயினார். திருக்கோலக்காவில் பதிகம் பாடும்பொழுது இறையருளால் திருவைந்தெழுத்துப் பொறிக்கப்பெற்ற பொற்றாளம் ஒன்று அவருக்குக் கிடைக்கின்றது. திருநனிபள்ளியில் பாலை நிலமாக இருந்த அத்தலத்தை நெய்தல் நிலமாக மாறும்படிப் பாடியருளினார்.

பதிசம் பாடும் பிள்ளையாருக்குத் துணையாகத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் யாழ் வரசித்தவாறு உடன் செல்கின்றார். திருநெல் வாயில் அரத்துறைக்குச் சென்ற சம்பந்தருக்கு முத்துச் சிலிகையும், வெண்குடையும், முத்துச் சின்னமும் ஈசனருளால் கிடைக்கின்றன.

சம்பந்தர் சைவ அடியார்களாகிய அப்பர், திருநீலநக்கர், முருக நாயனார், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், சிறுத்தொண்டர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை நாயனார் முதலானவர்களைக் காண்கின்றார். அவர்களுடன் அளவளாவி மகிழ்கின்றார். தாம் பாடிய பாக்களில் அவர்களுடைய பெருமைதனைப் பேசுகின்றார்.

சம்பந்தர் அப்பருடன் பல தலங்களுக்கு ஒன்றாகச் சென்று பதிகம் பல பாடி. அரிய செயல்கள் பலவற்றை நிகழ்த்தியுள்ளனர். திரு வீழிமியலையில் படிக்காசு பெற்றதும், திருமறைக்காட்டில் மறைக்கதவந்தனைத் திறக்கவும் அடைக்கவும் பாடியதும், வாய்மூரில் இருவருக்கும் இறைவன் ஆடல் காட்டியதும் அவர்கள் இருவரும் நிகழ்த்திய அருள் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

திருப்பாலாச்சிரமத்தின் குறுநிலமன்னன் கொல்லி மழவனின் மகள் முயலகன் என்னும் நோயால் வருந்திக் கொண்டிருந்தாள். பரமனைப் பணிந்து சம்பந்தர், 'துணிவார் திங்கள்' எனத் தொடங்கும் பதிகம் பாடி அந்நோயை நீக்கி அருளினார்.

திருச்செங்குன்றூரில் பணி எனும் சுரநோயைப் போக்கினார்; திருப் பட்டிச்சுரத்தில் அதிகமாக இருந்த வெப்பத்தைத் தணிக்கப் பூதமொன்று பிள்ளையார் திருமுடிமீது முத்துப்பந்தரைப் பிடித்துச் சென்றது; திருவாவடுதுறையில் தமது தந்தையாருக்கு வேள்வி செய்தற்பொருட்டு ஆயிரம் பொன் அடங்கிய உலவாக்கிறியை இறைவனிடமிருந்து பெற்றுத் தந்தார்; திருத்தருமபுரத்தில் திருப்பதிகம் யாழில் அடங்காமையைக் காட்டினார்; திருமருகலில் 'சடையாய் எனுமால்' எனும் பதிகம் பாடி வணிகனொருவனை விடம் தீர்த்து மணம் செய்விக்கின்றார்; மதுரையில் அனல்வாதம், புனல்வாதம் செய்து சமணர்களை வென்று சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டுகின்றார்; திருக்கொள்ளம் பூதாருக்குச் செல்லும் வழியில் முள்ளியாற்றில் மிகப்பெரிய வெள்ளம் வந்தமையால் ஓடம் விடுவோர் ஓடங்களைக் கரையிலே பிணித்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள். ஓடக்காரர் இல்லாமையைக் கண்டு தாமே ஓடத்தை அவிழ்த்துவிட்டுப் பிற அடியார்களையும் ஓடத்திலேற்றி, 'கொட்டமே கமழும்' என வரும் பதிகத்தினைப் பாடிப் போற்றித் தமது நாவன்மையினையே கோலாகக் கொண்டு ஓடத்தைச் செலுத்துவாராயினர். எடுத்த திருப்பதிகம் முடிவதற்குள் ஓடம் அக்கரையினை அடைந்தது.

போதி மங்கையில் அடியவர்களோடு சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது புத்த நந்தியின் தலைமையில் புத்தர்கள், அடியவர்கள் கூட்டத்தை மறிக்கின்றனர். சம்பந்தர் பதிக ஆற்றலால் புத்தநந்தி இடி விழுந்து சாகினாள். பின்னர், சார்புத்தன் தலைமையில் வாதம் செய்ய வந்த புத்தர்கள் தோல்வியடைந்து தங்கள் கொள்கை தவறென உணர்ந்து சைவரானார்கள்.

தொண்டை நாட்டில் திருவோத்துரில் சம்பந்தர் பதிகம் பாடி ஆண் பனைகளையெல்லாம் பெண் பனைகளாக்கினார். இந்நிகழ்ச்சியை நேரிர் கண்ட சமணர்கள் பலரும் தமது சமயத்தை வெறுத்துச் சிவநெறியை மேற்கொண்டனர்.

பின்னர், காரைக்காலம்மையார் வழிபட்ட திருவாலங்காட்டையும் கண்ணப்பர் வழிபட்ட திருக்காளத்தியையும் வணங்கிப் பதிகம் பல பாடுவாராயினார்; திருக்காளத்தியிலிருந்தவாறு வடநாட்டுத் தலங்கள் சிலவற்றை நினைந்து செந்தமிழ்ப் பதிகங்கள் பாடிப் பரவினார்.

மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்து வந்த பெருவணிகர் சிவநேரின் மகள் பூம்பாவை. அவளைச் சம்பந்தருக்கு மணமுடிக்கக் கருதிய சிவநேசர் அவளைச் சிவநெறியில் வயுவாது வளர்த்து வந்தார். அந்நிலையில் ஒருநாள் மலர் பறிகைச் சென்ற பூம்பாவையை அரவு ஒன்று தீண்ட அவள் இறந்து விடுகின்றாள் அவளைச் சம்பந்தருக்குக் கொடுக்க இறந்தமையால் அப்பெண்ணின் உடலை எரித்த சாம்பலையும் எலும்பையும் ஒரு குடத்திலிட்டுச் சம்பந்தர் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறார் சிவநேசர். திருவொற்றியூரில் தங்கியிருந்த சம்பந்தரை அழைத்து வந்து, என்புக் குடத்தை அவர்முன் வைக்க, சம்பந்தர் 'மட்டிட்ட புண்ணை' எனும் பதிகத்தைப் பாடி அவளை உயிர்பெற்று எழச் செய்தார் பூம்பாவையை மணம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்ட பிள்ளையார். சிவநேரை நோக்கி 'நீளிரி பெற்ற பெண் விடத்தினால் இந்நாபின்பு ஐறைவன் திருவருளால் பூம்பாவையாக யார் மீண்டும் பிறப்பித்தோம். ஆதலால் இவள் எனக்கு மகளாவள். எனவே யாம் இவளை மணத்தல் தகாது' என்று மறுத்தார்.

சீகாழிக்குத் திரும்பிய சம்பந்தருக்குத் திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்கின்றனர் பெற்றோர். திருநல்லூரில் வாரும் நம்பாண்டார் நம்பியின் திமகனே சம்பந்தருக்கு ஏற்புடைய வாழ்க்கைத் துணை எனக் கருதி, திருமண விழாவிற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாயினார். திருநலங்க நாயனார், திருஞானசம்பந்தர் திருமுன்பிருந்து சிவபெருமானை வழுத்தி வேத விதிப்படித் திருமணச் சடங்குகளை நிகழ்த்தி வைத்தார். சிவநெறி ஒன்றையே நினைந்த சம்பந்தர் 'இருவனைக்கு வித்தாகிய இந்த இவ்வாழ்க்கை வந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டே! இனி இவளோடும் அந்தமில் சிவந்தாள் சேர்வேன்' என்னும் உறுதிபெற்று. திரும்பபெருமணக்கோயிலை அடைந்தார். நல்லூர்க் கோயிலில், 'கல்லூர்ப் பெருமணம் வேண்டா' எனும் பதிகத்தைப் பாடி, நாடனே! நல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் நம்பனே! நினது திவடி நிறவில் எளியன் சேரும் பருவம் இதுவாகும்' என உளமுறுகிப் போற்றினார். அப்பொழுது இறையருளால் அங்குத் தோன்றிய சிவசோதியில் மணமக்களும், மணவிழா காண வந்திருந்த தொண்டர் கூறும் அச்சோதியிற் கலக்கின்றனர்.

சம்பந்தர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. ஏறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியாலும் என்பர் வரலாற்றாளர்கள்!

அப்பர் வரலாறு ; 427 பாக்களில் இவர் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் விரித்துரைத்துள்ளார். திருநாவுக்கரசரது இயற்பெயர் மருணிக்கியார். இவரது ஊர் நடுநாட்டிலுள்ள திருவாமூர் அல்லூரில் வேளாளர் கடியில் புகழ்நாடுக்கும், மாதினியாடுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். இவருக்கு முன்னே பிறந்தவர் திலகவதியாராவர்.

மருணிக்கியார் இளமையில் சிறந்த கல்வி பெற்று வரலானார். அந்நாளில் தமக்கையாருக்குத் திருமண ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. மணமகனாகக் கலிப்பகையார் எனும் படைத்தளபதியை மணம் பேசினர் பெற்றோர். திருமணம் நிகழ்வதற்கு முன்னர் கலிப்பகையார் போருக்குச் சென்றார் போர்முடிவு பெறுவதற்குள் புகழ்நாடு இயற்கை எய்தினார். மாதினியார் உடன்கட்டை ஏறினார். இந்நிலையில் போருக்குச் சென்ற கலிப்பகையார் போர்க்களத்தில் உயிர் கொடுத்துப் புகழ்கொண்டார் இச் செய்தியை அறிந்த திலகவதியார் அவரையே தமதுமணமகனாகக் கொண்டு தன் தாய் சென்ற வழியிலேயே உடன்கட்டை ஏறத்தலைப்பட்டார். இதனையறிந்த மருள் நீக்கியார் தமக்கையார் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கித் தம்பொருட்டு உயிர் தாங்கி அருளல் வேண்டுமென இறைஞ்சினார் தம்பியார் உளராக வேண்டுமென வைத்த கருணையினால் தம்பியின்பொருட்டு உயிர் வாழ்வாராயினர்

பெற்றோரை இழந்த மருணிக்கியார் நிகையாமை உணர்வு மீதாரப் பெற்றுச் சமய நூல்களைப் பயிலத் தொடங்கினார். இவ்வகையில் சமண சமயம் அவருள்ளத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது அதனால் சமண சமய நூல்களை நன்கு கற்று அவர்களுள் சிறந்த 'தருமசேனா' எனும் சிறந்த பட்டத்தைப் பெற்றார்.

தம்பியார் சமணசமயம் சார்ந்ததை அறிந்த திலகவதியார் மிகுந்த கவலையடைந்து அண்மையிலுள்ள திருவதிகைத் தலத்தை அடைந்தார் அங்குத் திருவலகிட்டும், திருமெழுக்கிட்டும் திருப்பணிகளைச் செய்து வரலானார். இறைவனிடம் தம்பியார் பொருட்டு முறையிட்டு வரலானார்.

இந்நிலையில் மருணிக்கியாருக்குச் சூலை நோயுண்டாயிற்று. இந்நோயைச் சமணசமயத்தில் தீர்ப்பாரிலாமைவினால் தம் தமக்கையைத் தேடி வந்தார். அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினார். திலகவதியார் திருவதிகைப் பெருமானை நினைந்து அவர் பெயரைச் சொல்லித் திருநீரணிவித்துக் கோயிலினுள் அழைத்துச் சென்றார். கோயிலில் மருணிக்கியார் 'கூர்றயினவாறு' எனத் தொடங்கும் பதிகம் பாடிப் பரவினார் அந்நிலையில் அவருக்கேற்பட்ட சூலைநோய் நீங்கிற்று. அது முதல் அவர் திருநாவுக்கரசராய்ச் சீவபெருமானது திருவருளைப் பாடுத் திருத்தொண்டரானார்.

இச்செய்தியை அறிந்த சமணர், மன்னனிடம் சென்று நாவுக்-
கரரின் செயலை மிகைப்படுத்திக் கூறினர். அதனால் சினங் கொண்ட
வேந்தன் நாவரசரை அழைத்து வருமாறு கூற. அதன்படி வேந்தன்
முன் அவர் கொண்டுபோகப் பெற்றார். மன்னன் அவரைத் துன்-
புறுத்தக் கருதி முதலில் நீற்றறையில் சிறைவைத்தான்; பின்னர்
நஞ்சுக் கலந்த உணவு தந்தனர்; கொடிய கொலைக்களிறை அவரைக்
கொல்ல ஏலினர்; இறுதியில் அவரை ஒரு கள்ளில் பிணைத்துக்
கடலில் தள்ளினர். எல்லாவற்றிலும் இறைவன் திருவருளினால் ஒரு
துன்பமுமின்றி இருந்ததைக் கண்ட வேந்தன் தானும் சைவன்
ஆனான். திருப்பாதிரிப் புளியூரிலிருந்து சமண்பாழிகளை இடித்துத்
தூசித்துக் குணபரவிச்சுரம் எனும் சிவன்கோயிலைக் கட்டினான்.

அதன் பின்னர் நாவரசர் பல தலங்களுக்கும் சென்று இறை
புகழை இன்னிசைத் தமிழில் இயம்பச் சென்றார். திருத்தூங்காணை
மாடத்து இறைவனை வணங்கி வேண்டி முனிவைச் சூலக்குறியும்
இடபக்குறியும் பொறித்துக் கொண்டார். தில்லைக்குச் சென்றார்.
தில்லையில் சம்பந்தரின் பெருமையைக் கேள்வியுற்ற அவரைக் காண்-
பதற்குச் சீகழிக்குச் சென்றார். அங்குச் சம்பந்தரைக்கண்டு அள-
வளாவிச் சில நாட்கள் அவருடன் தங்கியிருந்தார். அதன் பின்னர்
பழையாறை, திருநல்லூர், திருப்பழனம், திங்கனூர் முதலிய தலங்-
களுக்குச் சென்றார்.

திங்கனூரில் அப்பூதி அடிகளின் மூத்த மகன் பாம்புதிண்டி இறந்-
ததைப் பதிவர்பாடி அவனை உயிர்ப்பித்தார். அதன் பிறகு அங்-
கிருந்து திருவாரூர் சென்றார். திருவாதிரைத் திருவிழாவைக் கண்டார்.
பின்னர் திருப்புகலூர் சென்றார் அங்கு வந்த சம்பந்தரிடம் திருவா-
திரை விழாவினைக் கூறினார். அதனைக்கேட்ட சம்பந்தர் திரு-
வாரூருக்குச் சென்றார். சம்பந்தர் திடீர்ப் பி வரும் வரை புகலூரில்
இருந்தார் நாவரசர் அதன்பின்னர் இருவரும் திருவிழிமிழலைக்குச்
சென்றனர். விழிமிழலையில் இறையருளால் படிக்காசு பெற்றனர்.
அதன்பின்னர் மறைக்காட்டிற்குச் சென்றனர் அங்கே மறைக்கதவு-
களைத் திறத்தலும் ருடுதலுமாகிய நிபந்தனைகள் நடந்தன. அதன்
பின்னர் சம்பந்தர் தென்பாண்டி நாட்டுக்குச் சென்றார்.

அப்பர் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவிழிமிழலை, திருவாவடுதுறை,
பழையாறை, திருவாணைக்கா, திப்புபைஞ்சேரி முதலியதலங்களுக்குச்
சென்றார் பைஞ்சேரிக்குச் செல்லும் வழியில் இறைவன் ஒரு வேதி-
யானைப் பொதி சோறும் நீரும் அவருக்களித்தான்.

அதன் பின்னர் மலைநாட்டுப் பதினா பலவற்றிற்குச் சென்றார்.
திருவண்ணாமலை, திருவேந்தூர், திருவேங்கடம், திருக்காளத்தி
முதலிய தலங்களுக்குச் சென்றார். காளத்தியில் கயிலைக் காட்சியைக்

காணா 'வீரும்பினூர் உடனே கயிலைநோக்கிப் புறப்பட்டுச் செல்லலானார். நடை தளர்ந்தது; கை கால்கள் தேய்ந்தன; உடலால் தவழ்ந்தார். அவரது உண்மை அன்பின் உறைப்பைக் கண்ட இறைவன் அவர் முன் கோன்றி, ஒரு பொய்யையைக் காட்டி அகங்கண் முழுகித் திவ்வயாற்றில் திண்கயிலைக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்க எனப் பணித்தாளினார். அவ்வாறே நாவரசம் அப்பொய்யையில் முழுகி ஐயாற்றில் கயிலைக் காட்சியைக் கண்டு 'மாதர்ப் பிறைக் கண்ணியானே' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடியுள்ளினார்.

பின்னர்க்க்திருப்புகழ்துருத்திக்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் நாளில் தென்னாடு சென்ற சம்ந்தர் துருத்திக்கு வந்தார். அவர்மூலம் பாண்டி நாட்டுப் பொருமைபைக் கேள்வியுற்ற அப்பர் பாண்டி நாட்டுத்தலங்களைக் காணப் புறப்பட்டார். மதுரை சென்று பலதலங்களுக்குச் சென்றார்.

இறுதியில் திருப்புகலூரை வந்தடைந்தார். உழவாரப் பணியும், திருப்பாதிபப் பணியும் செய்து வந்தார். அங்கே பல சோதனைகள் அவர்க்கு நிகழ்ந்தன. அவற்றை எல்லாம் வென்றார். பின்னர்க் சித்திரைத் திங்கள் சதயத் திருநாளில் சிவானந்த ஞானவிடிவையாகி இறைவன் திருவடிக் கீழ் சென்று சேர்ந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியாகும்.¹⁰

சுக்ருரர் வரலாறு : தொண்டை நாட்டுச்சுரர் சோழ நாட்டுக்கும் இடைப்பட்ட நாடு நடுநாடாகும். இந்நாட்டின் தென்பகுதியில் திருநாவலூரில் சடையாளுக்குர் இசைஞானியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர் தம்பி ஆரூரர். ஆரூரர் தம்க் பருவத்தில் கள்ளி பயின்றார்; மணப்பருவம் வந்தினார். புத்தூரைச் சேர்ந்த சடங்கவி என்பவருடைய மகளைத் திருமணம் செய்யப் பெற்றோர் ஏற்பாடு செய்தனர். புத்தூரில் மணச் சடங்குகள் நடைபெற்றது அப்போது முதிய வேதியர் வடிகில் இறைவன் அங்கு வந்தார். ஆரூரர் தமக்கு அடிமை என்றும், தமக்குப் பணிசெய்வதே அவரது கடமை என்றும் அங்குக் கூடியிருந்த சான்றோர் முன் வழக்கிட்டார். திருமணம் நடைபெறவில்லை ஆரூரரும் பிறரும் வழக்குத் தொடுத்த அவ்வேதியருடன் திருவெண்ணையல்லூருக்குச் சென்றனர். அங்குக் கூடிய பேரவையில், அவ்வேதியர், ஆரூரரும் அவருடைய முன்னோரும் தமக்கு வழிவழியாக அடிமைப் பணி செய்யும் கடமை, உடையவர் என்பதனை ஆவணம் காட்டி திறுவினார். பின்னர் அவ்வேதியருடன் அனைவரும் அவர் இருக்குமிடத்தைக் காட்டுமாறு கூறினார். அவ்வாறே அவரைப் பின்பற்றி அனைவரும் சென்றனர். அங்குள்ள கோயிலுக்குச் சென்ற அவர் மறைந்தார். அனைக் கண்ட அனைவரும் திகைத்தனர். அவர்களுக்கு

இறைவன் காட்சி கொடுத்தார். ஆரூர் அதுமுதல் இறைவனுக்கு அடிமையானார், 'பித்தா பிறைகுடி' எனத் தொடங்கும் பதித்தைப் பாடினார். வழக்கு நிழுப்பொழுது ஆரூர் வனமொழிகள் பலவற்றைக் கூறியதனால் 'வன் ஞெண்ட'ரானார்.

ஆரூர் அங்கிருந்து இறைவன் உறையும் தலங்களுக்குச் செல்லலானார். திருநாவலூர், திருத்துறைப்பூர் முதலான தலங்களுக்குச் சென்று திருவதிகையை அடைந்தார். அங்குள்ள சத்தவட மடத்தில் இரவுப் பொழுதில் தங்கினார். இறைவன் வேதியர் ஒருவர் உருவில் வந்து அவருக்குத் திருவடி தீக்கை செய்து மறைந்தார்.

பின்னர் திருமாணிமுறி, திருத்தினைநகர், திண்டிவனம், திருக்கோலக்கா, திருப்புகூர், திருமயிலாடுதுறை, திருஅம்பர்மாளம், திருப்புகுளூர் முதலான தலங்களுக்குச் சென்று இறைபுகழைப் பாமாலைகளால் வழிபட்டுத் திருவாரூர் அடைந்தார். அங்கே கோயிலில் இறைவனைப் பணிந்து நிற்கையில் 'யாம் உமக்குத் தோழரானோம்; இனி நீர் மணக்கோலத் தோடே இருக்க' எனும் திருவாகடம் பிறந்தது. கேட்ட அனைவரும் வியப்புற்றுத் 'தம்பிரான தோழர்' என்ற பெயர் சூட்டிச் சிறப்பித்தார்கள். அவ்வூரில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த ஆரூர் ஒருநாள் பரவையார் எனும் தங்கையைக் கண்டார். காதல் கொண்டார். இறைவனை வேண்டி அவரது அருட்டுணையினால் பரவையாரைப் பலரும் அறிபத் திருமணம் செய்து இனிமையாக இவ்வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார். ஆரூரில் இருந்தபொழுதே திருத்தொண்டத் தொகை எனும் திருப்பதித்தைப் பாடினார். கோட்டிலையாரின் மகளிர் இருவரையும் தமமுடைய மக்களாகவும் தாம் அவர்களுக்குத் தந்தையாகவும் கூறி அவர்களைச் சிறப்பித்தார். பின்னர் பங்குனி விழாச் செலவிற்காக இறைவனிடம் பொன் வேண்டிப் பெற்றார்.

பின்னர் ஆரூர் காவிரிக் கரையிலுள்ள நன்னிலம், திருவீழி மிழலை, திருவலஞ்சுழி, திருக்குடந்தை, திருவாலம்பொழில், திருமழபாடி, திருவாணைக்காமுதலான தலங்களுக்குச் சென்று திருப்பாச் சிலாச்சிரமம் வந்தார். அங்கு இறைவனை வேண்டிப் பொன் பெற்றார். பின்னர் அங்கிருந்து திருக்கூடையாற்றுச் சென்று திருமுதுகுன்றத்தை அடைந்தார். அங்கு இறைவனை வேண்டிப் பன்னிராயிரம் பொன் பெற்றார். அப்பொன்னை அங்கு ஓடும் மணிமுத்தாற்றில் எறிந்து விட்டுத் திண்டிவனம் முதலான தலங்களுக்குச் சென்று திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தார். அங்குள்ள குளத்தில் இறையதனால் முத்தாற்றில் எறிந்த பொன் கிடைத்தது.

பின்னர் திருக்கூடலூர், திருநள்ளாறு, திண்டிவனம், திருக்கோலக்கா, திருக்குகாலூர் முதலான தலங்களுக்குச் சென்றார். குருகாவூரில்

இறையாளால் பொதிசோறு பெற்றார் அங்கிருந்து ஆளுருக்குச் சென்று
சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். பின்னர்த் திருக்கழுக்குன்றம், திருக்-
கச்சி, திருவேகம்பம், திருக்காளத்தி, திருவொற்றியூர் சென்றார்.

ஒற்றியூரில் இறைவனுக்குத் திருமணம் திருப்பணி செய்து
கொண்டிருந்த சங்கிலியாரைக் கண்டார். அவரைத் திருமணம் செய்து
கொள்ள விரும்பி இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டார் இறைவன்
ஆரூரின் காவில் தோன்றி, 'சங்கிலியை மணத்தல் வேண்டின்
பிரியைன் என்று ஒரு குள் செய்து தரல் வேண்டும்' என இசைப்ப.
அவர் 'அங்ஙனமே செய்வேன்; அப்போது தேவரீர் திருக்கோயிலினிங்கி
மகிழ் மரத்தடியில் இருத்தல் வேண்டும்' என்று அதன்படி மறுநாள்
ஆரூர் சங்கிலியாரிடம் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார். இறைவன்
முன்னர் நின்று பிரியாச் குள் செய்து தருவதாகக் கூறினார் சங்கிலி-
யாரின் அருகில் நின்ற தோழியர், 'இறைவன் திருமுன்னர்ச் செய்தல்
கூடாது; புறத்தே நிற்கும் மகிழின் கீழ்ச் செய்வதே முறையாகும்'
என்றார். வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கு இயலாமையினால் ஆரூர்
அவ்வண்ணமே செய்தார். திருமணம் சிறப்புற நடைபெற்றது
ஒற்றியூரில் பலநாட்கள் சங்கிலியாருடன் இனிதே இருந்து வந்தார்.

வேளிர் காலம் வந்தது. பரவையாரை நினைந்த ஆரூர் சங்கிலி-
யாருக்குச் செய்து கொடுத்த குற்றாவை மறந்தார். ஒற்றியூர் எல்லையை
நீங்கினர் உடனே அவருடைய கண்கள் இரண்டும் மறைந்தன.
பெருந்துன்பமுற்று வருந்திய ஆரூர் 'இது சங்கிலியார் காரணமாக
உண்டாயது' என உணர்ந்தார். ஆனாலும் இறைவன் திருவருளை
நினைந்து ஆரூர் நோக்கி வருவாராயினார்.

வரும் வழியில் திருவெண்பாக்கத்து இறைவனைப் பணிந்து வேண்டி
உள்ளதுகோல் ஒன்று பெற்றார். பின்னர்த் திருவாலங்காடு, திருவூறல்
காஞ்சி மாநகரம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே இறைவனைப்பாடி ஒரு கண்
பெற்றார். மகிழ்வு கொண்டார். பின்னர்த் திருவாமரத்தார், திருவரத்துறை
திருவாவடுதுறை, திருத்தருத்தி சென்று ஆரூரை அடைந்தார்.

ஆரூரில் 'மீளா அடிமை உமக்கேயாளாய்' எனும் பதிகம் பாடி
இழந்த மறுகண்ணையும் திரும்பப்பெற்றுத் தானும் பரவையார் அவரை
ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இறைவன் ஆரூர் பொருட்டுப் பரவையாரிடம்
தாது சென்றார். பரவையார் இதைவனமுளால் சினம் தணிந்து அருமை
ஏற்றுக்கொண்டார்.

பெருமங்கலம் எனும் ஊரில் வாழ்ந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமப்
ஆரூரையும், இறைவனையும் நெறத்தார் அதுவும் அவருக்குத்
குலைநோய் உண்டாயிற்று. வகுத்திக் கொண்டிருந்த அவரது கண்கள்
இறைவன் 'தோன்றி இமேநாய் ஆரூர் வந்தால் நீங்கும்; அவருள்

வருவார்' என்று விடுத்தெழுந்த ஏயர்கோள், ஆரூர் வந்து காண்பதன்முன் உயிர் விடுதல் தக்கது என நினைத்துத் தம் உடைவாளால் வயிற்றைக் கீறிக்கொண்டு உயிர் ஒடுங்கினார். அவர் மனைவியார், தாமும் உடன்கட்டை ஏற்றி வேண்டுமென நினைத்து அகற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவரும் வேளையில் ஆரூர் அவ்வூருக்கு வந்தார். நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேள்வியுற்று வருந்திய ஆரூர் தாமும் உயிர் துறக்க முற்பட்டார். அப்போது கலிக்காரர் உயிர் பெற்று எழுந்து ஆரூரின் கைவாளைப் பற்றிக் கொண்டார். இருவரும் அன்பால் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொண்டு இறையருளை வியந்து பாராட்டினர்.

சில நாட்கள் கழித்து ஆரூர் திருநகைக் காரோணம் சென்று இறைவனைப் பாடிப் பொன், மணி, ஆடை, சாத்தம் முதலிய சிறப்புக்களைப் பெற்று வந்தார் இவ்வாறு இருந்துவரும் வேளையில் சோநாட்டு மன்னனான சேரமான் பெருமான் என்பவர் ஆரூரின் திறம் அறிந்து அவரைக் காண்பதற்குத் திருவாருக்கு வந்தார். ஆரூரைக் கண்டார். அதனால் ஆரூருக்குச் 'சேரமான் தோழர்' என்ற சிறப்புப் பெயர் உண்டாயிற்று.

ஆரூரும் சேரமானும் பாண்டிநாடு சென்றனர். அந்நாட்டுக் கோயில்கள் பலவற்றை வணங்கி மதுரையை அடைந்தனர். மதுரையில் பாண்டியனையும், சோழனையும் கண்டனர். பின்பு திருப்பூவணம், திருவாரூர், திருவேடகம், திருப்பரங்குன்றம் முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று பண்ணிசைத்தமிழ் மாலையாடிப் பரவினர். அதன் பின்னர்த் திருக்குறையம், திருநெல்வேலி, திருச்சுழியல், திருக்காணப்பேர், பாதாளிச்சரம் முதலான திருப்பதிகளை வணங்கித் திருவாரூர் வந்து சேர்ந்தனர்.

பின்னர்ச் சோநாட்டுத் தலங்களை வழிபட விரும்பிய ஆரூரும், சேரமானும் காவிரியின் தென்கரை வழியாகச் சென்று திருக்கண்டியூரை அடைந்தனர். எதிர் வடகரையில் திருவையாற்றைக் கண்டனர். காவிரி பெருக்கிட்டுச் சென்றதை எண்ணிக் கலங்கிய ஆரூர் இறைவனை நினைந்து பதிகம் பாடினார். வெள்ளம் பிளவுபட்டு வழி விட்டது இவ்வரும் ஐயாற்று இறைவனைக் கண்டு வழிபட்டு மேற்க்க கொங்கு நாட்டைக் கடந்து மலைநாட்டுத் திருவஞ்சைக்களம் சென்று சேர்ந்தனர்.

சேரமானிடம் விடைபெற்று ஆரூரை அடைந்தார் சிலநாட்கள் ஆரூரில் இருந்தார். சில நாட்கள் கழித்துச் சேரமானைக்காண வேண்டுமென நினைத்துச் சோநாட்டுக்குச் சென்றார். செல்லும்வழியில் திருப்புக் கொளியூர் சென்று அங்கே முதலையுண்ட சிறுவன் உயிர்த்து எழுமாறு அவ்வூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் அவிநாசியப்பரைப் பதிகம் பாடிச் சிறப்பித்தார்.

ஆளுரீ, மகோதைக்கு அண்மையிலுள்ள திருவஞ்சைக்களத்துக் கோயிலில் வாழும் பெருமானைத் 'தலைகாத் தலைமலை' எனத் தொடங்கும் பதிகம் பாடி வழிபட்டார் இறைபுருளால் வெள்ளை யானை அங்கு வர அதன்மேல் ஏறித் திருக்கயிலாயம் சென்றார். இதனை அறிந்த சேரமான் தன் குதிரை மீதேறி யானைக்கு முன்னே துணை புரிந்து சென்றார். இருவரும் திருக்கயிலை சென்று சேர்ந்தனர்.

நம்பியாரூரர் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. ஏறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் ஆகும் ¹¹

முகன் ஐந்து பதிகங்கள் : மூவர் அருளிய தேவாரத்தில் முதல் ஐந்து பதிகங்கள் அமைந்துள்ள சிறப்பை இவண் காண்போம்.

தலத்தின் பெயர் ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஏதாவதொரு அடியில் அமைந்து விளங்கக் காணலாம். மூவர் பதிகமும் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

ஆசிரியர் பெயர்	தலப் பெயர்	பாடல்கள்	பதிக அமைப்பு முறை
சம்பந்தர்	1. திருப்பிரமபுரம்	11	1 - 4 பதிகங்களில் 8, 9, 10, 11 ஆவது பாக்களில் முறையே இராவணன், அடிமுடி தேடியது, பிறசமயக் கண்டிப்பு, பதிகப்பயன் ஆகியவற்றைக் காண முடிகிறது.
	2. திருப்புல்லூர்	11	5 ஆவது பதிகத்தில் இவ்வமைப்பு முறை இல்லை. 10 ஆவது பாடலில் பிற சமயமறுப்பும், அடிமுடி தேடியவரலாறும் உள்ளது. 11 ஆவது பாடலில் பதிகப்பயன் சொல்லப்பட்டுள்ளது.
	3. திருவலிதாயம்	11	
	4. திருப்புகலியும், திருவீழிமிழலையும்	11	
	5. கீழைத்திருக்காட்டுப் பள்ளி (2 ஆவது பாடல் இல்லை)	10	

ஆசிரியர் பெயர்	தலைப்பை	பாடல்கள்	பதிக அமைப்பு முறை
அப்பர்	6. திருவதிகை வீரட்டானம்	10	'அநிகைக் கெடில வீரட்டானத் துறை அம்மானே' - 10 பாக்களும் ஒரே அமைப்பில் உள்ளன.
	7. திருவதிகை வீரட்டானம்	10	'அஞ்சுவதி ... இல்லை' ..
	8. திருவையாறு	11	'கண்டேன் ... கண்டேன்' ..
	9. திருவாரூர்	10	'ஆரூர் அமர்ந்த அம்மானே' ..
	10. திருவாரூர் (பழமொழிப் பதிகம்)	10	ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியில் ஏதாவதொரு பழமொழி அமைந்திருக்கும்.
சுந்தர்	11. திருவெண்ணையநல்லூர்	10	5 பதிகங்களும் இறைவனை விளித்துப் பாடப்பட்டுள்ளன.
	12. திருப்பரங்குன்றம்	11	தம்வாழ்வில் தொடர்புடன் பாடியவை : 1, 5
	13. திருநெல்வாயில் அரத்துறை	10	இறைவனைப் பழிப்பது போல் பாடியவை : 2, 5
	14. திருவஞ்சைக்களம்	10	நிலையாமை கண்டு இரங்கி இறைவனடி வேண்டிப்பவை : 3 (எண்கள் பதிகங்கள்)
	15. திருவேணுகாந்தசாறளி	10	5 பதிகங்களிலும் இறுதிப் பாடலான திருக்கடைக்காப்புப் பாடலைத் தவிர ஏனைய பாக்களின் இறுதி அடிகள் ஒரே அமைப்பில் அமைந்துள்ளன.
	மொத்தம்	156	

சில பொதுத் தன்மைகள் : சம்பந்தர் தேவாரத்தில் சில பொதுத் தன்மைகளைக் காணலாம்.

1. எடுத்துக்கொண்ட தலத்தின் நீர் வளத்தையும், நிலவளத்தையும் மறமுமுள்ள இயற்கை - செயற்கை வளங்களையும் அழகுணர்ச்சியோடும் இசைப் போக்கோடும் வருணிப்பார்.

2. ஏழாவது பாடலில், திருத்தலத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனின் இயல்பையும் பெருமையையும் கூறுவார்.

3. எட்டாவது பாடலில், இராவணனைப் பற்றிய குறிப்பு இருக்கும்.

4. ஒன்பதாவது பாடலில், அரியும் அயனும் சிவபெருமானது திருவடி, திருமுடியினைக் காண இயலாமல் கர்வம் ஒழிந்து இறைவனை வழிபட்டு திற்கும் இயல்பு இயம்பப்படும்.

5. பத்தாவது பாடலில், புறச்சமயத்தினராகிய புத்தர்க்களையோ அல்லது சமணர்க்களையோ இழித்தும் பழித்தும் கண்டனம் செய்வது காணப்படும்.

6 இறுதியாகத் தம்முடைய பாக்களைப் பாடியவர் வீணை நீங்கி வீடுபேறு எய்துவர் என்று தம் பாட்டையே தாம் புகழ்வார். இதனைப் 'பதிகப்பலன் கூறும் பாடலாகக் கொள்வர் சான்றோர் மேலும் இதனை 'முத்திரகவி' என்றும், 'திருக்கடைக்காப்பு' என்றும் கூறுவதுண்டு. இதனால்தான் 'சம்பந்தன் தன்னைப் பாடுவான்' எனும் பழமொழியும் எழுந்ததுபோலும்!

அப்பர் பாக்களில் இவ்வமைப்பு முறை காணப்படவில்லை. ஆனால் அப்பர் பாக்களில் பதிகந்தோறும் இராவணன்பற்றிய செய்திகள் காணப்படுவதுண்டு இராவணனுக்கு இறைவன் அருள் புரிந்த செய்தியைக் கூறிப் பதிகத்தை முடிக்கக் காண்கிறோம் எனவே இராவணன் பாடலை 'முடிக்கும் பாடல்' என்று கூறலாம். ஆயின் இவன் எடுத்துக்கொண்ட முதல் 5 பதிகங்களில் 3,4 ஆவது பதிகம் தவிர ஏனைய மூன்று பதிகங்களிலும் இறுதிப் பாடலை இராவணனைப்பற்றிய செய்தியைக் காண்கிறோம்.

சுந்தரர் பாக்கள் சுந்தமிகு பாக்களாகும். இதனை அவரே 'சுந்தமிகு இத்தண் தமிழ் மாலைகள்'¹² என்று கூறுவதனால் அறியலாம். பதிகங்களைத் தமிழ் மாலை என்ற பெயரால் குறிப்பிடுவர். இவர் பாக்களில் 'பதிகப் பலனை'க் காணலாம். முதல் 5 பதிகங்களில் முதற் பதிகம் தவிர ஏனைய நான்கு பதிகங்களிலும் அப்பதிகங்களை ஒதுவார்க்கு உளவாம் பயன்களைப் பல்வேறு வகையில் இறுதிப் பாடலில் கூறியுள்ளார். இப்பதிகப் பலனால் சுந்தரரைப்பற்றி நாம் அறிவன : இவர் ஊர் திருநாவலூராகும் இவர் பெயர்கள் ஆகுரன், நாவலர்கோன் என்பன.

மாதிரி பதிக்க சிறப்பு : மூலச் செவிய முதல் திருப்பதிங்கள் சிறப்பு வாய்ந்த பதிக்கங்களாகும். 'தோடுடைய செவியன்' எனத் தொடங்கும் பாடலே சம்பந்தச் பாடிய முதற் பாடலாகும். இப்பாடல் அமைந்த பதிக்கமே இவர் அருளிய முதற் பதிக்கமாகும். சம்பந்தத் தமது மூன்றுவது அகவையில் இப்பதிக்கத்தைப் பாடினார். அகப்பொருள் அமைப்பில் அமைந்த இப்பதிக்கத்தில் சம்பந்தரின் உள்ளங்கவர்ந்த கள்ளனுடைய சிறப்புக்கள் இயம்பப்பட்டுள்ளன.

சம்பந்தரின் அழகைக் குரல் சென்று பரந்து திருமுலைப்பால் அருளச் செய்தது திருச்செவியாதலின் அதனை முதற்கண் கூறுகின்றார். உலகயிரிகள் துன்பம் நீங்கி இன்பம் அடைதலே பொருளாகப் பாடல் பரமனார் திருச்செவியில் சென்று சேர, திருச்செவியை முதற்கண் சிறப்பித்தார் இதனைப் 'பல்லுயிரும் களிகூரத் தம்பாடல் பரமர்பால் செல்லுமுறை பெறுவதற்குத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்து' ¹³ என்று சேக்கிழார் கூறுவதனால் அறியலாம். 'தோடுடைய செவி' என்றதால் இடப்பாகத்துச் செவி என்பது குறிக்கப்பெறுகின்றது. கருணைக்கு ஏற்றது தாய் தழீஇய இடப்பக்கமாதலின் அதனை முற்கூறினார்.

தாம் இறைவனைக் கண்ட முதற் காட்சியைச் சொல்லோளியமாகத் திட்டிக் காட்டுகிறார் ஐந்தொழில் இயற்றும் முழுமுதற்கடவுள் சிவ பெருமான் என்பதனை இப்பாட்டின் மூலமாக அடையாளங்களுடன் தமக்குக் காட்டுகின்றார்.

- 1 தோடுடைய செவியன் — படைத்தல்
2. விடையேறி — அருளல்
3. ஓர் துவெண்மதிசூடி — காத்தல்
- 4 காடுடைய சுடலைப் பூசி — அழித்தல்
5. என்னுள்ளங்கவர்கள்வன் — மறைத்தல்

'தோடு' என்பது மகளிர் அணியும் காதணி வகைகளுள் ஒன்று. ஆடவர் அணியும் காதணி 'குழை' எனப்படும். 'தோடொரு காது ஒரு காது சேர்ந்த குழையான்' ¹⁴ என்று பிறிதோரிடத்தும் கூறுவார் சம்பந்தர். இங்குத் 'தோடணிந்த செவியன்' என்றதனால் 'மாதொரு பாகன்' என்பதாயிற்று. இது படைத்தற் குறையுலுக்கு உரிமை கூறியதாகும்.

கடவுள் உயிர்களைப் படைப்பதன் நோக்கமே உயிர்களிடம் உள்ள ஆற்றங்களை நீக்கிப் பேரின்பமாம் அருளைத் தருவதாகேயாம். சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு அருள் புரிய வரும்பொழுது விடையின் மீதே எழுந்தருளி வருவான் என்பது சைவ சமயக் கொள்கை. இதனைச்,

'சடைமருங்கி விளம்பிறையுத் தனிவிழிக்குந் திருநுதலும்
இடமருங்கி லுமையானும் எம்மருங்கும் பூகணம்

புடைநெருங்கும் பெருமையுமுன் கண்டரசன் போற்றினான்
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தர் கருள்கொடுத்தான்¹⁵

என்னும் பெரியபுராணத்தால் அறியலாம். எனவே இறைவன் அருளால் தொழ்வுக்கும் உரியவன் என்பதை வெளிப்படுத்தவே 'விடையேறி' என்றார் சம்பந்தர். மேலும், தமக்கு அருள் புரியத்தானே இப்போது அவன் விடைமேல் வந்து காட்சி அளிக்கின்றான் என்று கருதியும் அவ்வாறு பாடினார் என்றும் கருதலாம்.

சிவபெருமான் சந்திரனைக் காத்தற்பொருட்டுத் தம் திருமுடியில் அச்சந்திரனை வைத்துக் கொண்டார். எனவே இறைவனின் காத்தல் தன்மையை எடுத்துக் கூறுவதற்காகச் சம்பந்தர் 'துவென்மதிசூடி' என்றார்.

அழிவின் இடம் சடுகாடாகும். பேருழிக் காலத்தில் உலகங்கள் யாவையும் அழித்து ஒடுக்கி விடுபவன் சிவபெருமானேயாவான். அவ்வாறு அழிக்கப்படும் இடம் இறைவன்றன் திருமேனியாகம் எல்லையற்ற வானமாகும். அப்பொழுது இறைவன் வெண்பொடியைத் தம் உடலெங்கும் பூசியிருப்பன். எனவே சம்பந்தர் இறைவனின் அழித்தல் செயலைக் 'காடுடைய சடலைப் பொடிபூசி' என்று கூறினார்.

கள்வன், ஒருவர் பொருளை அறியாதவாறு கவர்ந்து கொள்வது போலச் சிலனும் உயிர்களின்—பொருள்களின் உள்ளிருந்து கொண்டு அவற்றிற்கு நிகழ உள்ளவற்றையும் அறிய வேண்டாதவற்றையும் 'மறைத்தல்' என்னும் தொழிலால் மறைவாக வைத்துள்ளான். இப்பணியையும் இறைவன் உயிர்களின் தலங்கருதியே நடத்துகின்றான். எனவே சம்பந்தர் மறைத்தல் தொழிலை 'என்னுள்ளங் கவர் கள்வன்' என்று கூறினார்.

" 'விடையேறி' என்பது நித்யத் தன்மையை வேண்டிய அறக்கடவுளை, வெள்விடையாகப் படைத்து ஊர்தியாகக் கொண்டதால் சிறுட்டியும், 'மதிசூடி' என்பது சந்திரனுக்கு அபயம் தந்து திருமுடியில் ஏற்றிக் காத்ததால் திதியும், 'பொடிபூசி' என்பது சர்வ சங்கார காலத்து நிகழ்ச்சியை அறிவித்தலால் சங்காரமும், 'கள்வன்' என்பது இறைவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் நீக்கமற நிறைந்திருந்தும் அவைகள் வினைப் போகங்களை நுகர ஒளித்து நிர்ப்பதால் திரோபவமும், 'அருள் செய்த' என்பது அனைவர்க்கும் அருள் செய்யும் அணுகிரகமும் ஆகிய ஐந்தொழிலையும் விளக்கும்" என்று கயப்பாக்கம் சதாசிவச் செட்டியாரும்.¹⁶

" 'தோடுடைய செவியன்' முதலாயின இறைவனது எண்குணங்களாகிய சிறப்பியல்புகளை உணர்த்துவன என்றும் பிரமாபுரம்; 'விடையேறி' முதலியன இறைவனது தசாங்கங்களைக் குறிப்பால் உணர்த்தி நிற்பன

என்றும், 'விடைபேறி', 'பொடிபூரி', 'உள்ளங்கவர்க்கவன்' என்பன முறைபே இறைவனுடைய மூன்று திருமேனிகளாகிய உருவம், அருவருவம், அருவம் என்ற மூன்றையும் குறிக்கும்" என்று செப்பறை சுவாமிகளும்.¹⁷

" 'த' என்ற பெய்யெழுத்தின்மேல் 'ஒ' என்னும் உயிரெழுத்தைக் கூட்டினால் 'தோ' என்றாகும் வடமொழி வேதங்கள் நான்கும் 'தோ' என்று தற்கு மூலமாயுள்ள ஒலி 'ஓம்' ஆகும். அதுபோலச் சைவசமயத்தின் தமிழ் வேதங்களாகிய பன்னிரு திருமுறைக்கும் முதற்பாட்டின் - முதலடியின் முதற் சொல்லாய் அமைந்துள்ள 'தோடு' என்ற சொல்லில் ஓங்காரத்தின் முதல்எழுத்தாயுள்ள 'ஓ' என்ற எழுத்தமைந்திருக்கின்றது ஆகவே, தமிழ்ப்பறைமூலம் 'ஓ' என்ற ஓங்காரங்கொண்டே தொடங்கப்பட்டுள்ளமையால் வடமொழி வேதங்களுடன் தமிழ் மறைகள் பன்னிரண்டும் ஒத்த சிறப்புடையனவாம்" என்று சேக்கிழாரும்.¹⁸ இம் முதற் பாடல் சிறப்புப்பற்றி இயம்பியுள்ளனர்.

இறைவனை அர்மை அப்பராகக் காண்குநீ சம்பந்தர். எனவே இம் முதற்பதிபத்தை 'நாயக நாயகி' பாவத்தில் பாடியுள்ளதைக் கானாமுடிகின்றது செயல் அழிந்திருந்த தலைவியின் சிந்தையை வலிய வந்து கவர்க்கின்றான் தலைவன். மேலும் தலைவனைக் கூறாத தலைவியின் உடல் மெலிவடைகிறது. அதுமூல் முன்செயல் செறிந்திருந்த சங்க வளையங்கள் சோர்ந்தன. இவனை இருபாடல்களில்¹⁹ சம்பந்தர் கூறகின்றார். இது 'உடம்பு நனிசுருங்கல்' என்னும் மெய்ப்பாட்டை உணர்த்தி நிற்கிறது.

அப்பருக்கு ஏற்பட்ட குலைநோயானது அவரை எந்த அளவுக்குக் கொடுமைப்படுத்தியது என்பதனை அவரருளிய முதற்பதிபத்தின் மூலம் நாம் அறியமுடிகிறது. குலை நோயின் கொடுமைகளைப் பற்றத்தல், புரட்டல், அறத்தல், ஈர்த்தல் முதலான சொற்கள் மூலம் கூறியுள்ளார். மேலும் குலைநோய், "கூற்றவனைப்போல வருத்துகின்றது; வயிற் றினுள்ளே குடரோடு சுற்றி முறுக்கி நிற்கிறது; கொடிய விடம்போலத் தோன்றி வருத்துகின்றது; உயினைக் கொள்ளி கொண்டு உண்ணுகின்றது" என்று குலையின் கொடுமைகளை இப்பதிகம் முழுவதும் கூறச்செல்கின்றார் இறுதியாக இறைவனிடம், "தம்மை அடைக்கலம் புத்தவர்களது வினைகளை ஒழித்து அருளுகின்ற தன்மை பெரியார். களுக்கு உண்டு. எனில் நான் உன் அடியேன் ஆதலால் எனக்குண்டான வருத்தகின்ற இச் குலை நோயை விலக்கி அருளுவது உன் கடமையாகும்" என்று வேண்டக் காண்கிறோம்.

கியவேதியர் உருவில் வந்த இறைவனால் ஆவணம் காட்டி ஆட கொள்ளப்பெற்ற சின் சுந்தரர் முதன் முதலில் பாடிய பதிகமே 'மீத்தா பிறை குடி' எனத் தொடங்கும் திருவெண்ணையநல்லூர்ப்

பதிகமாதம். இப்பதிகத்தில் சந்தரர். தமக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். தன் அறியாமையையும் இறைவனு முற்றறிவு உடைமையையும் காட்டுகின்றார். இறைவன் சொழிவை எடுத்துக்காட்டித் தன் துன்பங்களை நீக்குமாறு வேண்டுகின்றார். அத்தன், ஆயன், அடிகள். ஆதி, அண்ணல், அழகன் முதலான சொற்களால் இறைவனை விளித்துத் தமக்கும் அவனுக்கும் உள்ள தொடர்பைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

‘தோடு கூற்று பீத்தா மூன்று’ பீடுடைத் தேசிகன்பேருளாகும், ‘என்பதனால் மூவர் அருளிய முதற்பதிகங்கள் ஞானதேசிகனது திருவருள் திறத்தை விளக்குவதாகும்.

இவ்வாறு இயல்பு : இறைவனின் இயல்புகளை புவரும் வெவ்வேறு தோக்கில் கூறுகின்றனர்.

சபாநீர் : அடியார் உள்ளங்களைக் கவர்ந்தவன்; விடையின் மீதேறி அருள் வழங்குவன்; நடன மாடுபவன்; இசையின் தங்கியவன்; அடியவர்களின் நோயை நீக்குபவன்; அணுவினுக்கு அணுவாய் இருப்பவன்; எத்தகைய தவ ஆற்றல் உடையவர்க்கும் அவரவர் நிலைக்கு ஏற்பக் குறித்து உணரத்தக்க பொருளாய் நிற்பவன்; பூதங்களுக்குத் தலைவன்; தேவர்கள் தொழுதேத்த நின்றவன்; மும்மதிகளை அழித்தவன்; ஆணையை உரித்துப் போரிடதிய பீத்தன்; பஸ்தேரும் பொருட்டு எருதிலேறி வருபவன்; இராவணனுக்கு அருள்செய்தவன்; காமனை அழித்தவன்; மால், பிரமன் இருவர்க்கும் ஒளிப்பிழம்பாக ஒக்கி வளர்ந்தவன்.

அப்பர் : இறந்தவர்களது சாம்பலைத் திருமேனியில் பூசிக் கொள்ளுவன்; இறந்தவரது தலையோட்டில் பிச்சை ஏற்றுத் தீர்வன்; இடபத்தை ஊர்தியாக விருப்பி ஏற்றுக்கொள்ளுவன்; தலையோடையைத் திருமேனி முழுதும் அணிந்து கொள்ளுவன்; மெலிந்த பிறையை அணிந்தவன்; யானாத்தோல், புல்தோல் முதலியவற்றை அணிந்தவன்; சுடுகாட்டை நடன அரங்கமாகக் கொண்டு நடனமாடுபவன்; மழைக் கொடியினை உடையவன்; உடுக்கையின் ஒலி, பதினெண் கணத்தார் பமிலாத அரிய பாடல் முதலியவற்றோடு கூத்தினை நிகழ்த்துகின்றான்; மரவுரி உடையவன்; நரியைக் குதிரையாகவும், நரகரைத் தேவராகவும், வித்து இன்றி நாரற்காகவும் செய்ய வல்லவன்; நிகாடகின்றவர்களின் நெஞ்சில் இருப்பவன்; மணல் வீசும் கரத்தைப் பூச்சுருடியவன்; நால்வகை வேதங்களை உடையவன்; கங்கை யாற்றைத் தலையில் மறைத்தவன்; மன்மதனைத் தன் புன்முறுவலால் அழித்தவன்; மும்மதிகளை அழித்தவன்; காலங்கடந்தவன்; தன்னை விருப்புவாரது உச்சியிலுள்ளவன்; அடியார்கள் தொழ நின்றவன்; சக்கரமும் சங்கும்

கையிலேந்தி திருமால் வடிவு போன்ற திருவுருவோடிருந்து உலகைக் காப்பவன்; சீர்தகு பாடலில் உள்ளவன்; உமையொரு பாகன்; ஆதினா நானாத தனக்கு விருப்பமாகக் கொண்டவன்; திருமாலின் உள்ளத்தில் தங்கியவன்; தத்துவங்களுக்கு அப்பற்பட்டவன்; வணங்கினவர்களின் பாவங்களைப் போக்குபவன்; இராவணனை அடர்த்து அருளியவன்; யானையினால் வரும் துன்பங்களை நீக்குபவன்; கெடிலததி மூழ்குகின்றவர்களின் கருவாய் இல்லாத தீவினைகளைத் தீர்த்தருளுபவன்; முத்திப் பேற்றனை அளிப்பவன்.

சுந்தரர் : மித்துத் தன்மை உடையவன்; இடபத்தை ஊர்தியாகக் கொண்டவன்; 'ஊனாய் உயிரானாய் உடலானாய் உலகானாய் வானாய் நிலானாய் கடலானாய் மலையானாய்' என்று இறைவனின் எல்லா மாந்தன்மையைக் கூறியுள்ளார்; நான்மறைகளை அருளியவன்; நால்வேதங்களைப் பாடுபவன்; இறைவனைத் தொழுகின்றவர்களின் துன்பங்களைத் தீர்த்து அருளுபவன்; தேவர்கள் 'சோதனம்' என்று சொல்லி வணங்குகின்றவன்; மலையையும்; ஈரத்தையும் கோயிலாகக் கொண்டவன்; சுடுகாட்டை உறைவிடமாகவும், நடன அரங்கமாகவும் கொண்டவன், அறியாமை உடையமுயலகன், பாம்பு, புலாநடற்றம் எடுக்கும் வெண்தலை, பேய், பூதம், பாய்கிற புலியின் தோல் இவைகளை வைத்துள்ளான்; மூன்று கண்டளை உடையவன்; சிங்கத்தைக் கொன்று அதன் தோலைப் போர்த்தியவன்; நினைக்கின்ற அடியார்களின் நெஞ்சில் வாழ்பவன்; எழுத்துக்கெல்லாம் முதல் எழுத்தாய் நிற்கும் அகரம் போல எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முதற்பொருளாகி நிற்பவன்.

இறைவன் தோற்றப் பொலிவு : மூவர் காட்டும் இறைவனின் தோற்றப் பொலிவுகைப் பின்வருமாறு பகுத்துக் கூறலாம்.

	சம்பந்தர்	அப்பர்	சுந்தரர்
சடை	கங்கை, ஊமத்தம்பூ	கங்கை	கங்கை
முடி	சிறை, நாகம்	—	—
நெற்றி	திருவெண்ணீறு	திருவெண்ணீறு	—
ஊர்தி	இடபம்	—	—
ஒரு காலு	தோடு	பொற்றோடு	—
மறு காலு	குழை	சங்கக் குழை	—

	சம்பந்தர்	அப்பர்	சுந்தரர்
மார்பு	கொன்றை மலர் மாலை	பாம்பு. மணம் விசும் கொன்றை மாலை	தலையோடு. கொன்றை மலர், எருக்கம்பூ.
கை	அனல், மழு	முவிலை, வேல், தீ	—
தலையோடு	பிச்சைப் பாத்திரம்	—	—
இடுப்பு	புலித்தோல், மான் தோல்	—	பாம்பு, கோ- வணத்தோடு ஒரு தோலைச் சுற்றியுள்ளான்,
வலத்தாள்	விரக்கமுலின் ஓசை	—	—
இடத்தாள்	சிலம்பின் ஓசை	—	—
ஒருபக்கம்	உமையைக் கொண்- டவன்	உமையொரு பாகன்	—
அணி கலன்கள்	ஆமையோடு, பாம்பு, பன்றியின் முனைபோன்றகொம்பு	பன்றிப்பல், முதிர் ந்த ஆமையோடு, வெண்ணூல், கொக்கிறகு	—
ஒரு கை	—	ஆண்மான்	—
மறு கை	—	மழு, பாம்பு, வீணை	மழுப்படை, பாம்பு
இடப்பக்கம்	—	திருமால், கண்டி- கை	உமை
வலப்பக்கம்	—	முத்துவடம்	—
தலை	—	பிறை சூடியவன்	பிறை சூடியவன்
கழுத்து	—	—	பாம்பு

“இமைக்காத மூன்று கண்களை உடையவன்; கழுத்தில் கொடிய நஞ்சை உண்டதனால் திருநீலகண்டனாக விளங்குபவன்; முப்புரி நூல் உடையவன்; சிவந்த மேனியைக் கொண்டவன்; சிவஞானத்தால் அருளே வடிவாகக் கொண்டு வழிபடும் திருவடியை உடையவன்” என்று சம்பந்தர் கூறுவார்.

“பொன்போல மிளிர்கின்ற திருமேனி உடையவன்; குங்கு-
மத்தின் மேனி அவன் நிறம்; பவளம் போன்ற நிறம் உடையவன்

முறுக்கண்ட பொற் சடையினை உடையவன்; சிவந்த வாயினை உடையவன்; பாம்பினைத் தோளில் வடம் போலவும், யோசப்பட்டம் எனும் மருத்திர பட்டத்தையும் உடையவன்; மேற்றினைப் பெருமையை ஹத்த திண்ணிய தோள் உடையவன்; இருள் போக்கும் ஞாயிறையும் தங்கியையும் இடு கண்களாகக் கொள்பவன்; தாமரை மலர்கள் போன்ற திருஷ்டிகளை உடையவன்; பென்மலைகள் போன்ற ஆயிரம் தோள்களை உடையவன்; ஞாயிறு போன்ற ஆயிரம் நீண்ட முடிகளை உடையவன்; ஆயிரம் திருப்பெயர்களை உடையவன்" என்று அப்பர் கூறுவார்.

"நெகுப்புப்போன்ற திருமேனியை உடையவன்; செவ்வானத்தின் நிறம் போன்றவன்; உடல்முழுவதும் சாம்பலைப் பூசியுள்ளான்; தலைக்கு அணிகலமாகத் தலைமாலையை அணிந்துள்ளான்" என்று சுந்தரர் கூறுவார்.

இவையி : மூவர் காட்டும் இறைவியான உமையனைப் பற்றி இவண்காண்போம்.

சம்பந்தர் : கருமை சேர்ந்த அழகிய கூந்தலை உடையவன்; ஒளிபொருந்திய நெற்றியை உடையவன்; மான் போன்ற விழியுடையவன்; பாம்பின் படர்போன்ற அங்குலை உடையவன்; மூங்கில் போன்ற தோள்களைக் கொண்டவன்; மின்னல் போன்ற இடையினை உடையவன்; முன்கையில் சங்கு வளையல்களை அணிந்திருப்பான்; காதில் தோட்டையும், காலில் சிலம்பையும் அணிந்திருப்பான்.

அப்பர் : மலைமகள், நக்கை, புத்தூகிலாள், ஏந்தியையாள், பெய் வளையாள், தையல் நல்லாள், காரிகையாள், மெல்லையாள், மொய் குழலாள், வாத்தகு பூங்குழலாள் முதலான சொற்கள் மூலம் இறைவியைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. யாழ்போன்ற மொழியினை உடையவன்; தேன்போல இனிமையாகப் பேசுபவன்; நீண்ட கூந்தலினை உடையவன்; வாள்போன்ற கண்களை உடையவன்.

சுந்தரர் : சிவபெருமானின் திருமேனியின் இடப்பக்கத்தில் இருப்பவன்; துகில் குழந்த புறத்தினையும், பெருத்த ஊற்றினிமை பொருந்திய தனங்கியையும் உடையவன்; இசைப்பண் போன்ற மொழி பேசுபவன்; மூங்கில் போன்ற தோள்களை உடையவன்; வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூந்தலை உடையவன்; நீண்டகருமைநிறங் கொண்ட கூந்தலை உடையவன்; வாள்போன்ற நெடிய கண்களை உடையவன்.

வாழ்பாடு : இறைவனை அடியார்கள் வழிபடும் முறையையும், அவ்வாறு வழிபடுவதனால் ஏற்படும் நன்மைகளையும் ஆங்காங்கே கூறியுள்ளார் சம்பந்தர். காடையில் மலர்ந்த பூக்களையும், நீரையும் கொண்டு வழிபடுதல் வேண்டும்.

• கொய்துபத்தர்மல குப்புளவங்கொடு தூவித்துதிசெய்து
மெய்தவத்தினமுயல் வாருயர்வானக மெய்தும்புகழாரே"¹

என்று கூறுவார். 'இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள' என்பார் அப்பர்.

விதிப்படி வழிபடும் சிவனடியார்களோடு இசைக்கும் அடியார்கள் பலரும். அழகிய மலர்களை வைத்து, நீரை மந்திரங்களுடன் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரே குரலில் சொல்வர். மனம் ஒன்றி இறைவனை வழிபடுகின்றவர்களுக்கு வினைகளால் வரும் துன்பமும் பிறனிகளால் வரும் துன்பமும் சேரமாட்டா.

மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி எனும் ஐம்புலன்கள்வழிச் செல்லாமல் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்துடன் இறைவனின் திருவடிகளை வணங்குவார்; அடியவர்கள் இறை புகழை இன்னிசை பாடித் தம்மை மறந்து உதிப்பார்; காலையிலும், மாலைகளும் நீருள் மூழ்கி மறைகள் கூறிப் போற்றுவார்.

கூன்கலை : அப்பரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த செயல்கள் பலவற்றைத்தாம் அருளிய பாக்களில் இயம்பியுள்ளார். முதற்பதிகத்தில் தமக்கு ஏற்பட்ட சூலை நோயைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார். அடுத்துச் சைவ சமயத்தைத் துறந்து பிற சமயமான சமணத்திற்குச் சென்று மீண்ட நிலையைக் கூறி வருந்துவதனைப் பல பாக்களில் காணலாம். "கொடுமைகள் பல செய்தேன்; இரவும் பகலும் எப்பொழுதும் இடைவிடாது வணங்குவேன்; நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்; ஒருபொழுதும் உன்னை நினையாமல் இருந்திருக்கமாட்டேன்; சலம் பூவோடு தூபம் இருவதை மறந்து அறியேன்; நலம் தீங்கிலும் உன்னை மறந்து அறியேன்; உன் திருப்பெயரை என் நாஸில் மறந்து அறியேன்" முதலான சொற்கள் அப்பரைப்பற்றிக் கூறுவனவாக வருகின்றன. அப்பரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியை ஒரு பாடலின் மூலம் நமக்குக் காட்டுகின்றார்.

சுந்தரர் தம்மைப்பற்றிக் கூறுவன : என் நெஞ்சில் உன்னை அகலாது வைத்து அருளினாய்; நாயேன்; ஏழையேன்; அறிவிலேன்; பேய்போல அலைந்து இளைத்தேன்; என் மனத்தில் உன்னை ஒருபோதும் மறவாமலே நினைப்பேன்; பல பொய்களை உரைக்கின்ற கொடியவன் நான்; இரவும் பகலும் கவலைப்படுகின்றேன். முன்பு ஒருநாள் கல்லால நிறுவில் ஆசிரியக் கோலத்தில் உன்னைக் கண்டேன்; மரெருகு நாள் கடம்பூர்க்கரக்கோயிலில் இலங்க முர்த்தியாகக் கண்டேன்; ஐம்பொறிகளை வென்று உன்திருவடி சேர்வதற்குரிய ஒருவழியை எனக்குச் சொல்லியருள்! நான் ஒரு கண் இல்லாதவனாய் இருக்கின்றேன்.

அகச்சொன்று : இறைவனால் ஆவணத்தின் மூலம் தடுத்தாட்கொண்டதனைச் சுந்தரர், 'ஆவணம் செய்து ஆனம் கொண்டவரை' எனும் தொடரில் கூறுவார்.

சுந்தரர் சேரனுடன் மதுரைக்குச் சென்றார். அங்கிருந்த பாண்டியன், சோழன் ஆகிய இரு வேந்தரிடனும் போற்ற ஏற்றுப் பின் அவர்களுடன் பல திருத்தலங்களுக்கும் சென்று வழிபட்டார். இதனை

“முடியால் உலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே

மொழிந்த ஆறும் ஓர்நாளும் ஓர்ஒன்றினையும்” (7.2.11)
எனும் தொடர் உறுதிப்படுத்தக் காண்கிறோம்.

திருவஞ்சைக் களத்திற்குச் சென்ற சுந்தரர் மனைவாழ்க்கையை வெறுத்து இறைவனை ஆட்கொள்ளுமாறு வேண்டினார். இதனை, ‘வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழிந்தேன்’ (7.4.8.) என வரும் பகுதி விளக்கும்.

இயற்கைக் காட்சிகள் : ருவர் பாக்களில் இயற்கைக் காட்சிகளின் வருணனைகளைக் காணலாம். மூவிரும் சம்பந்தர் பாக்களிலேயே இயற்கை வருணனை மிகதியாகக் காணப்படுகின்றது. இங்குக் காட்டப்படும் ஐந்து பதிகங்களிலும் இயற்கைக் காட்சிகள் உள்ளன. தலங்கள் ஆற்றங்கரை, கடற்கரையோரங்களிலும், பூஞ்சோலை, வனங்களின் இடையேயும் அமைந்து விளங்குகின்றன. அசனாதான் தலங்களைக் கூறும் பொழுதும், தலத்து இறைவனைப் பாடும்பொழுதும் இயற்கைக் காட்சிகளை இணைத்துப் பாடிச் செல்வதைக் காணமுடிகின்றது.

சோலைகள் குழ்ந்து விளங்கும் தலத்தைப் பின்வருமாறு கூறுவார்.

“கறைகலந்தடி யார் பொழிநீடுயர் சோலைக்கதிர்சிந்தப்
பிறைகலந்தபீர மாபுரம்” (1.1.6)

“வண்டுவைதும் மணமக்கிய சோலைவளரும் வலிதாயம்”
(1.2.11)

வண்டுகள் மலரிடத்தே தேனுண்ணும் சோலைகள் குழ்ந்த புகலூர் (1.2.1) : சோலைகள் மிகுந்து காணப்படும் இப்புகலூரில் வண்டுகள் எப்பொழுதும் இசை பாடிக் கொண்டிருக்கும் (1.2.2).

பொழிவின் அழகைப் பின்வருமாறு இயம்பக் காணலாம்.

‘போகம் வைத்த பொழுவின் விழலான் மதுவாரும் புகலூர்’
(1.2.9)

‘மடையிலவ்வு பொழுவின் விழல்வாய் மதுவிசும் வலிதாயம்’
(1.3.2)

‘பொழில் மல்கு கிள்ளையைச் சொற்பயிற்றும் புகலி’ (1.4.2)

‘பூகவனம் பொழில் குழ்ந்த அந்தண் புகலி’ (1.4.4)

‘வெங்கதிர் தோய் பொழில் குழ் மிழலை’ (1.4.6)

‘விமரு தண்பொழில் குழ் மிழலை’ (1.4.7)

‘வெறிகமழ் பூம்பொழில் குழ் மிழலை’ (1.4.9)

ஒவ்வொரு தலத்திற்கும் தீர்த்தம் உண்டு. பிரபுரத் தீர்த்தத் தைக் கூறுப்பொழுது 'தாமரை மலர்கள் நிறைந்த அகன்ற பிரம தீர்த்தம்' என்று கூறுவார். (1. 1. 11)

பூம்பொழியின் அழகைப் புனைந்துரைத்த புகல்வேந்தர், அவற்றிடையே வாரும் பற்பல பறவைகளைப் பற்றி அழகாய்ப் பாடுவர். வெண்ணிற அன்னம், பைங்கிளி முதலிய பறவைகளைப்பற்றியும், மந்தி, கடுவனைப்பற்றியும், நீர்ப்பறவைகளைப்பற்றியும் அழகுறக் கூறுபுள்ளார்.

"கடன்முயங்குழி சூழ்வுளிர்கானலம் பொன்னஞ்சிறகன்னம்
உடைமுயங்குபிர மாபுரம்" (1. 1. 7)

"மந்தி வந்து கடுவன்னோங்குடி வணங்கும் வலிதாயம்"

(1.3.5)

புகலூரில் நாரை முதலிய நீர்ப்பறவைகள் வந்து தங்கும்; வயல்-கள் நிறைந்திருக்கும் பெற்றியை உடையன (1.2.7).

கமுகு, பலா முதலியவற்றிலிருந்து தேன் சொரியும் வளம் மிக்க தலமே வலிதாயமாகும் (1.3.8). மேகம் தவழும் மதில் சூழ்ந்த பெருமையை உடையது மிழலைத்தலமாகும் (1.4.4) புகலியில் ஒளி-பொருந்திய சங்கு, சிப்பி, மீன்கள் முதலியவற்றை வரிசையாய் அலை-கள் மேலும் மேலும் பெரிய ஓசையுடன் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் புகழ்மிக்க தலமாகும் (1.4.8).

பொன் கொழிக்கும் பொன்னியான காவிரியின் அழகைக் கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளிப் பதிகத்தில் அழகுறப் புனைந்துள்ளார் சம்பந்தர்.

"திரைகளெல் லாமல நஞ்சுமந்து

செழுமணி முத்தொடு பொன்வரன்றிக்

கரைகளெல் லாமணி சேர்ந்துறிஞ்சிக்

காவிரி கால்பொரு காட்டுப்பள்ளி" (1.5.3)

என்று காவிரி அலைகளின் — கரையின் — சிறப்பைக் குறிப்பிட்டார். இதில்தொரு பாடலில் ஆற்றின் நீரானது அயலேயுள்ள வயலருகே பாய, கயல்மீன்கள் மேலே துள்ள, அய்வதரிச்சியால் மலர்கள் தேன் சொரிய, அந்நறுமணத்துடன், வாழை மரத்தினின்றும் கையால் பறிக்கக் கூடிய உயரத்தில் பழுத்திருக்கும் வாழைக் கனிகளின் மணமும் கலந்து வீசிற்கும்.

"செய்யரு கேபுனல் பாயவோங்கிச்

செங்கயல் பாயச் சிலமலர்த்தேன்

கையரு கேகனி வாழையின்று

கானலெல் லாங்குழி காட்டுப்பள்ளி" (1.5.1)

என்பன அய்வடிகள்.

“சலசல சந்தகி லோடுமுந்திச்

சந்தன மேகரை சபர்த்தியெங்கும்

பலபல வாய்த்தலை யாசீத்துமண்டிப்

பாய்ந்திழி காவிரிப் பரங்கின்வாய்க்

கலகல நின்றதி ருங்குழலான்

காதலிக் கப்படுங் காட்டுப்பள்ளிச்

சொலவல தொண்டரீக னேத்தநின்ற

குலம்வல் லான்கழல் சொல்லுவோமே” (1.5.5)

என்ற பாடலின் இன்னொசையில் காவிரியின் சிலம்பொலி நடையினைக் காணலாம்; கேட்கலாம்.

காட்டுப்பள்ளியில், இதற்களின் கட்டுக்கள் அவிழ்ந்த ஏளிரீச்சி மிக்க நீலம், நெய்தல், தாமரை, செங்கழு முதலிய நீர்ப்பூக்களை, அவிழும் கூந்தலையுடைய மகளிர் களையாகப் பிடுங்கி எறிகின்றார்கள்; நூற்று முடிசிலைக் கையினால் பறிக்கின்ற வலிய உழவர்களின் மணிக்-கட்டின் வலையைப் போக்குவதற்காகக் கரும்பின் கட்டியை உடைப்பர்; தாமரை, நீலம், நெய்தல் முதலான மலர்கள் பூத்துப் பொலி-வெய்துகின்றன; அம்மலர்களை உடைய பொய்கையில் மகளிர் நீராடுவர்.

அப்பர் தேவாரத்தில் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகள் மிகக் குறைவே இவரது பாக்களில் பொழிலின் அழகையும், சோலையின் அழகையும் கூறக் காண்கிறோம். ஆகுநின் பெருமையைக் கூற வந்த அப்பருக்கு அவ்வூரின் சோலைக் காட்சி தென்படுகிறது. அச் சோலையிலே குயில் கூவுகிறது அதற்குத் தகுந்தவாறு மயில் ஆடுகிறது. இதனைக் ‘கொய்யுலா மலர்சோலைக் குயில் கூவ மயில்’ ஆலும் ஆடு’ (4.5.1) என்று இயம்பக் காண்கிறோம்.

அப்பர் கயிலைக் காட்சியைத் திருவையாற்றில் காண்கிறார் இறைவன் உமையம்மையுடன் சேர்ந்து காட்சி கொடுத்தமையைக் கண்ட அப்பர் 11 பாக்களில் அழகுற இயம்பியுள்ளார் அம்மையப்-பராக் கண்ட இத்தெய்வ அருட்காட்சியை உலகியலில் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளுடன் இணைத்துப் பாடியுள்ளதனைக் காணமுடி-கிறது. “ஆண் யானையாலது தன் பெண் யானையுடன் சேர்ந்து வருவன கண்டேன்; வரிக்குயில் தன் பேடையோடு ஆடி வருவன கண்டேன்; சேவல் தன் பேடையுடன் சேர்ந்துவருவன கண்டேன்; ஆண் மயில் தன் பெண் மயிலுடன் சேர்ந்து ஆடி வருவதனைக் கண்டேன்; இணைபிரியாத அன்றிப் பறவை ஆடி வருவன கண்டேன்; இடிபோன்ற குரலினை உடைய ஏனம் இசைந்து வருவன கண்டேன் கருமை நிறங்கொண்ட ஆண் குரங்கு தன் பெண் குரங்குடன்

சேர்ந்து ஆடி வருவன சண்டேன்: நாரையானது தன் இனிய துணைப்பேடையுடன் சேர்ந்து ஆடி வருவன கண்டேன்: பைங்கிளி தன் இனிய துணையுடன் ஆடிப் பறந்து வருவன கண்டேன்; ஆண் எருது தன் பெடையைத் தழுவி வருவன கண்டேன்".

சுந்தரர் செல்லுமிடமெல்லாம் செல்வம் கொழிக்க வைக்கும் ஔவாழ்ச்சிப் பார்க்கிறார். அதனை அப்படியே பாவாக இயற்றித் தந்து படிப்பவரையும் களிப்பேருவன அடையச் செய்கிறார்.

பெண்ணை யாருவது மூங்கில், பொன், மணி, ஸைரம் முதலியவற்றைத் தாங்கி வருகிறது. தன் கரையின் இருமருங்கிலுமுள்ள மரங்களில் இறந்து உறும் மலர்களோ ஏற்று வருகிறது. இன்னும் இது பனில் ஆறு அன்று; பூம்பனில் ஆறு எனத் தோற்றமளிக்கிறது. அம் மலர்களைச் சாந்து வருவதன் வாயிலாக அம் மலர்களிலுள்ள தேன் முழுவதும் உத்தரில் கலந்து விடுதலினால் 'தேனாக் பெண்ணை' எனச் சிறப்பிக்கப் பெருமை வாய்ந்தது. மேகத்திலிருந்து பொழியும் திரைக்கொண்டு இரு கரையினையும் தன் திரைகளாகிய கைகளால் பொருது பல மணிகளையும் வாரிக்கொண்டு வருதலின் ஊர்லுள்ள எஃக பலரும் போற்றப்பெறும் சிறப்புடையது.

நிவாரணிக் கரையில் திருநெல்வாயிலெரத்துறைத் தலம் அமைந்துள்ளது. இந்தியானது மலையிலிருந்து அகில், மாணிக்கங்களோ உத்திக் கொண்டு வருகின்றது. நீர்ப்பெருக்கு உடையதாகலின் இரு கரையிலுமுள்ள கோங்கு, வேங்கை ஆகிய மரங்களிலுள்ள மலர்களையும் அடித்துக் கொண்டு வருகின்றது மீளாக, வலிய மரங்கள் ஆகியவற்றையும் உத்திக்கொண்டு வருகின்றது மலையில் பழை பொழிவதனால் அந்தீர் திரண்டு நிவாவாக உருப்பெறுகின்றது. இவ்வங்கம், ஏலம் ஆகிய மரங்களையும் ஏற்று வருகின்றது.

புராணமரபுச் செய்திகள் : "புராணம் என்பது பழைய வரலாறு எனப் பொருள் தரும் ஆயினும் அது கடவுள் வரலாற்றையே குறிக்கும். வேதம் முதலிய கலைகளிலும் புராணங்கள் சிறப்புடையன என்பது ஆன்றோர் துணிவு"²⁶ 'சிறப்புடைய புராணங்கள்' என்றால் அருணாந்தி சிவாசாரியாரும்.²⁶

"புராண மரபுக் கதை என்பது மனிதன், மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்டவர் ஆகியோரின் அடிப்படைக் கூறுகளை உள்ளுறை குறியீடாகக் கொண்டு விளக்கும் கதை அல்லது கதைக் கூறுகளின் தொகுதி" என விளக்கப்படும்.²⁷

"புராணம் என்பது மனித மனத்தின் அற்புதமான கற்பனையிலிருந்து தோன்றியது. மனிதனுடைய ஆன்மீக உணர்வை வளர்ப்பு

பதற்கும் சமய நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கும் இக்கனகய புராண மரபுக் கதைகள் பயன்படுகின்றன." 28

புராணக்கதைகள் மூவர் தேவாரத்தில் பல இடங்களில் வந்துள்ளன. இக்கதைகள் இறைவனான சிவபெருமானின் பெருமைகளை நாம் நன்கு அறிவதற்குத் துணை செய்கின்றன சம்பந்தர் தேவாரத்தில் ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் எட்டாவது பாடலில் இராவணனை அடர்த்து அருள் செய்த வரலாறும், ஒன்பதாவது பாடலில் திருமாலும் பிரமனும் அடிமுடி தேடிய வரலாறும் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்ற செய்தியை நாம் காணலாம். அப்பர் தேவாரத்தில் பதிகத்தின் இறுதிப் பாடலில் இராவணன் பற்றிய செய்தியைக் காணலாம். அப்பர் அருளிய தேவாரத்தில் முதல் ஐந்து பதிகங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, சிவபெருமானின் முடியைக் காண்பதற்காகப் பிரமன் அன்ன ஷட்வெடுத்து வானத்தில் சென்றதை மட்டும் கூறியுள்ளார். ஆனால் திருமால் அடி தேடிய வரலாற்றைக் கூறவில்லை. ஒரு பாடலில் பிரமனுடைய ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைச் சிவபெருமான் அறுத்த செய்தியைக் கூறியுள்ளார்.

பாடலின் விளக்கவுரையில் புராணக்கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளதனால் இப்பகுதியில் அக்கதைகள் கூறப்படவில்லை மாறாக எந்தெந்தக் கதைகள் மூவர் தேவாரத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை மட்டும் இவண் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

வ. எ.	புராணக் கதைகள்	சம்பந்தர்	அப்பர்	சுந்தரர்
1	வெண்மதி சூடிய வரலாறு	1, 3, 18, 28 *	83, 65, 75-85 86.	106, 111, 127, 138 148.
2	பலிதேயர் வரலாறு	2, 12, 28 41, 42,	57, 80	150.
3	கங்கையைச் சடையில் தரித்த வரலாறு	3, 7, 18.	83, 92.	113, 122, 137, 141, 148, 155.
4	முப்புரம் அழித்த வரலாறு	4, 15, 31, 52,	59, 104	111, 113, 115.
5	பிரமகபாலம் ஏந்திய வரலாறு	4, 24, 35	71, 105	144.
6	உமையொரு பாகனான வரலாறு	5, 29, 45.	56, 91.	114, 119, 121, 124, 129, 135, 141.

வ.எ.	புராணக் கதைகள்	சம்பக்கர்	அப்பர்	சுந்தரர்
7	மழுவேந்திய வரலாறு	6,7,12 47.	—	114.
8	புலித் தோலுடுத்திய வரலாறு	—	92.	118.
9	முயலகனை ஏந்திய வரலாறு	—	—	137.
10	அனலினைக் கையி- லேந்திய வரலாறு	—	71.	—
11	இராவணனை அடர்த்த வரலாறு	8,19,30,41	6474 105	125,144.
12	அடிமுடி தேடிய வரலாறு	9,20,31,42, 53.	—	135.
13	யானைத் தோலுடுத்திய வரலாறு	10,28	64,65,78, 89.	124.
14	கடல் நஞ்சுண்ட வரலாறு	15,30,51.	71,105.	117, 119, 144.
15	காமனை எரித்த வரலாறு	29,40,51.	89,104.	124.
16	காளிகாணுமாறு நடன மாடிய வரலாறு	17.	—	—
17	இருநிலனைற்ற சுவட்- டின் வரலாறு	—	68,71.	—
18	காலனை உதைத்த வரலாறு	—	104.	—
19	சிங்கத்து உரி போர்த் திய வரலாறு	—	—	122.
20	திருமால் மண்ணளந்த வரலாறு	—	—	135.

குத்துவ முத்துக்கள் : உலக வாழ்வானது இன்பமும், துன்பமும்
கலந்ததாக இருக்கும். உயிரின் வினையே காரணமாக மாறிமாறித்

* எண்கள் பாடல் எண்கள்.

XXX

தங்கப்படுகும் ஆன்மாவைப் பிடித்த மலம்பரிபாகம் ஆகியே அனை விட்டுக் கழியும் அப்பரிபாகம் திசுறும் பொட்டே உயிரினை இறைவன் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிக்கின்றான். இதனைத்

தூய்மையுடைய முககில்பல ஊழிகள் தோன்றும் பொழுதெல்லாம்' என்று சம்பந்தர் குறிப்பார். (1.1.8)

இறைவன் ஆன்மாக்களின் பருவநிலைக்கேற்ப விறதில் தீயாகவும், பாசில் நெய்யாகவும், மணியில் சோதியாகவும் கலந்து நிற்பான். அஃதாவது, ஒரு மலம் உடையோர், இருமலம் உடையோர், முன்மலம் உடையோர் என்ற மூவகையினருக்கும் அவரவரது பக்குவநிலைக் கேற்ப மாற்றத்து நின்று அருள் செய்வன் என்பது சித்தாந்தக் கருத்து. இதனைச் சம்பந்தர்,

'இவ்வுலகெல்லாம் நெற்கலந்ததொரு நீர்மையன்' (1.2.1)
என்ற தொடரால் குறிப்பார்.

தூய்மையுடைய மூவகைப்படும். 1. தன்னைப் பற்றி வருவன. இதனை 'ஆத்யாத்மிகம்' என்பர் அஃதாவது, உடலுக்கு வரும் பிணிகளும், மனத்திற்கு வரும் காமம், கோபம் முதலியனவும் ஆகும். 2. பிற உயிரினைப்பற்றி வருவன. இதனை 'ஆதிபௌதிகம்' என்பர். மனிதர், விலங்கு, பிசாசு முதலியவற்றுல் நோய்மை. 3. தெய்வத்தைப் பற்றி வருவன. இதனை 'ஆதிவைதிகம்' என்பர். காற்று, மழை, இடி முதலியவற்றுல் நோய்மை. இம்மூன்றையும் வடநாலார் 'தகபத்திரயம்' என்பர். இறைவனை மனம் ஒன்றி வழிபடுகின்றவர்களுக்கு வினைகளால் வரும் இடரிகளும், பிறவியால் வரும் துன்பமும் நீங்கும் என்றும், ஒரு நெறிய் மனம் வைத்து வணங்குகின்றவர்களுக்கு ஆகாமியம், சஞ்சீதம், பிராரத்தம் எனும் தொல்வினையு நீங்கும் என்றும் சம்பந்தர் கூறுவர்.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் எனும் உட்பகை ஆறையுமும் வென்றழித்துத் தாயரை மலரில் வீற்றிருப்பவன் பிரமன். இதனைச் சம்பந்தர்,

"செறிமுளரித் தவிசேறி ஆறும்செற்று
அதில் வீற்றிருந்த லும்" (1.4.9)
எனும் வரிகளில் குறிப்பிடுவர்.

அப்பர் தேவாரத்தில் பொதுவாகத் தத்துவக் கருத்துக்கள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளதனைக் காண்கிறோம். இவ்வாறு காணப் படுவதற்கு அவர் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள்தாம் என்பதனைக் கூறவும் வேண்டுமோ? பிறசமயம் சென்ற அப்பார்க்கு இறைவன் குலையோய் கொடுத்து மீண்டும் சைவசமயத்திற்கு வரும்படிச் செய்தான். இதனைக் கூறவந்த அப்பர், 'என்னுள்ளத்தின் உள்ளிருந்த கள்ளத்தைத்

தன்னிப் போக்கி அருகுலித்துப் பிணிகாட்டி ஆட்கொண்டு பிணை
தீர்த்த ஆநூர்' என்பார். இங்குப் பிணை என்பதும் மலமாகும். முர்மலங்
கனையும் கயிறு' என்று கூறக்காண்கின்றும். 'முற்பிறைக்கண்ணியினுளை
மொய் குழலாளொடும் பாடிப் பற்றிக் கயிறு அறுக்கி டேன்'
என்பதே அப்பாடலின் வரிகள். சிவதிக்கையைப்பற்றிப் 'பண்டமாப்
படுத்து என்னைப் பால் தலையில் தெளித்துத் தன் பாதம் காட்டி' என்று
கூறக் காணலாம். பிறதோரிடத்தில் இருபத்தைந்து தத்துவங்களையும்
கடந்து நிற்பவன் இறைவன் என்பதனைப்.

“பொய்யஞ்சி வாய்மைகள் பேசிப் புகழ்புரிந்தார்க்கு அருள்
செய்யும்

ஐயஞ்சின் அப்புறத்தானும் ஆருர் அமர்ந்த அம்மானே”
என்று கூறுவார்.

இறைவன் உலகெலாம் ஆகி நிற்கும் திறத்தை அப்பெருமான்
எண்வகை வடிவில் நிற்பதனை,

“ஊனாய் உயி ரானாய் உட லானாய் உல கானாய்
வானாய் நில னானாய் கட லானாய் மலை யானாய்” (7.1.7)

எனவும்,

“பாரொடுவிண்ணும் பகலுமாகிப் பனிமால் வரையாகிப் பரவை
யாகி
நீரொடுதீயும் நெடுங்காற்றுமாகி நெடுவெள்ளிடையாகி
நிலனுமாகி”
(7.2.10)

எனவும் சுந்தரர் குறித்துப் போற்றுவார்.

சிவபெருமான் ஒருவனே உயிர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாவன்.
உயிர்கள் அவனுடைய அடிமையாகும் இதனை,

‘அத்தா உணக்காளாய் துணி அல்லேன் எனலாமே’ (7.1.1)

எனும் வரியில் தாம் இறைவனுக்கு அடிமை என்பதனைக் கூறுவதன்
வாயிலாக உயிர்கள் அனைத்தும் என்றும் இறைவனுக்கு அடிமை
என்பதனையும் கூறியுள்ளார்.

வினை என்பது உயிர்களால் ஈட்டப்படுவதாலும். அவ்வினைக்கு
ஏற்பவே அவரவர்க்கு நன்மையும் தீமையும் கிட்டும். எனவே
நாம் நுகரும் இன்ப துன்பத்திற்கு காரணம் நாமே அன்றப் பிறரன்று.
உயிர்கள் செய்த இவ்வினையைப் பழவினை (சஞ்சிதம்). நுகர்வினை
(பிராரத்துவம்), ஏறும் வினை (ஆகாமியம்) என்று மூன்று வகையாகப்
பிரிப்பர் ஆன்டேர். இதனையும் நல்வினை, தீவினை என இருவகை-
யாகப் பிரிப்பதுண்டு. இவை உயிரைப் பிணித்து ஈர்க்கும் தன்மை

உடையனவாதலின், 'பிணி வண்ணத்த வல்வினை' (7 2 8) என்று கூறினார் சுந்தரர்.

ஸூர்புலன்களைப் பற்றியும் அதனை வெல்லும் சூரத்தாய்த் தம் மூன்றும் பதித்தினுள்,

"வறியாதநிலையாத இம்மண்ணுலகில் நானாத வந்ததனை
நான் நிலையேன்
பொறிவாயில் இவ்வைந்தினையும் அவியப்பொருதுன்,
அடியே புதும் குழல்சொல்லே" 7.8.2)

என்று கூறுவார்.

சிவஞானபோதம் 12 சூத்திரங்களை உடையது. இப்பன்னிரு சூத்திரங் களையும் பன்னிரு திருமுறைகளோடு ஒப்பிட்டுக் காண்பது மரபாகும். இவ்வகையில் சம்பந்தர் திருமுறையை முதல் மூன்று சூத்திரங்-களுடனும், அப்பச் திருமுறையை 4, 5, 6 ஆவது சூத்திரங்களுடனும், சுந்தரர் திருமுறையை ஏழாம் சூத்திரத்தினிடமும் ஒப்பிட்டுக் காண்பது பொருத்தமுடைய ஒன்றாகும்.

'தோடுடைய செவியன்-
எனத் தொடங்கும்
பதிகம்

அவன் அவன் அது எனும் அவைபுவினை
மையின் தோற்றிய த்தியே ஒடுங்கிமலத்
துளதாம் அந்தம் ஆதி என் மனார்
புலவா." 29

'கூற்றயினவாறு'
எனத் தொடங்கும்
பதிகம்

"அவையே தானேயாய் இருந்னையின்
போக்குவாவு புரிய ஆணையின் தக்கம்
இன்றி நிற்கு மன்றே." 30

'பித்தா பிறை சூடி'
எனத் தொடங்கும்
பதிகம்

"யாவையும் சூரியம் சத்தெதிர்
ஆகலின் சத்தே அறியாது அசத்து
இலது அறியாது இருதிறன் அறவுளது
இரண்டலா ஆன்மா." 31

'சென்று பற்றுவேன்' என்று செருக்கிய தேவர்களுக்கு அப்பாற் பட்டவன் இறைவன் என்பதையே மாலும், பிரமனும் அடி முடி தேடிய வரலாறு உணர்த்தும் உண்மையாகும்

ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மூன்று மலங்களையும் அழித்த செய்தியையே முப்புரம் எரித்த வரலாறு உணர்த்தும். எனவேதான் திருமுடையும் 'முப்புரமாவது மும்மல காரியம்' 32 என்றார் போலும்!

உலகினை அழிக்கும் பெருகைத்தோடும் செருக்கோடும் சென்ற கங்கையைத் தமது சடையில் தரித்தார். தம் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கிய மதியைத் தம் திருமுடியில் சூட்டினார். இவ்விரண்டாலும் செருக்குற்றாரை ஒடுக்குதலும், தாழ்ந்தாரை உயர்த்துதலும் இறைவன் ஷணிக் செயல்கள் என்பது புலப்படும்.

நிலையாமை : சுந்தரர் தேவாரத்திலேயே நிலையாமையைக் காண்கிறோம். இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை ஆகியவற்றை 'ஒடுபுனற் கரையாம் இளமை; உறங்கி விழித்தால் ஒக்கும் துப்பிறவி' (7.3.4) என்று கூறுவார். உயிர்கள் பலவும் பயனேதுமின்றி இவ்வுலகில் பிறந்து இறக்கின்றன (7.3.2). எனவே இப்பிறவியின் பயனைப் பெற்றாக் கடைத்தேறுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பை எனக்கூச் சொல் என்று ஒரு பாடலில் (7.3.1) இறைவனிடமே வேண்டுகிறார். உடம்பினது இழிவினை 'ஒரு நெல் வாலூன்ற வறந்தும் உடம்பு' (7.3.6) என்றும், உடம்பானது மிகுநிறையில் அழியும் என்பதனை 'மணக்கோலமதே பிணக்கோலமதாம் பிறவி இதுதான்' (7.3.7) என்றும் கூறக் காணலாம்.

ஐர்புலன்கள் : சுந்தரர் தேவாரத்திலேயே ஐர்புலன்களைப்பற்றிக் காண முடிகிறது. ஐர்புலன்களின் கொடுமையைப்பற்றிப் 'பொறவரையில் இவ்வைந்தினையும் அவிப் பொருது உன்னடியே புகும் சூழல் சொல்லே' (7.3.2) என்றும், 'ஐவர் கொண்டு இங்கு ஆட்ட ஆடி, அழ்முழிப் பட்டு அழுந்து வேனுக்கு உய்யுமாறு. ஒன்றளசிச் செய்யீர்' (7.5.1) என்றும் கூறுகின்றார். மந்திரிடத்தில்,

“புலனைந்தும்மயங்கி அகங் கழையப்

பொருவேலோர்நமன தமர்தார்நயி

அலமந்துமயங்கி அயர்வதன்முன்

அடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே” (7.3.5)
என்று கூறியுள்ளார். புலன்களாலுண்டாகும் குற்றங்களைக்.

“உலையமைத்த காமச்செற்றக் குரோதலோப மதவருடை

உலையமைத்திங் கொன்றமாட்டே னோணாகாந்தன் றளியுளீரே”

(7.5.8)

என்று மொழியக் காண்கிறோம்.

பழிப்பதுபோலப் புகழ்ச்சல் : இறைவனிடம் தோழமை நெறியை பாடியவரே சுந்தரர் அதனால் இந் பதிகங்களில் இறைவனைப் பழிப்பது போலப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

திருப்பரங்குன்றப் பதிகத்தில், இறைவனுக்கும் உயிர்கட்டுமுள்ள பெருமை சிறுமைகளை உணர்த்துதற்பொருட்டு, இறைவனை உள்ளுறைச் சிறப்பு வகையால் பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். திருவோண காந்தன்தனிப் பதிகத்தில் இறைவன், தன்னடியார்களிடத்து வைத்துள்ள பேரருட் பெருக்கெக்கக் காரணமாக, அவர்கட்கு அவன்மாட்டு உளதாகும் உரிமை புலப்படுமாறு பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். (பாக்களின் கருத்துக்களை ஏற்றவாறு இவண் சேர்த்துக் கொள்க.)

பழமொழிகள் : அப்பர் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த பழமொழிகளைத்தாம் அருளிய பல பதிகங்களில் எடுத்து மொழிந்துள்ளதனைக்

காண முடியிறது. திருவாரூர்ப் பதித்தின் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் ஒரு பழமொழி வந்துள்ளது. அதனாற் தான் இப்பதிக்கை 'பழமொழித் திருப்பதிகம்' எனும் பெயராலும் அழைக்கப்பட்டாலும்! சைவ சமயத்தையிட்டுப் புறச்சமயமான சமணசமயத்திற்குச் சென்று உழன்றதை நினைத்துப் பார்க்குநர்; வருந்துகிறார்; அதனையே இப் பதிக்கையில் பழமொழிகளின் மூலம் எடுத்து விளக்குகின்றார்; அதனைப் பின்வண்ட அட்டவணை தெளிவுறுத்தும்.

வ.எ.	பழமொழிகள்	ஒப்புமை	
		சைவம்	சமணம்
1	கனி இருக்கக் காய் கவரீந்த கன்வ னோனே.	கனி	காய்
2	முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின் போனவாரே	முயல்	காக்கை
3	அறங்குக்க மறம் விசைக்குக் கொண்டவாரே.	அறம்	மறம்
4	பனிநீரால் பரவை செயப்பாணித் தேனே.	பரவை-கடல். விடுபேறு -	பனிநீர்
5	உதன்போர்க்கு ஆதனாய் அகப் பட்டேனே.	—	—
6	இருட்டறையின் மலடு கறத்து எய்த்தவாரே.	—	இருட்டறை
7	விளக்கிருக்க மின்மினித் தீக் காய்ந்தவாரே	விளக்கு	மின்மினி
8	பாழூரில் பயிக்கம்புக்கு எய்த்த வாரே.	பயிக்கம்பு-விடு பேறு	பாழூர்
9	தவம் இருக்க அவம் செய்து தருக்கினோனே.	தவம்	அவம்
10	கரும்பு இருக்க இரும்பு கடித்து எய்த்தவாரே.	கரும்பு	இரும்பு

கருங்குழாய்ப்பாட்டு : சம்பந்தர் ஒவ்வொரு பதித்திலும் இரூ-
தீப்பாடலில் தம் தாய்மொழியை உயர்த்திப் பேசுவதனைக் காண்கி-
றோம். திருநெல்ய தமிழ், தமிழ் மாகாணம், அருண்மகாஜத் தமிழ், மாகாணம்

பத்து எட்டு கூறும் பலவிடங்களும் அவர்தம் தமிழ்ப்பற்றையும், பேராசுவதனையும் வெளிப்படுத்துமன்னை? அப்பர் 'தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறிவேன்' என்று கூறுவார்

திருக்கடைக்காப்பு : சம்பந்தர் தாம் பாடிய பதிகத்தின் இறுதிப் பாட்டான பதினோராவது பாடலில் அப்பதிப் பாக்களை விவரிப்ப பாடுவேசர் அடையும் பேறுகளைக் கூறுவார். இதுவே 'திருக்கடைக்காப்பு' ஆகும். இந்தி திருக்கடைக்காப்பில் தம் பெயர் கூறாவிடத்தில் தம் ஊர் புதுந், சிறப்புக்களைக் கூறுவார். தம் பாக்களைத் 'தமிழ்' என்றும், 'தமிழ் மாகை' என்றும் விளர்ப்பவார் சிலவற்றில் தம் குலம், குடிபற்றித் தெரிவிப்பார். பலவற்றில் இவை யாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமிழின் பழமை, தெய்வத் தன்மை, ஒப்பிலா உயர்வு, நீடித்த தன்மை முதலியவற்றைக் கூறுவார். அப்பர் பாக்களில் இத்திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுட்கள் இல்லை. சுந்தரர் பாக்களில் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுட்கள் இருப்பதனைக் காணலாம்.

திருக்கறளும் திருக்காப்பும் திருக்காளில் சுந்தரர் அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதனை அவரருளிய திருமுறையால் அறியலாம். திருக்கறளின் கருத்துக்களை ஏற்ற இடங்களில் கூறியுள்ளார். சில இடங்களில் குறட் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் அப்படியே எடுத்துப் போற்றியும் உள்ளார். பின்வரும் அட்டவணை அடிகளைத் தெளிவுறுத்தக் காணலாம்.

வ.எ	திருக்குறள்	சுந்தரர் தேவாரம்
1	அகர முதல வெழுத்தெல்லா மரதி பகவன் முதற்றே யுலக. (1)	அகரம் முதலின் எழுத்தாக நின்றாய். (3.7)
2	பொறிவாயி லுத்தவித்தான் பொய்த் தொழுக, பெறு நின்றார் நீடு வாழ்வார் (6)	பொறிவாயில் இவ்வைந்தனையும் அறியப் பொருதுன்னடியே புதம்முழல் சொல்லே. (3.2)
3	பிறவிப் பெருங்கட வீந்துவர் நீந்தா, நிறைவ னடியேரா தார் (10)	அற்றார் பிறவிக்கடனீந்தி ஏற் அடியேன் எய்யப் போவதெனக் குழல் சொல்லே (3.3)
4	விசும்பிற் றுளியிடு னல்லான்மற் றுங்கே பசும் புற மலையான் பரிது. (16)	குழைக்கும் மயில்க்கோர் மனையே ஒத்தியால். (4.4)

xxxvi

வ. எ.	திருக்கறள்	சுந்தரர் தேவாரம்
5	உறங்கு வதுபோலுந் சாககா நினைம், வீழ்ப்பது போலும் சிவம்பு (339)	ஒடுபுனற்கரை யாமிளமை உறங்கி வீழ்த்த லொக்கு மிப்பிறலி. (34)
6	அரியவற்று னெல்லா மரிதே பெரி யப்பரைப் பேணித் தமராக் கொளல் (443)	மெரியாரொடு நட்பினிதென் நிருந்து மடிக்கே னுடக்காட் செய வஞ்சுதுமே. (2.2)
7	காமம், வெள்ளி, கடும்பற்றுள்ளம், மாவம், உவமை, மதம் எனும் அறவகைக் குற்றங்களைக் கடிந்து ஒழுதவதனைக் 'குற்றங்கடிதல்' எனும் அதிகாரத்தில் (44) வனாளுர் கூற வாய்.	கலையமைத்த காமச் சொற்றக் குரோத லோப மதவருடை யுடையமைத்திய கொன்ற மாட்டேன் வேணாகாந்தன் றையுளிரே (5.8)

மு.வுரை : சம்பந்தர் ஞானத்தின் திருவுருவாகக் காணப் பெற்றவர். சிவஞானப்பால் அடுத்திய காரணத்தால் சிவஞானமாகவே விளங்கியவர் அப்பரடிகள் கைத்திருத்தொண்டினாலேயே உலகை நவ்வழிப் படுத்த வந்த ஞானி. உலக மக்கள் எல்லாம் செய்ய வேண்டிய தொண்டினைத் தாம்ஒருவராகவே செய்து திருத்தொண்டுக்கு ஆணியாக நின்றவர் சேக்கிழார் இருவரையும் 'சைவத்தின் இரு புண்ணியக் கண்டன்' என்று பரவிப் போற்றுவார். திருநாலவூரர், நம்பியாரூரர், வனத்தொண்டர், தம்பிரான் தோழர் ஆகிய பெயர்களாற் கூட்டப் பெறுபவரே சுந்தரராவர். சம்பந்தரை மகனாகவும், அப்பரை அடியாராகவும், சுந்தரரைத் தோழராகவும் கொண்டு இறைவன் அருள் புரிந்தான். எனவே 'சம்பந்தன் தனனைப் பாடினான்; நாலரசன் என்னைப் பாடினான்; சுந்தரன் பொன்னைப் பாடினான்' என்று சிவபெருமான் சொன்னதாக ஒருபழமொழி எழுந்ததுபோலும்! மூவர் அருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் இவ்வமைப்பு முறையை நாம் காணலாம். இக்கட்டுரையில் மூவருளிய தேவாரத்தில் முதல் ஐந்து பதிகங்களில் கூறப்பட்டுள்ள சிறப்புக்களைக் கண்டோம்.

குறிப்புகள்

1. 6. 78. 5.
2. க.வெள்ளைவாரணம், பன்னிருதிருமுறை வரலாறு. முதற்பகுதி. ப. 6.
3. மேலது, ப. 31.

4. ம. சா. அறிவுடைநம்பி, திருநாவுக்கரசர் திருநேயைப் பதிக அமைப்பும் கருத்துப் பகுப்பும், வையை மலர்.
5. தி.சு. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை யாவர்கள் நேநிர் கூறிய செய்தி.
6. மு. கா. நூல் ப. 28
7. ஏகாம்பர நாதருல
- 8 மு. கா. நூல், ப. 48
- 9 கா. சப்பிரமணிய பிள்ளை, இலக்கிய வரலாறு, பக். 273 - 274
- 10 மேலது, ப. 935
11. ஒளவை ச. துரைசாமிப்பிள்ளை, சைவ இலக்கிய வரலாறு, ப. 208.
12. 7 4 10
13. சேக்கிழார், பெரியபுராணம், திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் புராணம், 75.
14. 8. 107 8.
15. மு. கா. நூல், திருநாவுக்கரசர் சிறப்பு, 46.
16. சம்பந்தர் தேவாரம், தருமபுர ஆதினம் (பதிப்.). முதல் திருமுறை. ப. 4 5.
17. மேலது. ப. 5
18. மறை. திருநாவுக்கரசர். பெரியபுராண ஆய்வுரை. மூன்றாம் தொகுதி. சம்பந்தர், ப. 23
19. 1. 1 3 6
20. அகத்தியர் தேவாரம் கிரட்டு, ப. 3
21. 1. 2. 10.
22. அப்பர் தேவாரம்.
23. மேலது
24. 7 5 10.
25. அப்பர் தேவாரம், ஆறாம் திருமுறை. தருமபுர ஆதினம் (பதிப்.) ப. 89.
26. அருணாந்தி சிவாசாரியார்.
27. "Myth may be defined as a story or a complex of story elements taken as expressing and therefore as implicitly symbolizing certain deeplying aspects of human and transhuman existence"—Princeton Encyclopedia of Poetry and Poetics, P. 538.

28. டாக்டர் நா. செயராமன், முஸ்லிம்பாடல்கள், ப. 1939.
29. சிவஞான போதம், சூத்திரம் 1.
30. மேலது, 4.
31. மேலது, 7.
32. திருமூலர், திருமந்திரம்

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. அஃத்தியாஸ் தேவாரத் திரட்டு, கழகம், சென்னை, 1983.
2. அரணாசலம், ப., டாக்டர், பக்தி இலக்கியம் ஒர் அறிமுகம், சென்னை, 1978.
3. ஏகாம்பர நாதகுலா.
4. காரைக்காலம்மையார் அருளிய பதிகங்கள்.
5. சாம்பசிவன், ச, அப்பர் குறந்தொகை ஐம்பது, நாவலர் புத்தக நிலையம், மதுரை, 1972.
6. சாம்பசிவன், ச வள்ளுவர் தெள்ளுரை, மதுரை, 1970.
7. சிவப்பதிசுள் வரலாறு, (தொ.) கழகவெளியீடு, சென்னை, 1977.
8. சுந்தரர் தேவாரப் பதிகங்கள், (பதிப்.) கழகம், சென்னை, 1978.
9. மேலது, ஏமாந்திருமுறை, (பதிப்.) கருமபுர ஆதீனம், 1964.
10. சுப்பிரமணியரின்னை, கா. இலக்கிய வரலாறு, சென்னை, 1958.
11. செயராமன், நா. டாக்டர், முஸ்லிம் பாடல்கள், மதுரை, 1976.
12. சேக்கிழார், திருத்தொண்டர் மாக்கதை, (பதிப்.) கழகம், சென்னை, 1970.
13. திருச்சுழியர் புராணம், 1987.
14. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பதிகங்கள், 1,2,3, திருமுறைகள் (பதிப்.) கழகம், சென்னை, 1973.
15. மேலது, முகல் திருமுறை, (பதிப்.) கருமபுர ஆதீனம், 1958.
16. திருநாவுக்கரசர் தேவாரப் பதிகங்கள், 45,6, திருமுறைகள், (பதிப்.) கழகம், சென்னை 1978.
17. மேலது, நான்காம் திருமுறை, (பதிப்.) கருமபுர ஆதீனம், 1957.
18. திருநாவுக்கரசர் மறை, பெரியபுராண அய்வுரை, 3ஆம் தொகுதி, சம்பந்தர், மறைமலையடிகள் பதிப்பகம், சென்னை, 1975
19. திருமூலர், திருமந்திரம், (பதிப்.) திருவாவடுதுறை ஆதீனம்.
20. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஐளவை சு. சைவ இலக்கிய வரலாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம், 1958.
21. நடேச தேசிகர், அ, தேவாரப் பண்முறைக் கட்டளை விளக்கம்.
22. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், (பதிப்.) கழகம், 1974.
23. மெய்கண்ட தேவர், சிவஞானபோத மூலமும் உரையும், (பதிப்.) கருமபுர ஆதீனம், சென்னை, 1975.
24. வெள்ளாவாரணன், க. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, முதற்பதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம், 1972.

மூவர் தேவாரம்

முதல் ஐந்து பதிகங்கள்

மூலமும் ஏபாழிப்புரையும்

1. திருநாநசம்பந்தர்

துதி

“பிரமபுரச் செழுஞ்சுடரை வேணுபுரக் கோவைப்
 பேசு கொச்சை வயவமுதை பூந்தராய்ப் பேற்றைச்
 சிரபுரக்கல் விக்கடலைப் புறவநான் மறையைத்
 திருத்தோணி புரக்கனியைச் சண்பைநறுந் தேனை
 விரகுறுகாழிப்பொருளைக் கழுமலப்பே ரொளியை
 மிகுபுகலிக் குணவரையை வெங்குருநா யகத்தைத்
 தரணியம் னாழித்தபர சமயகோ ளளியைத்
 தப்பாமற் றினந்தோறு மெய்ப்பாகப் பணிவாம்”

(திருச்சுழியல் புராணம்)

முதல் திருமுறை

1. திருப்பிரமபுரம்

தலவரலாறு : இத்தலம் சோழநாட்டிலுள்ளது. இத்தலத்-
 திற்குப் பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு, தோணிபுரம், பூந்த-
 ராய், சிரபுரம், புறவம், சண்பைநகர், காழி, கொச்சைவயம், கழுமலம்
 எனும் பன்னிரண்டு பெயர்களுண்டு. இத்தலத்து இறைவன் பிரமபுரிசர்
 என்றும், திருத்தோணியப்பர் என்றும் அழைக்கப்பெறுவர்; இறைவி
 திருநிலைநாயகி என்றும், பெரியநாயகி என்றும் அழைக்கப்பெறுவர்.
 22 தீர்த்தங்களுள்ள இத்தலத்தில் பிரமதீர்த்தமும், கழுமல ஆறும்
 சிறப்பாகக் குறிக்கத்தகும். சம்பந்தர் தேவாரத்தில் 67 பதிகங்களும்,
 அப்பர் தேவாரத்தில் 3 பதிகங்களும், சுந்தரர் தேவாரத்தில் 1 பதி-
 கமும் ஆக 71 பதிகங்கள் இத்தலத்திற்குண்டு.

கட்டுமலை போன்ற உயரமான இடத்தில் தோணியப் பராகிய இறைவனும், அதற்கு மேந்தளத்தில் சட்டைநாதப்பெருமானும் உள்ளனர். திருஞானசம்பந்தர் கோயிலும் உள்ளது.

பதிகவரலாறு: கவுணியர் குலத்தில் வேதநெறி தழைத்தோங்குவதற்கும், மிகுசைவத்துறை விளங்குவதற்கும் சிவபாதவிருதயர், பகவதிஅம்மையார் ஆகிய இருவருக்கும் அருமைத் திருமகனாகச் சம்பந்தர் திருவாதிரைத் திருநாளில் பிறந்தார். அவர் தமது முன்னுதவி அகவையில் ஒருநாள் திருக்கோயிலிலுள்ள திருக்குளத்திற்கு நீராடுவதற்காகச் சென்ற தமது தந்தையாருடன் சென்றார். குளக்கரையில் வீற்றிருந்த பிள்ளையார் பசியினால் 'அம்மே, அப்பா' என்று அழத் தொடங்கினார். அவர் முன் செய்த தவத்தின் விளைவாக, அவ்வழுகுரல் எம்பெருமான் திருச்செனிக்கு எட்டியது. தோணியப் ப.ர் அவருக்கு அருள் செய்வதற்குத் திருவுளங் கொண்டார்; டார்வதியோடு இடபாருடராய் எழுந்தருளி, தீர்த்தக் கரையை அடைந்தனர். உமையம்மையார் தம்முடைய திருமுலைப்பாலைப் பொன்வள்ளத்திலே கறந்து, சிவஞானத்தைக் குழைத்துப், பிள்ளையாருடைய கண்ணீரைத் துடைத்துக், கையிலே கொடுத்து ஊட்டினார்; சிவபெருமான் அழுகை தீர்த்து (அனுக்கிரகம்) அருள் செய்தார். பிள்ளையார் சிவன்சத்தி இருவராலும் ஆளப்பட்டமையினாலே 'ஆளுடைய பிள்ளையா'ரானார்; சிவஞானத்தோடு சம்பந்தம் செய்தலினாலே 'திருஞானசம்பந்த'ராயினார். நீராடி முடித்துக் கரையேறிய தந்தையார் கடைவாய் வழிந்து கிடக்கின்ற பாலைக் கண்டு, "நீ யார் தந்த பாலை உண்டாய்? உனக்குத் தந்த அவரைக் காட்டு" என்று சிறுகோல் கொண்டு ஓச்சினார். பிள்ளையார் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து விடையின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் எம்பிரானைக் காட்டி அருட்பெரு மகிழ்ச்சி பொங்கிப் பாடிய முதற்பதிகமே இப்பதிகமாகும்.

பண்-ருட்டபாடை * (முதற்கட்டளை)

1. தோடுடையசெவி யன்விடையேறியோர் தூவெண்மதிருடிக் காடுடையசுட லைப்பொடிபூசியென் னுள்ளங்கவர்கள்வன் ஏடுடையமல ரான்ருனைநாட்டணிந் தேத்தவருள்செய்த பீடுடையபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே. (1)

(ஒபாழிப்புரை) பெருமை பொருத்திய பிரமாபுரம் எனும் சீர்காழியில் பிரமன் வழிபாடு செய்து அருள் பெற்றான்; இத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் செவியில் தோடு அணிந்திருப்பான்;

* நட்டபாடைப் பண்ணில் எட்டுக் கட்டளைகள் உள்ளன. கட்டளை என்பது தானபேதத்தைக் குறிக்கும். நட்டபாடைக்குரிய இராகம் நாட்டை.

விடையின்மீது ஏறிப் பிறை சூடி நெற்றியில் நீறு பூசி வந்து என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன் இவனே!

(விளக்கம்) தோடு - பெண்கள் அணியும் காதணி. ஆடவர் அணியும் காதணி 'குழை' எனப்படும். உமையொரு பாகராகக் காட்சி கொடுத்தமையால் அம்மைபாகத்துத் தோட்டை முதற்கண் கூறினார். அன்றியும் இது, முன்னொரு காலத்தில் அசுவதரன், கம்பளன் எனும் இரு கந்தருவர்கள் சிவபெருமானைப் போற்றிப் பாடிக் காதிற் குழை உருவமாக இருக்க வரம் வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டனர். ஆதலின் பண்ணிசையோடு தாம் பாடும் திருப்பதிகத்தையும் ஏற்றருள்வர் எனும் குறிப்புத் தோன்றுமாறு நின்றலும் காண்க. விடை - தருமவிடை; 'சூடி' என்பது 'காடு' என்றும் பாடம். காடு - சுடுகாடு; பொடி - திருநீறு; உள்ளம் - ஆன்மா; 'பூசிடெனதுள்ளம்' என்றும் பாடம். ஏடுடைய மலரான் - நான்முகன். பிரமன் வழிபாடு செய்த தலமாதலின் இறைவனுக்குப் பிரமபுரீசர் என்பதும், தலத்திற்குப் பிரமபுரம் என்பதும் பெயராயிற்று. பிரமபுரம் என வருதலின் பிரமன் வழிபட்ட தலமென்பது விளங்குதலின் மலரான் என்பது பிரமனைக் குறியாது என்றும், இந்நாயனாரே முற்காலத்து ஏடுடைய மலரால் வழிபட்ட காரணத்தால் இங்ஙனம் கூறினாரென்றும் சதாசிவச்செட்டியாரவர்கள் கூறுவர். பீடு - பெருமை; பெம்மான் - பெருமான் என்பதன் திரிபு.

இப்பதிகத்தில் பாடல்தோறும் சிவபெருமானை அடையாளங்களுடன் கூறி 'எனது உள்ளங் கவர்கள்வன்... பிரமாபுரமேவிய பெம்மான் இவனன்றே' என்று கூறியுள்ளார்.

இப்பாடலில், சம்பந்தர் தமக்குக் காட்சி நல்கிய பெருமான் படைத்தல், அருளல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் ஆகிய ஐந்தொழில் இயற்றும் முழுமுதற் கடவுளே என்பதை அடையாளங்களுடன் நமக்குக் காட்டியுள்ளார். 'தோடுடைய செவியன்' படைத்தலையும், 'விடையேறி' அருளலையும், 'ஓர்தூவென் மதிசூடி' காத்தலையும், 'காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசி' அழித்தலையும், 'என்னுள்ளங் கவர்கள்வன்' மறைத்தலையும் காட்டும். வெண்மதி சூடிய வரலாறு: அத்திரி முனிவரின் மகன் சந்திரன். இவன், தக்கனின் 27 பெண்மக்களாகிய அசுவினி முதலானோரை மணம் செய்து கொண்டான். ஆனால், அவர்களில் உரோகினியிடம் மட்டுமே அன்பு பாராட்டி வந்தான். ஏனையோர் வருந்தித் தக்கனிடம் முறையிட்டனர். தக்கன் 'நானாக்கொரு கலையாய்த் தேய்த்து அழிக' என்று சாபமிட, அவ்வாறே கலைகள் தேயலானான் சந்திரன். சிவனிடம்

சென்று முறையிட்ட சத்திரனுக்கு இரங்கிய பெருமான், எஞ்சி நின்ற ஒரு கலையைத் தலையில் குடி, மீண்டும் வளர அருள் பாலித்தார்!

2. முற்றலாமையிள நாகமோடேன முனைக்கொம்பவையுண்டு
வற்றலோடுகல னுப்பலிதேர்ந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன்
கற்றல்கேட்டலுடை யார்பெரியார்கழல் கையாற்றெழு-

தேத்தப்

பெற்றமுத்தபிர மாபுரமேனிய மெம்மானிவனன்றே. (2)

(பி—ரை) முதிர்ந்த ஆமையோட்டினையும், இளம் பம்போடு பன்றியின் முளைபோன்ற கொம்பு முதலியவற்றை அணி கலனாக அணிந்திருப்பவனும், தலையோட்டினைப் பிச்சைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு எனதுள்ளத்தைத் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டவனும் ஆகிய இவனை, வீட்டுநெறிக்கு ஏதுவாகிய உண்மை நூல்களைக் கற்றலும் கேட்டலுமாகிய பெரியார்கள் அவனுடைய திருவடிகளைத் தமது கைகளால் வணங்கித் துதிப்பார்கள்; இடபத்தை ஊர்தியாகக் கொண்டு சீர்காழியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் இவனையாவன்!

(வி—ம்) முற்றலாமை — முதிர்ந்த ஆமையினது ஒட்டினை; எனம் — பன்றி; வற்றலோடு—தசை கழிந்த மண்டையோடு; கலன் — பிச்சை ஏற்கும் பாத்திரம்; பலி — பிச்சை; கற்றல் — இறைவன் புகழையே கற்று அடங்கல்; கேட்டலும் அங்ஙனமே; 'கல்லார் நெஞ்சின் நில்லான் ஈசன்' எனும் தேவாரமும், 'கற்றவர் வணங்கும் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமா கடலை, மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை' எனும் திருவிசைப்பாவும் ஈண்டு நினைக்கத்தகும்; கழல் — இறைவன் திருவடி; பெற்றம் — இடபம். பலி தேர்ந்த வரலாறு: இரணியாக்கனுடைய மகனாகிய அந்தகாசுரன் கொடுங்கோல் செலுத்தி அரசாண்டு வந்தான். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மழைவளம் குன்றியது. அப்பொழுது அங்கிருந்த வேத பண்டிதர்களாகிய தாருகவனத்து முனிவர்கள் பசிநோயால் வருத்தினர். அவர்கள் கௌதம முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தனர். கௌதமரும் அன்புடன் அவர்கட்கு அமுதளித்து வந்தார்.

இவ்வாறிருந்துவரும் வேளையில் முகில்வளம் நிறைந்து மழை வளம் பொழிந்தது. டன்னிராண்டு வருத்திய பசிநோய் நீங்கி வளம் மிகுந்தது; செல்வம் பெருகியது. தாருகவனத்து முனிவர்கள் தம்மிருப்பிடம் செல்ல விரும்பினர். ஆனால் விருத்தினராக வந்த அவர்களை விட்டுப் பிரிய மனமின்றி வருத்தினார் கௌதமர். இதனையறிந்த தாருகவனத்து முனிவர்கள் ஒரு தத்திரம் செய்தனர். அஃதாவது,

மாயப்பசுவை உண்டாக்கி முனிவர் முன்னிலையில் அனுப்பினார். மெலிந்து காணப்பட்ட அப்பசுவை முனிவர் கண்டிரங்கிப், 'பசுவுக்கு வந்த துன்பங்களை நீக்கிக் காத்தல் மேலான சிவதருமமாய் முத்தியிற் கூட்டும்; காவாது விடுத்தல் கொடிய நரகத்துக்கு இரையாக்கும்' எனச் சிவாகமம் கூறியதை நினைத்து அப் பசுவைக் காக்க விரும்பினார். பசுவைத் தொட்ட வளவில் அது பூமியில் விழுந்திறந்தது. அச்செயலைக் கண்ட தாருகவனத்து முனிவர்கள், பசுக்கொலை புரிந்த பாவியினுடைய ஆச்சிரமத்திலிருந்து விரும்பியுண்டால் அப்பாவம் எமக்கும் சேரும் என்று இரங்கிக் கூறிக்கொண்டு, தம்முடைய இடங்களுக்குச் சென்றனர்.

கௌதமர் தமது ஞானக்கண்ணால் அவர்கள் செய்த வஞ்சனைச் செயலையறிந்தார். "வேத ஒழுக்கத்திலிருந்து நீங்கிச் சிவபெருமானிடத்து அன்பின்றிக் கொடிய துன்பக் கடலில் விழுந்து அமிழ்ந்து-வார்களாக" என்று அவர்கட்குச் சாபமிட்டார். அவ்விதமே அவர்கள் அஞ்ஞானிகளாய், வேதமோதல் முதலிய நற்கிரியைகளை விடுத்துத் தவ ஒழுக்கத்திலின்றும் நீங்கிக் கன்ம மலத்தினால் கட்டப்பட்டனர். துன்பமாகிய கடலினுள் முழுகினர். மீமாஞ்ச மதப் பிரவேசம் செய்து அசுத்தராணர்கள்.

சிவபெருமான், பரதந்திரர்களான மற்றைய ஆன்மாக்கள் இவர்களைப் பின்பற்றிக் கெட்டுப் போவார்கள் என்பதையும், இறைவனின் திருவருளாலன்றிப் புண்ணியம் செய்தல் முடியாது என்பதையும், எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் உணர்த்தல் காரணமாகவும், முன்னர்க் காமமும் கோபமும் அவர்களுக்கு உண்டாக்குவதாகிய திருவுருவத்தைப் பொருந்திச் சென்று, காமிகளும் கோபிகளுமாகச் செய்து, அவர்களது ஆணவமல சத்தியையும் கருமத்தையும் அழித்து, ஞானத்தைப் பயப்பதாகிய திருமேனியைக் காட்டி, மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்துச் சுத்த வைதிக சைவர்கள் ஆக்கும்படித் திருவுள்ளம் கொண்டனர்.

ஈன்பு சிவபெருமான், அதிபாதகர்களாகிய முனிவர்களுக்குத் தம் உருவம் காட்ட ஒண்ணுமையின், திருமாலை அழைத்து மோகினி வடிவம் கொள்ளும்படிச் செய்து, முனிவர்களை மயக்க விடுத்தார். அற்ப பாதகிகளாகிய பூரிபத்தினிமாரை மயக்கி அருளும்பொருட்டு, வேத வடிவமாகிய கௌபினத்தையும், சிவஞானமாகிய பூனுடையும், முச்சத்தி வடிவானதும் மும்மலங்களை நீக்குவதுமாகிய குலத்தையும், பராசத்தி வடிவானதும் அன்பான பிச்சை ஏற்பதுமாகிய பிச்சா

பாத்திரத்தையும், நாத வடிவமானதும் ஞானத்தைக் கொடுப்பதும் கெடுதலில்லாத லயத்துடன் கூட்டுவதுமாகிய உடுக்கையையும், மலபரிபாகம் செய்வதும் திரோதான சத்தி வடிவமானதுமாகிய பாதுகையையும், சிவஞான வடிவமாகிய திருநீற்றுப் பையையும் தரித்துக் கொண்டு மோகினியுடன் சென்றார்.

மோகினி முனிவர்களது ஆச்சிரமத்தை அடைய முனிவர்கள் அம்மோகினியைக் கண்டு மிகக் காழற்றுப் பின் சென்றார்கள். பிச்சாடனாக் கோலத்திலிருந்தவர் முனிபத்தினிமார்களுடைய வீதிகளில் போனார். அவர்களைச் சுத்தர்களாக்கும் பொருட்டுத் தமது திருவுருவத்தைக் காட்ட, பிச்சை இடுவதற்காக வந்த அவர்கள் அத்திருவுருவைக் கண்டு காதல் வயப்பட்டனர்; பேராசை வைத்துப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அவர்கள் கருப்பவதிகளாயினர்.

ஆண்களது சேர்க்கையின்றிச் சிவவழிபாட்டினாலேயே கருப்பத்திலே பிறக்க வேண்டுமென்று நினைத்துத் தவம் செய்த நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும் அக்கருப்பத்தினின்றும் பிறந்து வணங்கிக் கடவுளுடைய அனுமதிப்படித் தவம் செய்யப் போயினர்.

முனிபத்தினிமார்களால் சூழப்பட்டுச் சிவபெருமான் செல்ல, முனிவர்களால் சூழப்பட்டு மோகினி சிவசன்னிதானத்தை அடைந்தனர்.

3. நீர்பரந்தநிமிர் புன்சடைமேலோர் நிலாவெண்மதிசூடி.

ஏர்பரந்தவின வெள்வளைசோரவென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்
ஊர்பரந்தவுல கின்புதலாகிய வோருரிதுவென்னப்

பேர்பரந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே. (3)

(௪)பா-ஐ) நீண்ட சடைமுடியில் கங்கை நீரையும், திருமுடியில் ஒளிபொருத்திய வெண்மையான வளையல்கள் கழன்று விழுமாறு என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன்; ஊர்கள் நிறைந்து பரவிய இவ்வுலகினிடத்து முதன்மை பெற்ற ஒப்பற்ற ஊர் இது என்று எடுத்துக் கூறும் புகழ் மிக்க சீகாழிப் பெருமான் இவனே யாவன்!.

(வி-ம்) நீர் — கங்கைநதி; புன்சடை — புல்லிய சடை; ஏர் — அழகு; வெள்வளை — வெண்மையான சங்கு வளையல்; சோர — நழுவு; ஊர் பரந்த உலகு — ஊர்கள் நிறைந்த உலகம்; பேர் — புகழ். இறைவனை நாயகனாக்கித் துறைப்பொருளில் வைத்துக் கூறியதனால்

வளைசோர்தல் கூறப்பட்டது. மகாப் பிரளய காலத்தில் உலகமே அழிக்கப்பெற்ற போது, இத்தலம் மட்டும் அழியாது இருத்தலின் உலகிற்கே ஒரு வித்தாக இருக்கின்றது. சீகாழி என்பதனை, 'ஊர்பரந்த உலகின் பேரூரந்த பிரமாபுரம்' என்பதனால் குறித்தார். இதனையே நாளரசும் தாம் அருளிய தேவாரத்தில். 'பார் கொண்டு மூடிக் கடல்கொண்ட ஞான்று நிற்பாதமெல்லாம் நாலஞ்சு புள்ளினம் ஏந்தின என்பர்' எனும் திருவிருத்தத்தில் கூறக் காண்கிறோம். கங்கையைச் சடையில் தரித்த வரலாறு: சிவபெருமானின் கண்களை உமையம்மையார் விளையாட்டாகப் புதைத்தார். அதனால் உலகம் இருளில் மயங்கியது. ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரியப் பெருமான் தனது நெற்றியில் ஒரு கண்ணைத் தோற்றுவித்து ஒளியுண்டாக்கினார். இதையுணர்ந்த உமையம்மையார் வியப்படைந்து தனது இரு கைகளையும் எடுக்கும் பொழுது அம்மையாருக்கு ஏற்பட்ட அச்சத்தால் பத்து விரல்களிலும் வியர்வு தோன்றிப் பத்து கங்கைகளாகிப் பெருக்கெடுத்துக் கடலுக்குச் சென்றன, உலகம் முழுவதையும் மூடிப் பரவுவதைக் கண்ட திருமால் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பித்தனர். வேண்டுகோட்டு இரங்கிய பெருமான் அவ்வெள்ளத்தை 'வருக'வென அழைத்துத் தனது திருச்சடையில் தரித்தார். பகீரதன் வேண்டுகோளால் வந்த கங்கையை அவன் வேண்டுகோட்டு இரங்கிச் சடையில் தரித்தார் என்ற வரலாறும் சொல்லப்படுகிறது. வெண்மதி குடிய வரலாற்றைப் பாடல் எண் 1இல் காண்க.

4. விண்மகிழ்ந்தமதி லெய்ததுமன்றி விளங்குதலையோட்டில்
உண்மகிழ்ந்துபலி தேரியவந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன்
மண்மகிழ்ந்தவர வம்மலர்க்கொன்றை மலிந்தவரைமார்பிற்
பெண்மகிழ்ந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே. (4)

(பொ—ரை) வானத்தில் பறத்தலை விரும்பிய மூன்று மதில்களை எய்து அழித்தவன்; ஒளி பொருந்திய வெண்டலையோட்டில் மண்மகிழ்ந்து பிச்சை ஏற்குமாறு எழுந்தருளியவன்; என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன்; புற்றினை விரும்பிய பாம்பையும், கொன்றை மலர் மாலையையும் மார்பில் அணிந்தவன்; உமையம்மையாரைத் தன்னுடைய உடம்பின் ஒரு பாகத்தில் கொண்டவன்; சீகாழிப் பதியில் எழுந்தருளி இருப்பவனுமாகிய பெருமான் இவனேயாவன்!

(வி—ம்) விண்மகிழ்ந்தமதில் — வானத்தில் பறத்தலை விரும்பிய பொன், வெள்ளி, இரும்புகளாலான மூன்று மதில்கள்; தலையோடு — நான்குகளது வெண்டலையோடு; மண் மகிழ்ந்த அரவம் — புற்றினை விரும்பிய பாம்பு; கொன்றை — அடையாள மாலை; பெண் — உமையம்மை. பலிதேர வந்தார், எனதுள்ளம் கவர்ந்தார் என்றது என்னுடைய பரிபாகம் இருந்த படியை அறிந்து ஒன்று செய்வார் போல வந்து உள்ளமாகிய ஆன்மாவை மலம் அகற்றித் தமதாக்கினார் என்பதை விளக்கியவாரும். விண்மகிழ்ந்தமதில் எய்த வரலாறு : தாரகாசுரனுக்கு மூன்று ஆண் மக்கள்; அவர்கள் வித்யுந்மாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்போர். இம்மூவரும், மிகுந்தாவம் செய்து, மயன் என்பவனால் மேலுலகம், பூவுலகம், கீழுலகம் என்ற இம்முன்றினிடத்திலும் முறையே பசும்பொன், வெண்பொன், கரும் பொன்னால் அரண் வகுக்கப்பட்டு, வான் வழியாகப் பறக்கத் தக்க மூன்று புரங்களை (ஊர்களை)ப் பெற்று, மேலும் பல அரக்கர்களுடனும் அப்புரங்களுடனும் தாம் நினைத்த இடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கி வந்தனர். அவர்களது துன்பத்தைப், பொறுக்க முடியாத அமரர்களும் முனிவர்களும் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். அவர்கள் பொருட்டுச் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், திங்களையும், ஞாயிறையும் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும், நான் மறைகளைக் குதிரைகளாகவும், நான் முகனைத் தேரோட்டியாகவும், மேருமலையை வில்லாகவும், அதிசேடனை நானாகவும், திருமாலை வாயுவாகிய சிறகமைத்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், பிற அமரர்களைப் போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக் கொண்டு, போர் செய்யப் புறப்பட்டார். அந்நிலையில் அமரர்கள் தத்தம் வல்லமையை நினைத்துச் செருக்குக் கொண்டனர். அதனை உணர்ந்த சிவபெருமான், அவர்களது, உதவியை ஏற்காமல், தானே புன்கிரிப்புச் செய்து, அரக்கரைவரையும் முப்புரங்களோடு எரித்தனர். கபாலம் ஏந்திய கதை: சிவபெருமானைப் போலவே பிரமதேவனும் ஐந்துதலை உடையவனாயிருந்தான். இதனால் பலருக்கும் மயக்கம் உண்டாயிற்று. ஆதலின், சிவபிரான், பிரமனது தலை ஒன்றைக் கிள்ளியெடுத்தார். ஆனால் அக்கபாலம் (மண்டையோடு) சிவபிரானது கையிலேயே ஒட்டிக் கொண்டது. ஒட்டிய கபாலம் நீங்கவேண்டுமானால் பிச்சை எடுக்க வேண்டும். எப்பொழுது கபாலம் நிறையுமோ அப்பொழுதே இது கைவிட்டுப் போகும் என்றனர் முனிவர்கள். சிவபெருமானும் பல இல்லங்களிலும் சென்று பிச்சையேற்றார். ஆயினும் கபாலம்

நிறையவில்லை. இறுதியில், பதிகாச்சிரமம் அடைந்து, ஆங்கிருந்த திருமால் 'அட்சயம்' என்று பிச்சையிட்டதனால், கபாலமும் நிறைந்து, கையினை விட்டகன்றது!

5. ஒருமைபெண்மையுடைய உடையன்விடை யூரும்பிவனென்ன அருமையாகவுரை செய்யவமர்ந்தென துள்ளங்கவர்கள்வன் கருமைபெற்றகடல் கொள்ளமிதந்ததோர் காலம்மிதுவென்னப் பெருமைபெற்றபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே. (5)

(பெர—ரை) திருமேனியின் ஒரு பக்கத்தில் உமையம்மையை உடையவன்; நீண்ட சடைக்கற்றையை உடையவன்; விடையின் மீதேறி அருளுகின்றவன்; அவனுடைய பெருமைகளைப் போற்றித் தொழுமாறு விரும்பி என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கன்வன்; கரிய நிறம் பொருந்திய கடல் 'முன்னொரு காலத்தில் தோனியாகி மிதந்த' தென்று புராணங்கள் புகழும் பெருமை பெற்ற சீகாழியின் கண்ணே எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் இவனேயாவன்!

(வி—ம்) ஒருமை—ஒரு திருமேனியிலேயே; பெண்மை உடையவன்—பெண்ணுருவத்தை (உமையம்மையை) உடையவன்; ஓர் காலம்—சர்வசங்கார காலம்; பெருமை பெற்ற—சிறப்பு வாய்ந்த. ஒருமை பெண்மை உடையான வரலாறு: உமையம்மையார் சிவபெருமானுடைய பாதித் திருமேனியைப் பொருந்த விரும்பித் தவள் செய்யலானாள். அதன்பொருட்டு இறைவன் வலப்பக்கத்தில் புலித்தோலுடையும், இடப்பக்கத்தில் துகிலும்; வலத்திருச் செவியில் குண்டலமும், இடத்திருச்செவியில் தோடும்; வலத்திருமேனியில் பால்போன்ற திருநீறும், இடத்திருமேனியில் பசிய சாந்தும்; வலத்திருக்கரத்தில் குலமும், இடத்திருக்கரத்தில் பச்சை நிறம் பொருந்திய கிளிப்பிள்ளையும்; வலப்பால் தமது திருவடியும், இடப்பால் உமையம்மையாருடைய திருவடிவும் பொருந்த உமாமகேசவரராகக் கொண்டருளினார்!

6. மறைகலந்தவொலி பாடலோடாடல ராகிமழுவேந்தி
இறைகலந்தவின வெள்வளைசோரவென் னுள்ளங்கவர்கள்வன்
கறைகலந்தகடி யார்பொழிநீடுயர் சோலைக்கதிர்சிந்தப்
பிறைகலந்தபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே (6)

(பெர—ரை) வேதத்தின் சுரங்களோடு கூடிய சாமகானத்தோடு திருநடனத்தை உடையவன்; மழுவினைக் கையிலேந்தியவன்; கையினிடத்துப் பொருந்திய கூட்டமாகிய வெண்மையான வளையல்கள் சேர்ந்து விழுமாறு என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கன்வன்; இருள்செறிந்த மணம் பொருந்திய பூஞ்சோலைகளிடத்தும், நீண்டுயர்ந்த சோலைகளிடத்தும் தனது ஒளிக்கதிர்களைச் சிந்தும். டிப் பிறை

நிலா பொருத்தித் தவழ்கின்ற சீகாழியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமான் இவனேயாவன்!

(வி—ம்) 'மறைஒலி கலந்த' என்று கூட்டுக. மறைஒலி — வேதகரம் — உதாத்தம் அனுதாத்தம் முதலியன; பாடல் — சாமகானம், இறைவன் சாமகானத்தில் விசுவபுருஷன் என்பதைச் 'சாமகானப்பிரிய' எனப்பதனும் அறியலாம். பாடலோடு ஆடல் உடையதெனில் 'பாபிடம் பாபிசெய்ய பறைக்கட் செறுபல் கணப் பேய், சீரோடும் பாடலாட லிலயஞ் சிதையாத கொள்கைத், தாரிடும் போர்விடையன்' என்று பிறிதோரிடத்தில் சம்பந்தர் கூறுவதனும் அறியலாம். மழு — ஒருவகை ஆயுதம், தவறிழைத்தாரைத் தண்டித்தற்காக ஏந்திய சங்கரகாரணமாகிய தீப்பிழம்பு; இறை — மணிக் கூட்டு, முன்கை; வெள்வளை — சங்க வளையங்கள். முன்கையில் செறிந்து கலத்திருந்த சங்க வளையங்கள் சோர்ந்தன என்பதனும் 'உடம்புதனி கருங்கல்' எனும் மெய்ப்பாட்டை உணர்த்திற்று. அவ்வளையங்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சோர்ந்து கழன்றன என்றலும் பொருந்தும். 'செறவளைகள் ஒவ்வொன்றாகச் சென்ற வாரே' என்பது அப்பர் தேவாரம். கறை — இருள்; கலந்த — செறிந்த; கடிஆர் — மனம் பொருத்திய; பொழில் — தந்தவனம். முன்னிரண்டு அடிகள், 'பாடுவது வேதம் செய்வது கள்ளம்' என்ற நிலையில் இறைவன் இருக்கின்றான் என்பதைக் காட்டுகின்றன. மழுவேந்திய வரலாறு : ஒரு காலத்தில், சிவபெருமான், தன்னை மதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களின் செருக்கினை அடக்கக் கருதியும், முனிவர்களுடைய மனைவிமார்களின் கற்புநிலையைச் சோதிக்கக் கருதியும், தான் ஒரு வடிவங் கொண்டார்; அவர் இல்லந்தோறும் சென்று பிச்சையேற்றார். அம்முனிபத்தினியர் இவர்தம் பேரழகில் ஈடுபட்டுக் காதல் கொண்டு நின்றனர்; அதனால் அவர்தம் கற்புநிலை அழிந்தது. இதுகண்டு சினங்கொண்ட முனிவர்கள் 'அபிசாரவேள்வி' ஒன்று செய்தனர். அவ்வோம குண்டத்திலிருந்து எழுந்த புலி முதலியவற்றை முனிவர்கள் அனுப்பச் சிவபெருமான் புலியை உரித்துத் தோலாக உடுத்தினார்; மழுவையும் மாளையும் கரத்தில் தாங்கினார்; அரவுகளை அணிகலனாக அணிந்தார்; பூதங்களைச் சேனைகளாக்கினார்; முனிவர்களது ஆணவமலமாக வந்த முயலகளைக் காலால் மிதித்தும், அக்கினியை ஏத்தியும், மந்திரங்களை உடுக்கையாக்கியும் இவ்வாறு அவற்றையெல்லாம் பயனின்றிச் செய்துவிட்டார்!

7. சடைமுயங்குபுள லன்னலன்னெரி வீகிச்சதிர்வெய்த
உடைமுயங்குமர வேரடுழித்தத்தென துள்ளங்கவர்கள்வன்
கடன்முயங்குகழி சூழ்குளிக்கானலம் பொள்ளஞ்சிறகன்னம்
பெடைமுயங்குபேர மாபுரமேவிய பெம்மானிவன்னே (7)

(பொ-ரை) சடையில் கங்கையை உடையவன்; கையினில் அனலைத் தாங்கியவன்; நெருப்பினைச் சிந்தி அழகு பொருந்தும்படி ஆடையின்மேல் பொருந்திய பாம்புக் கச்சோடு திரிந்து வந்து என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டவன்; கடலோடு கலக்கின்ற உப்பங்கழி சூழ்ந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலையினிடத்து அழகிய பொன்னிறம் வாய்ந்த சிறகினை உடைய அன்னச் சேவல்கள் அன்னப் பெடைகளைக் கலக்கின்ற சீகாழியின்கண் எழுந்தருளியுள்ள பெருமா-
னாகிய இவனேயாவன்!

(வி-ம்) முயங்கு — கலந்திருக்கின்ற; புலன் — கங்கையை உடையவன்; அனல் — திருக்கரத்தில் அனலை உடையவன்; சதிர்பு — பெருமை; உடை — புலித்தோல், மான்தோல், யானைத்தோல் முதலிய வற்றாலான தோலுடை; உழிதந்து — திரிந்து; கழி — உப்பங்கழி; குளிர்காள் — குளிர்ச்சி மிக்க கடற்கரைச் சோலை; அம் — அழகிய; 'பெடை' என்பது பின்னர் வருதலின் 'அன்னம்' என்பது சேவலை உணர்த்திற்று. பிரமபுரத்தில் சடைமுயங்கு புலனாய் உள்ளம் உவர்கின்ற தன்மையால் போகியாயிருந்து உயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிய, சிறகன்னங்களும் தத்தம் பெடைகளை முயங்குகின்றன என்பது 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்பதை உணர்த்தியவாரும். கங்கையைச் சடையில் தரித்த வரலாற்றை 3ஆம் பாடலிலும், அனலைந்திய வரலாற்றை 6ஆம் பாடலிலும் காண்க.

8. வியரிலங்குவரை யுந்தியதோள்களை வீரம்வினைவித்த
உயரிலங்கையரை யன்வலிசெற்றென துள்ளங்கவர்கள்வன்
துயரிலங்கும்மூல கிற்பலவழிக டோன்றும்பொழுதெல்லாம்
பெயரிலங்குபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே. (8)

(பொ-ரை) வியர்வு பொருந்திய தோள்களால் திருக்கையைய மலையை ஊக்கி எடுத்த வீரம்மிக்க இராவணனது வலியைக் கெடுத்து என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன்; துன்பம் பொருந்தி விளங்குகின்ற இவ்வுலகில் பலஊழிக் காலங்கள் உண்டாகும் பொழுதெல்லாம் தானழியாமல் நின்று புகழ்பெற்று விளங்குகின்ற சீகாழியின்கண்ணே எழுந்தருளி இருப்பவன் இவனே!.

(வி-ம்) வியர்-வியர்வை; வரையுந்திய தோள்-கயிலை மலையை ஊக்கி எடுத்த தோள்; இலங்கை அரையன் - இராவணன்; செற்று-அழித்து; துயர்-பிறவித்துன்பம். பிறவித் துன்பத்தை வினைவிக்கின்ற மூலமலத்தைப் பக்குவமாக்குமாறு உலகினை அடிக்கடி ஒடுக்கி யீட்டும் தோற்றுவித்தலால் உலகில் பல ஊழிகள் தோன்றுவனவாயின. பெயர் - புகழ். இலங்கை அரையன் வீரம் வினைவித்த வரலாறு:

இலங்கையை ஆண்ட இராவணன், புட்பக விமானத்தி லமர்ந்து திருக்கயிலைக்கு வந்தான். சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் இடமெனக் கூறிக் கயிலையிற் செலவு தலைத் தடுத்தார் தந்தியம்பெருமான். அவரை இகழ்ந்த இராவணன், சினமுற்றுக் கயிலையைப் பெயர்க்க முயன்றான். அநுகண்ட அமரரும், முனிவரும் நடுங்கி நின்றனர். இதனையறிந்த சிவபெருமான், தன் காற்பெருவிரலால் சிறிதே அழுத்தினார். அதனால் துன்புற்ற இராவணன், தன் அமைச்சர்கள் கூறியதற்கேற்பத் தன் தலையினைத் தடித்து, தன் கை நரம்பையே வீணையாகக் கொண்டு 'சாமகானம்' பாடினன், அவ்விசையில் மகிழ்ந்த இறைவன், அவனுக்கு 'இராவணன்' என்ற பெயரும், நீண்ட வாழ்நாளும், வலிமை பொருத்திய சந்திரவாரும் தந்தருளினன்!

9. தானுதல்செய்திறை காணியமாலொடு தண்டாமரையானும்
நீனுதல்செய்தொழி யந்திமிர்ந்தானென துள்ளங்கவர்கள்வன்
வானுதல்செய்மக வீரமுதலாகிய வையத்தவரேத்தப்
பேனுதல்செய்யீர மாபுரமேனிய பெம்மானிவனன்றே. (9)

(பெர—ரை) திருமாலொடு, குளிர்ந்த தாமரையை இருக்கையாக உடைய தாள்முகனும் இறைவனது திருவடியையும், திருமுடியையும் காணும்பொருட்டு எனமாயும், அன்னமாயும் பேருருவெடுத்து நெடுந்தாரம் சென்று முயன்றும் காணுதொழிய எல்லைகாண்பரிய பெரிய நெருப்புருவாய் வெளிப்பட்டு நின்றவனாய் என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன்; ஒளிபொருத்திய நெற்றியை உடைய பெண்கள் முதலான உலகத்தவர்கள் துதித்து வணங்க அவர்களைக் காப்பாற்றி அகுளுகின்ற பெருமானாகிய இவனே சீகாழியில் எழுந்தருளியிருப்பவனாவன்!

(வி—ம்) மாலொடு தண்டாமரையானும் தாள்நுதல் செய்து இறைகாணிய நீனுதல் செய்து நிமிர்ந்தான் எனக் கூட்டுக. தாள்—திருவடி; நுதல்—நெற்றி, ஆகுபெயராய்த் திருமுடியை உணர்த்திற்று; இறை காணிய தம்முள் யார் இறை என்பதைக் காணும் பொருட்டு, இறைவனைக் காணும் பொருட்டு என்பாருமுளர். 'நீனுதல்' என்பது 'நீனுதல்' எனத் திரிந்து நின்றது. திருமால் பன்றியாய் நீளுதலும், யீரமன் அன்னமாய் வானத்தில் திருதலுமாகிய இரண்டிள் செயல்கள். ஒழிய—செயலற்றுப் போக; நிமிர்ந்தான்—அண்ணாமலையாய் உயர்ந்தான். "எங்கள் பெருமான் பாதமிரண்டும் வினாவில் பாதாள மேழினுக்கப்பால், சோதிமணி முடி சொல்லிற் சொல்லிற்றது நின்ற தொன்மை, ஆதிசுனமொன்று மிலான் அந்தமிலான்" எனும் திருவாசகம் ஈண்டு நினைவுகூர்தல் பொருந்தும்! "செயலழித்திருத்த தலைவியின் சிந்தையை வலியவந்து கவர்கின்றார் என்பது இறைவனது எளிமை தோன்ற நின்றது." மகளிர் முதலாகிய

வையத்தவர் ஏத்த மேனிய பெம்மான் என்றது இவளும் வையத்தவருள் ஒருத்தியாயிருக்க இங்ஙனம் கூறினாள், ஏனைய மகளிர்க்கு இல்லாததாகிய, இறைவனே வலிய வந்து உள்ளங்கவரும் பேறு தனக்குக் கிட்டியமையைத் தெரிவிக்க" என்பார் ச. தண்டபாணி தேசிகர். மாஸும், துண்தாமரைநாணும் நீணுதல் செய்த வரலாறு: (அடிமுடி தேடிய கதை) : நான்முகனுக்கு ஆயிரம் சதுர்யுககாலம் பகற்காலமும், ஆயிரம் சதுரியுககாலம் இரவுக் காலமும் ஆகும். இரவுக் காலத்தில் அவன் துயில் கொள்ள, அதனால் இந்திரன் முதலான அமரர்களும், உயிர்க்கூட்டங்களும், உலகங்களும் அழிந்தன. உலகத்தைக் கடல் சூழ்ந்தது. அப்பொழுது திருமால், சிவபெருமானே எண்ணி ஆலிலையில் துயில் கொண்டிருந்தனர். பின்னர்த் துயில் நீங்கியபோது, பூவுலகம் கடலாற் சூழ்ந்திருப்பது அறிந்து, பன்றி வடிவெடுத்து அதனை மீட்டு வந்து முன் போல் நிலைநாட்டினார். நான்முகனும் கண் விழித்துத் தன் டடைத்தல் தொழிலை வழக்கம்போற் செய்யலானான். ஆனால் செருக்குற்றவனாய்த் திருமாலைப் பார்த்து 'நீ யார்?' என வினவ, அவர், 'நானே உன் தந்தை, தாய், தெய்வம்' என்றார். இதனால் இருவருள்ளும் யார் பெரியவர் என்னும் போட்டி நிகழ்ந்தது. அமரர்கள் அஞ்சித் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபெருமானைத் தொழுது நின்றனர். அப்பொழுது, மாசித் திங்கள் அமரபட்சம்—சதுர்த்தசியில், நள்ளிரவில் சிவபெருமான் அவ்விருவர்க்குமிடையே சோதி வடிவாய்த் தோன்றி, "நீயிர் இருவரும் இந்த சோதி மலையின் அடியையும் முடியையும் காண்பீராக!" என்று மொழிந்தனர். எனவே இருவரும் அடிமுடிகாணவல்லவரே பெரியர் என்று முடிவு செய்தவராய்த் திருமால் பன்றி உருவெடுத்து அடியினைக் காணப் புறப்பட்டப், பிரமன் அன்ன வடிவெடுத்து முடியினைக் காணப் புறப்பட்டான். இருவரும் பல காலம் தேடியும் காணமுடியவில்லை. பின்பு சிவபெருமானருளால் பூமியையடைந்து, மாறுபாடு ஒழிந்து, சிவனை வழிபட்டனர்!

10. புத்தரோடுபொறி யில்சமணும்புறங் கூறநெறிநில்லா
ஒத்தசொல்லவுல கம்பலிதேர்ந்தென துள்ளங்கவர்க்வன்
மத்தயானைமறு கவ்வுரிபோர்த்ததோர் மாயம்மிதுவென்னப்
பித்தர்போலும்பிர மாபுரமேனிய பெம்மானிவனன்றே. (10)

(பொ—ரை) புத்தர்களோடு அறிவில்லாத சமணர்களும் புறங்கூறவும் நன்னெறியில் நில்லாத உலகத்தவர் தம் மனத்துக்கு இயைந்தவற்றைச் சொல்லவும், உலகத்தே பிச்சையேற்று என்னுள்ளதைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன்; இது ஒரு மாயச்செயல் என்று சொல்லும்வண்ணம் மதம்பொருந்திய யானை வருந்துமாறு அதன் தோலை உரித்துப் போர்த்திய பித்தனாகிய இப்பெருமானே சீகாழியில் எழுந்தருளியிருப்பவனாவன்!

(வி—ம்) பொறிஇல் சமண் — அறிவற்ற சமணர்கள். புத்தர், சமணர் ஆகிய இவர்கள் புறப்புறச் சமயவாதிகளாவர். இவருள் புத்தர், சௌத்திராத்திகர், மாத்தியமிகர், வைபாடிகர், யோகாசாரர் என்று நால்வகைப்படுவர். புறங்கூறுதல் — புறச்சமயம் பற்றி இகழ்ந்து கூறுதல்; ஒத்த சொல்லல் — உண்மை அறியாது தம் மனம் போனவாறு பிதற்றுதல்; மத்த யாணை — மதம் பொருந்திய யாணை; மறுக— வருந்துமாறு; உரி — தோல். மத்த யாணை மறுக உரி பேர்த்த வரலாறு : கயாசுரன் என்பான் யாணை வடிவங் கொண்டவன். மேருமலையில் நான்முகனை நோக்கித் தவஞ் செய்து நீண்ட வாழ்நாளும் வலிமையும் வேண்டினான். நான்முகனும் அவ்வரங்களை அளித்தபோது 'சிவபிரானுக்கு எதிரே சென்றால் வரம் பயனளிக்காது' என்றான். கயாசுரன் எல்லா இடங்களிலும் சென்று, வெற்றி பெற்று வந்தான். இறுதியில், காசியிலுள்ள முனிவர்களைத் துரத்தியபோது, அவர்கள் மணிகர்ணிகை என்னும் திருக்கோயிலையடைந்து, சிவ பெருமானை வணங்கினர். கயாசுரன் அங்குச் சென்றபோது, சிவ பெருமான் உக்கிர உருவெடுத்து, அவனைத் தன் திருவடியால் மிதித்துத், திருக்கரங்களால் அவன் தோலை உரித்துப் போர்வையாகக் கொண்டார்!

11. அருநெறியமறை வல்லமுனியகன் பொய்கையலர்மேய
பெருநெறியபிர மாபுரமேவிய பெம்மானிவன்றன்னை
ஒருநெறியமனம் வைத்துணர்ஞானசம் பந்தன்னுரைசெய்த
திருநெறியதமிழ் வல்லவர்தொல்வினை தீர்தலெளிதாமே. (11)

(பொ—ரை) அரிய நெறிகளை உடைய வேதங்களில் வல்லவனாகிய பிரமதேவன் போற்றியதும், தாமரை மலர்கள் நிறைந்த அகன்ற பிரமதீர்த்தத்தை உடைய திருப்பிரமபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செந்நெறியையுடைய பெருமானாகிய இவனை, ஒருமைப்பட்ட மனத்தினால் உணரும் திருஞானசம்பந்தன் பாடிய திருநெறித் தமிழாகிய இப்பதிகத்தை ஓதவல்லவர்கள் தமது பழவினை நீங்கப் பெறுதல் எளிதாகும்!

(வி—ம்) நெறி — வழி; அருநெறி — தத்தம் பரிபாகங்கட்கு ஏற்ப மேற்கொண்டொழுகுமாறு இறைவனால் அமைக்கப்பெற்ற பல அரிய சமயநெறிகள்; முனி — பிரமதேவர்; 'பெருநெறிய பெம்மான்' என்று கூட்டுக. அலர் — தாமரைமலர்; பெருநெறி — மேலான செந்நெறி, முத்தி நெறி. இதுவே சமயாதீத வைதிக சைவம். 'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க' என்பது பெரியபுராணம். பொய்கை — பிரமதீர்த்தம். இத்தீர்த்தம், "கடை யுகத்தின் றனிவெள்ளம் பலவிரிக்குங் கருப்பம்போல், இடையறுப்

பெருந்தீர்த்தமெவற்றுக்கும் பிறப்பிடமாய், விடையுயர்த்தார் திருத்-
தோணிப் பற்றுவிடா மேன்மைய தாந்தட'' மாதலின் 'அகன்
பொய்கை' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. ஒரு நெறிய மனம் — ஒன்று
பட்ட மனம்; திருநெறியதமிழ் — சிவநெறியாகிய அருநெறியை-
யுடைய தமிழ் மறை; தொல்வினை — சென்ற பல பிறவிகளிலும்
ஈட்டி அனுபவியாது எஞ்சி நிற்கும் பழமையாகிய வினை. அஃதாவது
ஆகாமிய, சஞ்சித, பிராரத்த வினைகளாகும். இத்திருப்பாட்டுப்
'பலசுருதி' என்னும் 'திருக்கடைக்காப்பு' ஆகும். 'பிரமாபுரமேவிய
பெம்மாள் இவன்றன்னை' என்றதனால் இத்திருப்பாட்டு பாடி முடிக்கும்
வரையில் சிவபெருமான் விடையின்மீது அம்மையப்பராக எழுந்தருளிக்
காட்சி கொடுத்தருளினாரெனலாம்.

2. திருப்புகலூர்

தல வரலாறு : இத்தலம் சோழநாட்டில் காவிரி பாயும் தென்
கரையிலமைந்துள்ளது. அக்கினி வழிபட்ட இவ்வூரின் கோயிலும்
கோபுரமும் பெரியவை. தென்புறந் தவிர மற்றப் பக்கங்களில் கருங்
கல்லால் கட்டிய அகழி இருக்கின்றது. இறைவன் திருவுருவம்
சற்றுச் சாய்ந்த நிலையில் உள்ளது. சந்திரசேகர் கோயில் சிறப்பு-
டையது. எதிரில் அக்கினி தேவருடைய திருவுருவம் உள்ளது.

இத்தலத்து இறைவன் அக்கினீசுரர் என்றும், கோணற்பிரான்
என்றும் அழைக்கப்பெறுவர். இறைவி கருந்தாழ் குழலம்மையாகும்.
அக்கினித் தீர்த்தமும், புன்னை மரமும் சிறப்புடையன.

இத்தலத்திலேயே திருநாவுக்கரசர் வீடுபெற்றார். பிள்ளையா-
ருக்குப் பக்கத்தில் அப்பரடிகள் திருவுருவம் உள்ளது.

இறைவனுக்குப் பூமாலை கட்டிவந்த முருகநாயனார் வாழ்ந்த
ஊர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் துயில்கொண்ட பொழுது தம் தலையின்
கீழ் வைத்திருந்த செங்கற்கள் பொங்கற்களாக மாறிய வியப்பு
நிகழ்ச்சி நடந்த ஊர்.

இத்தலத்துக்குச் சம்பந்தர் அருளிய தேவாரத்தில் இரண்டு
பதிகங்களும், நாவரசர் அருளிய தேவாரத்தில் ஐந்து பதிகங்களும்,
சுந்தரர் அருளிய தேவாரத்தில் ஒரு பதிகமும் உள்ளன.

இக்கோயிலுக்குள்ளேயே வடபுறத்தில் 'திருப்புகலூர் வர்த்த
மானேச்சுரம்' எனும் கோயிலும் இருக்கின்றது. முருகநாயனாரின்
திருவுருவம் இங்குள்ளது. சம்பந்தர் தேவாரத்தில் ஒரு பதிகம்
இத்தலத்துக்குண்டு.

பதிகவரலாறு : திருஞானசம்பந்தர் இத்திருப்புகலூருக்கு வந்தார். அப்பொழுது ஆங்கிருந்த நாவரசரும், முருகநாயனாகும் பிற அடியார்களோடு பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டழைத்தனர். முருக நாயனார் திருமடத்தில் அனைவரும் தங்கினர். சிறுத்தொண்டர், திரு நீலநக்கர் முதலிய அடியார்கள் அங்கு வந்து அரசையும், பிள்ளையாரையும் வணங்கி அளவளாவி இருந்தனர். அனைவரும் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று ஈசனை வழிபடும்பொழுது சம்பந்தர் பாடிய பல பதிகங்களுள் ஒன்று இப்பதிகம்.

பண்-நுட்டபாடை (முதற்கட்டளை)

1. குறிகலந்தவிசை பாடலினுனைச யாலிவ்வுலகெல்லாம்
நெறிகலந்ததொரு நீர்மையனாயெரு தேறிப்பலிபேணி
முறிகலந்ததொரு தோலரைமேலுடை யாளிடமொய்ம்மலரின்
பொறிகலந்தபொழில் சூழ்ந்தயலேபுய லாகும்புகலூரே. (12)

(ஏபா-ரை) இல்லத்தோறும் சென்று பலிதேரும் பொருட்டு எருதில் ஏறிவருவர்; கொன்ற புலியின் தோலை உடையாக இடுப்பில் அணித்திருப்பர்; இறைவன், குறித்த சுரத்தானங்களோடு அமைந்த இசைப் பாடலில் தங்கியவன்; மேலும் அவன் விரும்பிய இவ்வுலகத்தில் எல்லாவிடத்தும் கலந்து நிற்குமென உடையவன்; அவன் வாழ்மிடம், வண்டுகள் மலரிடத்தே தேனுண்ண மொய்த்தலை விரும்பி வருகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த, அவற்றினருகே மேகங்கள் பொருந்தி விளங்கும் புகலூராகும்!

(வி-ம்) குறிகலந்த இசை-குறித்த சுரத்தானங்களோடு ஒன்றிய இசை; பாடலினுன்-இறைவன்; நசை-விருப்பம்; நெறி-முறை, 'நெறிகலந்ததொரு நீர்மையனாயெரு தேறும்பலிபேணி' என்றும் பாடம். முறிகலந்ததொரு தோல்-கொன்ற புலியின் தோல்; பொறி-வண்டு; புயல்-மேகம். உயிர்களின் பருவநிலைக்கேற்ப விறகில் தீயாகவும், பாலின் நெய்யாகவும், மணியுட் சோதியாகவும் கலந்து நிற்பான் இறைவன். இதனையே 'நெறி' என்றார். 'விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல், மறைய தின்றுள்ள மாமணிச்சோதியான்' என்பது அப்பர் தேவாரம். பலி தேர்த்த வரலாற்றை 2ஆம் பாடலிலும், புலித்தோலுட்கு வரலாற்றை 6ஆம் பாடலிலும் காண்க.

2. காதிலங்கு குழை யன்னிழைசேர்திரு மார்பன்னொருபாகம்
மாதிலங்குதிரு மேனியினுன்கரு மானின்னுரியாடை
மீதிலங்கவணித் தானிமையோர்தொழ மேவுமயிடஞ்சோலைப்
போதிலங்குதசை யால்வரிவண்டிசை பாடும் புகலூரே. (13)

(6)பா—ரை) இறைவன், ஒருபக்கக் காதில் குழையையும், மற்றொரு காதில் தோட்டையும் அணிந்து உமையொருபாகளுகத் திகழ்கிருன்; திருமார்பில் பூணூல் அணிந்தவன்; மானின் தோலை ஆடையாக உடுத்தியவன்; தேவர்களும் தொழும்படியாக அவன் தங்கியிருக்கும் இடமாகிய இப்புகலூரில் சோலைகள் மிகுந்து காணப்படும்; விருப்பத்தால் வரியினை உடைய வண்டுகள் எப்பொழுதும் இசைபாடிக்கொண்டிருக்கும்.

(வி—ம்) குழை — பனத்தோட்டால் செய்யப்படும் மகளிர் காதணி; இழை-பூணூல்; மாது—உமையம்மை; கருமான்—'கிருட்டிண மிருகம்' எனும் மான்; உரி — தோல்; இமையோர் — தேவர்கள்.

3. பண்ணிலாவும்மறை பாடலினானிறை சேரும்வனையங்கைப் பெண்ணிலாவவுடை யான்பெரியார்கழ லென்றுந்தொழுதேத்த உண்ணிலாவியவர் சிந்தையுணீங்கா வொருவன்னிடமென்பர் மண்ணிலாவும்மடி யார்குடிமைத்தொழின் மல்கும்புகலூரே. (14)

(6)பா—ரை) இறைவன், இசை தாமே விளங்கும் வேதமாகிய பாடலினை உடையவன்; முன்கையில் வளையல்கள் பொருந்திய உமையை ஒரு பக்கத்தே உடையவன்; வீட்டுநெறிக்கு ஏதுவாகிய உண்மை நூல்களைக் கற்ற பெரியவர்கள் எப்பொழுதும் அவனுடைய திருவடிகளைத் தவிர வேறெந்த நனைவுமில்லாமல் தொழுதேத்தும் பெருமை உடையவன்; அவன் தங்கியிருக்கும் இடம், வேளாண்மைத் தொழில் சிறந்து விளங்குவதும் அடியார்கள் விருப்பத்தோடு தங்கியிருப்பதுமாகிய திருப்புகலூராகும்.

(வி—ம்) பண் — இசை; மறை — வேதம்; இறை—முன்கை; பெண் — உமையம்மை; பெரியார் — வீட்டு நெறிக்கு ஏதுவாகிய உண்மை நூல்களை (சிவஞான நூல்களை)க் கற்ற பெரியவர்கள்; கழல்— வீரக் கழலணிந்த திருவடி; உள்நிலாவி — உள்ளத்தில் பொருந்தி; 'வொருவற்கிடமென்பர்' என்றும் பாடம்; மடியார் — சோம்பலில்லாதவர்; குடிமைத் தொழில் — வேளாண்மைத்தொழில்; மல்கும் — பெருகும்.

4. நீரின்மல்குசடையன்விடையன்னடை யார்தம்மரண்முன்றுஞ் சீரின்மல்குமலை யேசிலையாகமு னிந்தானுலகய்யக் காரின்மல்குகட னஞ்சமதுண்ட கடவுள்ளிடமென்பர் ஊரின்மல்கிவளர் செம்மையினாலுயர் வெய்தும்புகலூரே. (15)

(6)பா—ரை) கங்கையைச் சடையில் அணிந்தவன்; தரும விடையை உடையவன்; தேவர்களுக்குப் பகைவர்களான முன்று அரக்கர்களுடைய முன்று அரண்களைத் தன்னுடைய புன்சிரிப்பினால் எரித்தவன்; உலகத்தவர் வாழும்பொருட்டுக் கொடிய நஞ்சை உண்டு

கண்டத்தில் அடக்கியவன். இத்தகைய பெருமைகளைப் பெற்ற இறைவன் வாழும் ஊரானபுகலூரில் ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தவர்கள் திறைத்து வளம் பெறுவார்கள்.

(வி—ம்) நீர் — கங்கையாறு; விடை — தருமவிடை; அரண்மூன்று — பசும்பொன், வெண்பொன், கரும்பொன்னுலான மூன்று கோட்டைகள்; மலை — மேருமலை; சிலை — வில்; முனித்தான் — எரித்தான்! 'முனித்தன்றுலகுய்ய' என்றும் பாடம். கடல் — திருப்பாற்கடல்; செம்மை-ஒழுக்கம். அரண்மூன்றை முனித்த வரலாற்றை 4-ஆம் பாடலில் காண்க. கடல் நஞ்சுண்ட வரலாறு : தேவர்களும், அசுரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து போர் செய்தனர். இருவர் பக்கமும் எண்ணிலாதவர் இறப்பது உண்டு போரினை விடுத்தனர். பின்னர் எண்ணில் காலம் உயிர்வாழ விழைந்த அமரரும், அரக்கரும், அமிழ்தம் அருந்த முயன்றனர். அதற்காக மந்தரமலையை மத்தாகவும், வாககி என்ற பாம்பைக் கயிருகவும் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைத்தனர். கயிருகப் பயன்பட்ட வாககி, நஞ்சினை உமிழ்ந்தது. அது உண்டு அஞ்சிய அமரர்கள் கயிலை சென்று, சிவபெருமானை வேண்டி, அவர், தம் அடியாராகிய சுந்தரன் மூலம் அந்த நஞ்சினைக் கொரைச் செய்து, அதனை அருந்தி, அமரர்களையும் உலகங்களையும் காத்தார். உண்ட நஞ்சினைக் கண்டத்தில் (கழுத்தில்) நிறுத்தியதால் 'நஞ்சுண்ட கண்டன்', 'நிலகண்டன்' எனும் பெயர்கள் அவருக்கு வழங்கலாகின!

5. செய்யமேனிலெனி யபொடிப்புகவர் சேரும்மடியார்மேல்
பையநின்றவினை பாற்றுவார்போற்றிசைத் தென்றும்பணியாரை
மெய்யநின்றபெரு மாணுறையும்மீட மென்பருள்பேணிப்
பொய்யிலாதமனத் தார்பிரியாதுபொ ருந்தும்புகலூரே (16)

(விபா—ரை) இறைவன், சிவந்த மேனியை உடையவன்; வெண்மையான திருநீற்றை நெற்றியில் பூசுவன்; அவனைத்தேடிச் செல்லும் அடியவர்களின் நோயை மெதுவாக நீக்கி, அவர்களின் பல்வேறு வினைகளைச் சிதறிப் போகச் செய்பவன்; எப்பொழுதும் அருள்வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவன் உறையும் இடம் புகலூரே என்று அவனையே போற்றித் தொழும் அடியார்கள் கூறுவர்.

(வி—ம்) செய்யமேனி-சிவந்தமேனி, 'நிறங்கிளருங் குங்குமத்தின் மேனியவனிறமே' என்றார் அப்பரடிகள். வெளிய பொடி — வெண்மையான திருநீறு; பைய — மெதுவாக. அடியார்மேல் நின்ற வினையைப் பையப் பாற்றுவார். அஃதாவது, நோயை விரைந்து நீக்கினால் அதனால் வினையும் தீமை பெரிதாய் நோயின் பெருமையும் மருத்துவன் உழைப்பும் அறியப்படாதவாறு போல, வினைகளை விரைந்து நீக்கினால் அதனால் வினையும் கேடு பலவாமாகலின்

மெதுவாகப் போக்குவாரென்றார். பணிவாரை-அடியார்கள்; மெய்ய-உண்மையாக; பொய்-அஞ்ஞானம்.

6. சமுலிளேசைசிலம் பின்னெலியோசை கலிக்கப்பயில்கானில்
சமுலிளேசைகுறட் பாரிடம்போற்றக் குனித்தாரிடமென்பர்
விழவிளேசையடி யார்மிடைவுற்று விரும்பிப்பொலிந்தெங்கும்
முழவிளேசைமுந் நீரயர்வெய்த முழங்கும்புகலூரே. (17)

(பொ-ரை) வலத்தாளில் அணிந்த வீரக்கழலின் ஓசையும், இடத்தாளில் அணிந்த சிலம்பின் ஓசையும், குழலின் ஓசையும் ஒலிக்கும்படியாகவும், காட்டில் குள்ளமான பூதங்கள் போற்றும்படியாகவும் சிவபெருமான் நடனமாடுவர். அவன் தங்கியிருக்கும் இடம், அடியவர்களால் விரும்பிப் போற்றி எப்பொழுதும் விழாக்கள் எடுப்பதனால் எழும் முழவிளேசையானது, கடல்நீரின் ஒலியைத் தோற்கும்படியாக முழங்குகின்ற திருப்புகலூராகும்.

(வி-ம்) கழலின் ஓசை — ஆண் பகுதியாகிய வலத்தாளில் அணிந்த வீரக்கழலின் ஓசை; சிலம்பின் ஓசை — பெண் பகுதியாகிய இடத்தாளில் அணிந்த சிலம்பின் ஓசை. இது 'உமையொருபாக'ரை நனைவூட்டுகிறது ஆயின், சிவபெருமானது கழலின் ஓசையும் மாறாத மகாகாளியின் சிலம்பின் ஓசையும் என்பாருமுளர். கலிக்க—ஒலிக்க; கான்—காடு; குறட்பாரிடம்—குள்ளமான பூதங்கள்; குனித்தார்—(நடனம்) ஆடியவர்; மிடைவுற்று — நெருங்கி; முந்நீர்—கடல். 'முன்னீர்' என்றும் பாடம். நிலத்தைப் டடைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலும் ஆகிய மூன்று தொழிலினை உடைமையின் 'முந்நீர்' ஆகுபெயராயிற்று. அயர்வு எய்த—தோற்கும்படியாக. சமுலிளேசை சிலம்பின்னெலியோசை கலிக்க நடனமாடிய வரலாறு: திருவாலங்காட்டில் காளி ஊன நடனமாடினார் சிவபெருமான். ஆலமரங்கள் நிறைந்திருந்ததால் வந்தபெயரே திருவாலங்காடு என்பது. இவ்வனம் காளிக்கு உரியதாக இருந்தது. முஞ்சிகேசமுனிவர், கார்க்கோட முனிவர் இருவரும் இங்கிருந்து இறைவனை வழிபட்டனர். அவர்கட்காக இறைவன் ஆனந்த நடனமாடினார். அப்பொழுது அங்குத் தாருகள் என்னும் அரணை அழித்துச் செருக்குற்றிருந்த காளிக்கும் சிவபெருமானுக்கும் நடனத்தில் போட்டி ஏற்பட்டது. முடிவில் இறைவன் ஊர்த்துவதாண்டவம் புரிந்தான். காளி நானாமுற்றுத் தோல்வியடைந்தாள்!

7. வெள்ளமார்ந்துமிளிர் செஞ்சடைதன்மேல் விளங்கும்மதிசூடி
உள்ளமார்ந்தவடி யார்தொழுதேத்த வுக்கும்மருடந்தெம்
கள்ளமார்ந்துகழி யப்பழிதீர்த்த கடவுள்விடமென்பர்
புள்ளையார்ந்தவய லின்வினைவாட்வள மல்கும்புகலூரே. (18)

(6)பா—ரை) இறைவன், தன் செவ்விய சடையில் கங்கையை-யும், திங்கையும்கு குடியுள்ளான்; விகும்பிய உள்ளத்தால் தொழுது வணங்கும் அடியார்களின் ஆணவமலமாகிய வஞ்சனையை திங்கி அருள் வறங்கிப் பழியைத் தீர்ப்பான்; அவன் தங்கியிருக்கும் இடம்; நாரை முதலிய தீர்ப்பறவைகள் தங்கும், வயல்கள் நிறைந்துள்ள-தனால் செல்வம் மிகுந்து காணும் திருப்புகலாராகும்.

(வி—ம்) வெள்ளம்—கங்கை; மிளிர்—ஒளிரும்; மதி—திங்கள், சந்திரன்; கங்கையை அடக்கிச் குடியதும், மதியைச் குடியதும் ஆகிய இச்செய்கையினால், தருக்கினரை ஒடுக்குதலும் தாழ்ந்தாரை உயர்த்துதலும் இறைவனின் கருணை என்பது தெரிகின்றன. எம்கள்ளம்—அநாதியே பற்றி நித்கும் எமது ஆணவமலமாகிய வஞ்சனை; ஆர்ந்து—நிங்கி; 'தீர்த்த கடவுட்கிடமென்பர்' என்றும் பாடம். புள்—நாரை முதலிய தீர்ப்பறவைகள். வெள்ளம் ஆர்ந்து மிளிர் செஞ்சடைதன்மேல் விளங்கும் மதி குடிய வரலாறுகளைப் பாடல் 3, 1 ஆகியவற்றில் காண்க.

8. தென்னிலங்கையரை யன்வரைபற்றி யெடுத்தான்முடி திண்டோள்
தன்னிலங்குவிர லாளெரிவித்திசை கேட்டன்றருள்செய்த
மின்னிலங்குசடை யான்மடமாதொடு மேவும்மிடமென்பர்
பொன்னிலங்குமணி மாளிகைமேன்மதி தோயும்புகலாரே. (19)

(6)பா—ரை) அழகும் வீரமும் பொருந்திய இராவணன் கயிலை மலையைப் பெயர்த்தெடுத்தான்; அவனுடைய தோள்மீது தன் காற் பெருவிரலால் அழுத்தினான் இறைவன்; சாமகானம் பாடிய அவ்-விராவணனுக்கு அருள் செய்த அவன், ஒளிபொருந்திய சடையை உடையவன்; தன் திருமேனியில் ஒருபக்கத்தே உமையை உடையவன்; அவன் தங்கியிருக்கும் இடமான திருப்புகலூரில் பொன்னும் மணியும் நிறைந்து விளங்குகின்ற அழகிய மாளிகைகளின் மேல் திங்கள் செல்வான்.

(வி—ம்) தென்னிலங்கையரையன்—அழகும் வீரமும் மிக்க இராவணன்; வரை—கயிலைமலை; இசை—சாமகானம்; மின்—ஒளி; மடமாதா—இளமை மிக்க உமையம்மை. பொன்னிலங்கும் மணி மாளிகையின் மேல் மதிதோயும் என்பது, புகலூரும் மதிசூடி இறை வனைப்போல் சாகுபம் பெற்றது என்பதாம். தென்னிலங்கை அரையன் வரைபற்றியெடுத்த வரலாற்றை 8ஆம் பாடலிற் காண்க.

9. நாகம்வைத்தமுடி யானடிகைதொழு தேத்தும்மடியார்கள்
ஆகம்வைத்தபெரு மான்மீரமன்னொடு மாலுந்தொழுதேத்த
ஏகம்வைத்தவெரி யாம்பிகவோங்கிய வெம்மாளிடம்போலும்
போகம்வைத்தபொழி லின்னிழலான்மது வாகும்புகலாரே. (20)

(பொ—ரை) இறைவன், தம் முடியில் நாகத்தை அணிந்தவன்; அவன் புகழ் பாடும் அடியார்களின் நெஞ்சத்தில் தன் பாதங்களை வைத்து இருப்பவன்; பிரமனும், திருமாலும் போற்றித் துதித்து வணங்கும் பொருட்டுப் பேரழலாய்த் தோன்றி நின்றவன்; அவன் தங்கியிருக்கும் இடம், பொழில்கள் நிறைந்து விளங்குவதனால் மலர்களில் மதுவாகிய தேன் நிறைந்து ஒழுகுகின்ற வளம் மிகுந்த திருப்புகலாராகும்.

(வி—ம்) ஆகம் — மார்பு; அடியார்கள் ஆகம் வைத்த பெருமான் — அடியார்களைத் தமது திருவுள்ளத்தில் இடம்பெற வைத்த இறைவன் என்றும், அடியார்கள் தமது நெஞ்சத்தில் வைத்த பெருமான் என்றும் கூறுவர்; எரி — நெருப்பு, தீப்பிழம்பு; போகம் — இன்பம்; மதுவாரும் — தேன் ஒழுகும். பிரமன்ஊடு மாலும் தொழுதேத்திய வரலாற்றை 9ஆம் பாடலிற் காண்க.

10. செய்தவத்தர்மிகு தேரர்கள்சாக்கியர் செப்பிற்பொருளல்லாக்
கைதவத்தர்மொழி யைத்தவிர்வார்கள் உடவுள்ளிடம்போலும்
கொய்துபத்தர்மல ரும்புனலுங்கொடு தூவித்துதிசெய்து
மெய்தவத்தின்புயல் வாருயர்வானக மெய்தும்புகலாரே. (21)

(பொ—ரை) வீண்காரியம் செய்துமுலும் புத்தரும் சமணரும் உண்மைப் பொருள் அல்லாதவற்றையே பேசிக்கொண்டு அதன்படி நடந்தும் வருவர்; ஆயின் உண்மைத் தொண்டர்களாகிய அடியார்கள் புதிய மலர்களைக் கொய்து, நீருங்கொண்டு புகலாரில் உறையும் பெருமானைப் போற்றித் துதித்து வழிபடுவர்.

(வி—ம்) செய்த + அவத்தர் = செய்தவத்தர், வீண்காரியம் விளைவிப்பவர்கள்; தேரர்கள் — சமணர்கள்; சாக்கியர் — புத்தர்; கைதவத்தர் — வஞ்சனையாளர்கள்; பத்தர் — அடியார்கள்; புனல் — நீர்.

11. புற்றில்வாழுமர வம்மரையார்த்தவன் மேவும்புகலாரைக்
கற்றுநல்லவவர் காழியுண்ணாசைம் பந்தன்றமிழ்மாலை
பற்றியென்றும்மிசை பாடியமாந்தர் பரமன்னடிசேர்ந்து
குற்றமின்றிக்குறை பாடொழியாப்புகழோங்கிப்பொலிவாரே. (22)

(பொ—ரை) புற்றில் வாழும் பாம்புகளைத் தம் இடுப்பில் கட்டியவனாகிய இறைவன் விரும்பித் தங்கிய தலம் திருப்புகலாராகும். இறைவன் புகழையே கற்றலும் கேட்டலுமுடைய பெரியார்களாகிய அடியார்கள் சீகாழிப் பிள்ளையார் பாடிய தமிழ் மாலையாகிய இப்பதிகத்தை, எப்பொழுதும் இசையுடன் பாடவல்லவர்கள் குற்றம் நீக்கி, குறைபாடு ஒழிந்து இறைவன் திருவடி சேர்ந்து புகழுடன் சிறந்து விளங்குவார்கள்.

(வி—ம்) 'புற்றில் வாழும் அரவம்' என்றது வேள்விவிலிக்குந்து

வந்த இப்பாம்புகளைச் சாதிபற்றிக் கூறினார். மேவும் — வீரும்பும் மாந்தர்—அடியார்கள்; குற்றம்—சொல்லான் வரும் குற்றம்; குறை—சிந்தனையால் வருவது; ஒழியா — ஒழிந்து, 'செய்யா' என்னும் வாய்ப்பாட்டு விளையெச்சம். பொலிவார் — சிறந்து விளங்குவார்.

3. திருவலிதாயம்

தல வரலாறு : தொண்டை நாட்டிலுள்ள இத்தலம் 'பாடி' என்று வழங்கப்படுகின்றது. இறைவன் : வலிதாயநாதர்; இறைவிதாயம்மை; தீர்த்தம் : வலிதாயம். சம்பந்தர் அருளிய தேவாரத்துள் இப்பதிகம் ஒன்றே இத்தலத்திற்குண்டு. பாரத்துவாசர், வியாழகுரு, அனுமார் முதலியோர் வழிபட்ட இத்தலத்துக் கோயில் சிறியதாக உள்ளது.

பதிக வரலாறு : சம்பந்தர் தம் அடியார் கூட்டத்தோடு பலை, காடு கடந்து, பாலியாற்று வடகரையை அடைந்தார். அங்குள்ள திருவேற்காட்டுப் பெருமானைப் பணிந்து பாடியின் அடுத்துள்ள வலிதாயத்தை வணங்கும்பொழுது பாடியருளியது இப்பதிகம்.

பண்-நுட்டபாடை (முதற்கட்டளை)

1. பத்தரோடுபல ரும்பொலியம்மல ரங்கைப்புனறாவி
ஒத்தசொல்லியுல கத்தவர்தாந்தொழு தேத்தவுயர்சென்னி
மத்தம்வைத்தபெரு மான்டீரியாதுறை கின்றவலிதாயம்
சித்தம்வைத்தவடி யாரவர்மேலடை யாமற்றிடர்நோயே. (23)

(பொ-ரை) விதிப்படி வழிபடும் சிவனடியார்களோடு இருக்கும் அடியார்கள் பலரும், அழகிய மலர்களை வைத்து, நீரை மந்திரங்களுடன் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரே குரலில் சொல்கின்ற பொழுது, அந்த நிலையில் மற்ற அன்பர்கள் வணங்கிப் போற்றுகின்ற இறைவன் சிவபெருமான். அவன் உயர்ந்த சடைமுடியில் ஊமத்தம் புனைச் சூடியவன்; திருவலிதாயத்தில் எப்பொழுதும் எங்கனும் பிரியாது உறைகின்றவன்; அவனை உள்ளத்தில் வைத்து மனம் ஒன்றி வழிபடும் அடியார்களுக்கு விளைகளால் வரும் துன்பமும் பிறவிகளால் வரும் துன்பமும் சேரமாட்டா.

(வி-ம்) திருவலிதாயத்தில் உறையும் பெருமானை வழிபடுகின்றவர்களுக்குத் துன்பம் இல்லை என்பதை இச்செய்யுள் உணர்த்துகின்றது. பத்தர் - வழிபடும் சிவனடியார்கள்; பலர் - உடனிருக்கும் அடியார்கள்; பொலியம்மலர் - விளங்குகின்ற அழகிய மலர்; அங்கை - உள்ளங்கை; புனல் தூவி - நீரை மந்திரத்துடன் வழிபட்டு; ஒத்த சொல்லி - ஒன்றாக மந்திரங்களைச் சொல்லி; உலகத்தவர் தாம் தொழு தேத்த - மந்திரங்களைச் சொல்லி; வழிபடும்பொழுது அடியார்கள்

தொழுது வணங்க; சென்னி - முடி, தலை; மத்தம் - ஊமத்தம் மலர்; பிரியாதுஉறைகின்ற வலிதாயம் - இறைவன் (எல்லா உயிர்களிடத்தும்) எங்கணும் பிரியாது உறைபவன் ஆயினும் இங்கே (வலிதாயத்தில்) அனைவர்க்கும் விளங்கித் தோன்றும் எளிமைபற்றிக் கூறினார்; இடர் - வினையால் வரும் துன்பம்; நோய் - பிறவித்துன்பம்.

2. படையிலங்குகர மெட்டுடையான்படி ருக்கலனேந்திக்
கடையிலங்குடனை யிற்பலிகொண்டுணங் கள்வன்னுறைகோயில்
மடையிலங்குபொழி லின்னிழல்வாய்மது வீசும்வலிதாயம்
அடையநின்றவடி யார்க்கடையானினை யல்லற்றுயர்தானே (24)

(பொ-ரை) இறைவன், படையுள் விளங்குகின்ற திருக்கரங்கள் எட்டு உடையவன்; பொய்யாகப் பிரமகபாலத்தைத் தம் திருக்கரங்களில் ஏந்திக் கொண்டு திருவீதிகளில் வீடுகள் தோறும் சென்று பிச்சை ஏற்று உண்ணும் கள்வன்; அவன் விரும்பி உறையும் கோயிலான வலிதாயத்தில் மடைகளில் நீர் பாய்வதனால் பொழில்கள் நிறைந்து வளரும்; பூக்களில் தேன் நிறைந்து காணப்படும்; வலிதாயத்தை அடையும் அடியார்களுக்கு வினையின் காரணமாக வரும் அல்லலும், துன்பமும் நீங்கும்.

(வி-ம்) படிநு—பொய், வஞ்சனை; கலன்—பிரமகபாலம்; மனை—இல்லம்; மது—தேன், பிரமகபாலத்தை ஏந்திப் பலிகொண்டு உண்டது, இறைவனுக்கு ஓர் வினையாட்டு என்க. வினை—நல்வினை, தீ வினை என இரு வினைகள். இரு வினைகளுமே பிறவிக்கு வித்து. 'இருள் சேர் இருவினை என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இப்பாடல், வலிதாயத்தை அடையும் அடியார்கட்கு வினை இல்லை என்பதனை விளக்குகிறது எனலாம். இறைவன், கலனேந்திய வரலாற்றை நான்காவது பாடலிற் காண்க.

3. ஐயுனெய்யன்னணி யன்பினியில்லவ ரென்றுந்தொழுதேத்தச்
செய்ய ன்வெய்யபடை யேந்தவல்லான்றிரு மாதோடுறைகோயில்
வையம்வந்துபணி யப்பினிதீர்த்துயர் கின்றவலிதாயம்
உய்யும்வண்ணத்தினை மின்னினைந்தால்வினை தீருந்நலமாமே.(25)

(பொ-ரை) இறைவன், அழகியவன்; அணுவினுக்கு அணுவாய் இருப்பவன்; நம் பக்கத்தே நிற்பவன்; அநாதியே பந்தித்து நிற்பதாகிய ஆனவமலக் கட்டற்ற பெரியார்கள் எப்பொழுதும் வணங்கிப்போற்ற நின்றவன்; செம்மையானவன்; கொடியவர்களுக்கு

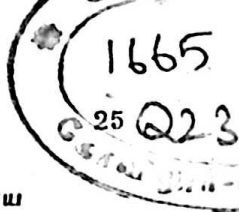
வெம்மையாய் அடியவர்களுக்கு விருப்பமாய் இருக்கும் படையினைத் தம் திருக்கரத்தில் ஏந்த வல்லவன்; அவன் உமையம்மையாரோடு வீற்றிருக்கும் கோயில் திருவலிதாயமாகும். அத்தலத்திற்கு உலகத் தவர் சென்று பணிந்தால் அவர்களுடைய பிணி தீரும்; அதனை நினைத்தால் நும் பிணியும் வினையும் தீர்ந்து முத்தி நலம் கிடைக்கும்.

(வி-ம்) ஐயன்—அடிகயவன்; நொய்யன்—அணுவினுக்கு அணுவாய் இருப்பவன்; அனியன் —அணித்தே [பக்கத்தே] நிற்பவன்; பிணியில்லவர்—அநாதியே பந்தித்து நிற்பதாகிய ஆணவமலக் கட்டற்ற பெரியார்கள்; செய்யன்—செம்மையானவன்; வெய்ய படை-கோடியவர்களுக்கு வெம்மையாய் அடியவர்களுக்கு விருப்பமாய் இருக்கும் படை; திருமாதா—உமையம்மை; வையம் —உலகத்தவர். “வலிதாய நாதரை வணங்குகின்றவர்களின் பிணியைத் தீர்த்து, வலிதாயத்தை நினைக்கின்றவர்களின் பிணி நீங்கி இன் பம் கொடுக்கும்” என்பதனை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

4. ஒற்றையேறதுடை யானடமாயோர் பூதப்படைகுழப்
புற்றினாகமரை யார்த்துழல்கின்றவெம் பெம்மான்மடவாளோ
டுற்றகோயிலுல கத்தொளிக்கிட வுள்கும்வலிதாயம்
பற்றிவாரும்மது வேசரணுவது பாடும்மடியார்க்கே. (26)

(பொ-ரை) இறைவன், இடபத்தை விடையாக உடையவன்; பூதங்கள் குழ நடனமாடுபவன்; புற்றில் வாரும் அரவத்தை இடுப் பில் உடுத்தியவன்; எம் தலைவன்; அவன் உமையம்மையுடன் உலகம் முழுவதும் ஒளிநிறைய நினைக்கப்படும் வலிதாயத்தில் வீற்றிருப்பவன்; அவனைப்போற்றிப் பாடும் அடியவர்களுக்கு அதுவே அடைக்கலம் தருவது. [எனவே நீங்களும் அதனையே பற்றுக் கொண்டு வாழுங்கள்].

(வி-ம்) அடியார்களாகிய உங்களுக்கு வலிதாயத்தைப் பற்றி வாழ்வதே சரண் என்கின்றது. ஒற்றையேறு—மற்றைய இடபங்களோடு உடன் வைத்து எண்ணக்கூடாத அறவடிவமாகிய இடபம்; நடம்—நடனம்; புற்றினாகம் = புற்று + இல் + நாகம், ‘புற்றில் வாரும் நாகம் என்று சாதிபற்றிக் கூறினார். பெம்மான்—வலிதாய நாதர்; மடவான்—மடப்பம் பொருந்திய உமையம்மை; உள்கும்—நினைக்கின்; வாரும்மது — வாழ்வது; சரண்—புகலிடம், அடைக்கலம் பாடும் அடியார்கள் — இறைவன் புகழ்பாடும் சிவனடியார்கள்.

மூலமும் பொழிப்புரையும்

5. புத்தியொன்றிநினை வார்வினையாயின திரப்பொருளாய
அத்தியன்னதொரு பேரொளியானமர் கோயிலயலெங்கும்
மந்திவந்துகடு வன்னெடுங்கூடி வணங்கும்வலிதாயஞ்
சிந்தியாதவவர் தம்படும்வெந்துயர் தீர்தலெளிதன்றே. (27)

(பொ-ரை) ஐம்புலன்கள்வழிச் செல்லாமல் ஒருமையாய் நின்று
வழிபடும் அடியார்கள் தம்நினை நிற்கும் பொருட்டு அந்திக்காலத்துச்
செவ்வொளி போன்ற திருமேனி உடையவனாக இருப்பவன்
இறைவன். அவன் விரும்பும் கோயில் திருவலிதாயமாகும். அத்-
தலத்தில் மந்தியும் கடுவனும் வலிதாயநாதரை வழிபடும்; ஆயின்
அத்தலத்தினை நினைக்காதவர் தம்மைக் கெடுக்கின்ற கொடிய துயரம்
தீர்தல் இல்லை.

[வி-ம்) பரிபாகம் கைவரப் பெருத மந்தியும் கடுவனும்
இறைவனை வணங்குகின்றன; ஆனால் பரிபாகம் கைவரப்பெற்ற
மக்கள் வழிபடாராயின் அவர்வினை தீராதது என்பதனை இப்பாடல்
உணர்த்துகிறது. புத்தி - அறிவு, சிந்தை; புத்தியொன்றி நினைவார்-
மனம் பொறிவழிச் சென்று புலன்களைப் பற்றாமல் ஒருமையாய் நின்று
வழிபடும் சிவனடியார்கள்; வினை - நல்வினை; தீவினையாகிய இருவினை;
பொருள் - மெய்ப்பொருள்; அத்தியன்னதொரு பேரொளியான் - அந்தி
மாலைப் பொழுதில் தோன்றும் செந்நிறம் போன்ற மேனியான்; 'அந்தி
வட்டத்தொளியான்' என்பது அப்பர் வாக்கு. மந்தி - பெண்குரங்கு;
கடுவன் - ஆண் குரங்கு; 'மந்தி வந்து கடுவன்னெடு கூடி' என்றும்
பாடம். வெந்துயர் - கொடிய பிறவித் துன்பம்.

6. ஊனியன்றதலை யிற்பல்கொண்டல கத்துள்ளவரேத்தக்
கானியன்றகரி யின்னுரிபோர்த்துழல் கள்வன்சடைதன்மேல்
வானியன்றபிறை வைத்தவெம்மாதி மகிழும்வலிதாயந்
தேனியன்றநறு மாமலர்கொண்டுநின் றேத்தத்தெளிவாமே. (28)

(பொ-ரை) இறைவன், உலகிலுள்ளவர்கள் தொழுது வணங்-
கும் பொருட்டு ஊன் கழிந்த தலையோட்டை ஏந்திப் பிச்சை ஏற்பவன்,
காட்டில் வாழும் யானையின் தோலை உரித்துப் போர்த்துத் திரியும்
கள்வன்; தன் சடையின்மேல் வானில் இலங்குகின்ற பிறை நிலவை
அணிந்த தலைவன்; விருப்பமுடன் வலிதாயத்தில் வீற்றிருக்கின்றான்;
அவனை, தேன் நிரம்பிய நறுமணமிக்க மலர்களால் வணங்கினால்
சிவஞானம் உண்டாகும்.

(வி-ம்) வலிதாயநாதரை மலர்களால் வழிபட ஞானம் உண்டாகும் என்பதனை உணர்த்துகிறது. ஊனியன்றதலை - ஊன் கழிந்ததலையோடு; பலி - பிச்சை; கான் - காடு; இயன்ற - வாழும்; கரியின் மடலி - யானையின் தோல்; உழல் - திரி; வானியன்ற - வான் இலங்குகின்ற; பிறை - சத்திரன்; ஆதி - தலைவன்; பாமலர் - அழகிய மலர்; தெளிவு - சிவஞானம். தலைவனாகிய சிவபெருமானைத் தாமலரிட்டுத் தாவித் தொழுதால், காம இன்பத்தினின்று விடுதலை பெற்றுப் பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டி இறைவனின் ஈடுலா இன்பமான சிவஞானத்தில் திளைக்கலாம் என்பதை வலியுறுத்தவே 'தேவியன்ற..... தெளிவாமே' என்றார். 'சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் தமிழாடிசை பாடல் மறந்தறியேன்' எனும் அப்பர் பாட்டும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்குக. ஊனியன்ற தலையிற் பலிகொண்டுழன்ற வரலாற்றை இரண்டாம் பாடலிலும், கானியன்ற கரியின் உரிடோர்த்த வரலாற்றை பத்தாம் பாடலிலும், வானியன்ற பிறை வைத்த வரலாற்றை ஒன்றாம் பாடலிலும் காண்க.

7. கண்ணிறைந்தவிழி யின்னழலால்வரு காமன்னுயிர்விட்டிப்
பெண்ணிறைந்தவொரு பான்மகிழ்வெய்திய பெம்மானுறை
கோயில்

மண்ணிறைந்தபுகழ் கொண்டடியார்கள் வணங்கும்வலிதாயத்
துண்ணிறைந்தபெருமான் கழலேத்ததம் முண்மைக்கதியாமே. (29)

(9)பா—9) இறைவன், விரும்பி வந்த காமனின் உயிரை நெற்றியில் ஒரு கண்ணால் அழித்தவன்; தன்னுடம்பின் ஒரு பக்கத்தே உமையம்மையாரைக் கொண்டு மகிழ்ந்தவன்; எம் தலைவன். அவன் விரும்பித் தங்கும் தலம் திருவலிதாயமாகும். இவ்வுலகில் வாழும் அடியார்கள் அவன் வாழும் வலிதாயத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று அவன் கழலை எத்துவர். அத்தலத்தையடைந்து, அப்பெருமானது திருவடியை வணங்கினால் என்றும் நிலைத்தமுத்தி கிடைக்கும்.

(வி-ம்) வலிதாயநாதரின் கழலை எத்துவதனால் இவ்வான்மாக்கள் என்றும் அடையத்தகும் விட்டின்பம் கிடைக்கும் என்பது இப்பாடலின் கருத்து. கண்ணிறைந்த விழி - கண்ணாகிய உறுப்பு முழுவதும் நிறைந்திருக்கின்ற விழி; கண் நிறைந்த அழல் என்றும் கூட்டலாம்; வருகாமன் - விரும்பி வந்த காமன், அஃதாவது இந்திரனின் கோபத்திற்கு ஆளாகி இறப்பதைக் காட்டிலும் சிவபெருமானின் மறக்கருணையால் இறப்பதே மேல் என்று விரும்பி வந்த மன்மதன்; விட்டி - அழித்து; 'காமன் னுருவிட்டி' என்றும் பாடம். பெண் - உமையம்மை; ஒருபான் - தம் திருமார்பின் ஒரு பக்கத்தே; உண்மைக்கதி - என்றும் நிலைத்த முத்தியாகிய விட்டின்

பம். கண்ணிறைந்த விழியின் அழலால் வருகாமன் உயிர் விட்டிய வரலாறு: திருமாலின் மனத்தில் தோன்றியவன் காமன் [மன்மதன்]; உயிர்களுக்குக் காமத்தை உண்டுபண்ணுபவன்; இவனுடைய மனைவி இரதிதேவி. கரும்பு-இவளது வில்; வண்டு - நான்; தாமரை, அசோகம், பாப்ப, முல்லை, நீலம் முதலான மலர்கள் - அம்புகள்; கயல்மீன் -சொடி; மங்கையர்கள் - சேனை; தென்றல்-தேர்; இருள்-யானை; கடல்-புரக; மயில்-எக்காளம்; சந்திரன்-குடை ஆகிய இவற்றால் இவன் உலகத்தை அடக்கி இருந்தான். குரபன்மன் முதலான அரக்கர்களால், அமரர்கள் துன்பமுற்றனர். அத்துன்பத்தைப் போக்க முருகப்பெருமான் தோன்றுவதாக இருந்தது! ஆனால், அவன் தோன்றுதற்கு மூலப்பொருளாய் உள்ள சிவபெருமான், யோகத்தில் அழிந்திருந்தார்! தமக்கு விரைவில் வழிபிறக்க வேண்டுமென்ற பேராவலால், அமரர்கள், பெருமானது நிட்டையைக் கலைக்கக் காமனை என்னர். காமன் முதலில் அஞ்சினான். பின்னர் இந்திரன் முதலான அபரங்கள் கோபத்திற்கு ஆளாகி இறப்பதைக் காட்டிலும் சிவபெருமாலின் பறக்கருணையால் இறப்பதே மேல் என்று கருதப்பெருமான் மீது மலர்க் கணை தொடுத்தான். பெருமான் நிட்டை கலைந்து கண்ணிழித்துப் பார்க்க, அக்கணமே எரிந்து சாம்பலானான் காமன்! பின்பு இரதிதேவி வேண்டுதலால் உயிர்ப்பிச்சை அளித்து, "இரதிக்கு மட்டும் உருவமாயும், ஏனையோர்க்கு அருவமாயும் இருக்குமாறு" அருள் புரிந்தார் இறைவன்! பெண்ணிறைந்த ஒருபான் மகிழ்வெய்திய பெம்மானின் வரலாற்றை 5ஆம் பாடலில் காண்க.

8. கடலினஞ்சமமு துண்டிமையோர்தொழு தேத்தநடமாடி
அடலிலங்கையரை யன்வலிசெற்றரு ளம்மானமர்கோயில்
மடலிலங்குகழு கின்பலவின்மது விழும்வலிதாயம்
உடலிலங்குமுயி ருள்ளவந்நொழ வுள்ளத்துயர்போமே. [30]

(பொ-ரை) இறைவன், அமரர்கள் தொழும்பொருட்டுக் கடலினின்று தோன்றிய கொடிய விடத்தை உண்டு நடனமாடிய வன்; வலிமைகாரணமாகச் செருக்குற்றிருந்த இராவணனின் செருக்கை அழித்து அருள் நல்கியவன்; எம் தலைவன்; கழுகு பலா முதலியவற்றினின்று தேன் சொரியும் வளமிக்க வலிதாயத்தில் விடும் அமர்ந்திருப்பான்; உடலில் உயிர் இருக்குமளவும் அத்தலத்திற்குச் சென்று தொழுவாரது மனத்துன்பம் மடியும்.

(வி-ம்) வினைக்கு ஈடாகிய உடலில் உயிர் இருக்கின்ற அளவில் வலிதாயநாதரைத் தொழுது வணங்குகின்றவர்களின் மனத்துன்பம் மடியும் என்பது கருத்து. கடல்-பாற்கடல்; இமையோர்-அமரர்கள், தேவர்கள்; அடலிலங்கையரையன்-வலிமை பொருந்திய (ஆற்றல் மிக்க) இலங்கைத் தலைவனான இராவணன்; வலிசெற்று-வலிமையை அழித்து; அம்மான் - தலைவன்; மது-தேன்; னிம்மும் - பொங்கும்; உள்ளத்துயர்-மனத்துன்பம். கடலன் தஞ்சம் அமுதுண்டு இமையோர் தொழுதேத்திய வரலாற்றைப் பாடல் எண் 15 இலும், அடல் இலங்கை அரையன் வலிசெற்று அருள் வரங்கிய வரலாற்றை 8ஆம் பாடலிலும் காண்க.

9. பெரியமேருவரை யேசிலையாமலை வுற்றுரெயின்முன்றும்
எரியவெய்தவொரு வன்னிருவர்க்கறி வொண்ணுவடிவாகும்
எரியதாகியுற வோங்கியவன்வலி தாயந்தொழுதேதத்
உரியராகவுடை யார்பெரியாரென வுள்கும்முலகோரே. [31]

(பெ-ரை) இறைவன், முப்புரங்களைப் பெரிய மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டு எரித்தவன்; திருமால் பிரமன் இருவர்க்கும் ஒளிபெறும்பாக ஓங்கி வளர்ந்தவன்; வலிதாயத்தில் உறையும் அவனை வணங்குகின்ற அடியார்களே பெரியர் என்று உலகத்தோர் நினைப்பர்.

(வி-ம்) வலிதாயநாதரை வணங்குகின்றவர்களே சிறந்தோர் என்று உலகத்தோர் நினைப்பர் என்பது கருத்து. பெரிய மேரு வரை-மெரிய மேரு மலை, எல்லா மலைகளிலும் பெரியதாய், தலைமையாய் இருத்தலின் 'பெரிய மேரு வரை' என்றார். சிலை-வில்; மலைவுற்றார்-இறைவனுடன் போர் புரிந்த வித்யுத்மாலி, தாரகாட்சன், கமலாட்சன் என்ற மூன்று அரக்கர்கள்; எயில்-மதில், கோட்டை; எயின் மூன்று-பசும் பொன், வெண்பொன், கரும்பொன்னுலான மூன்று அரண்கள்; எரிய எய்த ஒருவன்-மூன்று அரண்களையும் அழித்த சிவபெருமான்; இருவர்-திருமால், பிரமன்; அறிவொண்ணு-அறிவதற்கு முடியாத; எத்த-பணிதல், வணங்குதல்; உரியராக உடையார்-இறைவன் கழலை எப்போதும் பணிவதையே தமக்கு உரிமையாக உடைய அடியார்கள்; உள்ளும் உலகோர்-உலகத்தார் நினைப்பர். எயின் மூன்றும் அழித்த வரலாற்றை 4ஆம் பாடலிலும், இருவர்க்கு அறிவொண்ணுவடிவாக எரியதாகி உறவோங்கிய வரலாற்றை 9ஆம் பாடலிலும் காண்க.

10. ஆசியாரமொழி யாரமன்சாக்கிய ரல்லாதவர்க்கடி
ஏசியீரமில் ராய்மொழிசெய்தவர் சொல்லைப்பொருளென்னேல்
வாசிரீரவடி யார்க்கருஞ்செய்து வளர்த்தான்வலிதாயம்
பேசுமார்வழுடை யாரடியாரெனப் பேணும்பெய்யோரே. [32]

(பெ—ரை) நல்வாழ்த்துக்களைச் சொல்லும் மனப்பண்பு அற்ற சைவத்திற்குப் புறம்பானவர்களாகிய சமணர்களும், புத்தர்களும் அன்பின்றி இகழ்ந்து கூறும் சொற்களை உறுதிப்பொருளாகக் கொள்ள வேண்டாம்; வேற்றுமை நீங்க அடியார்களுக்கு அருள் வழங்கிவரும் வலிதாயநாதரை இடைவிடாது பாராட்டிப் பேசும் ஆர்வம் உடைய அடியார்களுக்கு யாம் அடியர் என்று பெரியோர்கள் போற்றிக் கூறுவர்.

(வி—ம்) வேற்றுமை பாராட்டாது எல்லார்க்கும் அருள் செய்யும் வலிதாயத்தைப் பேசுபவர்க்கு 'யாம் அடியர்' என்று பெரியோர் பேணுவர் என்பது கருத்து. ஆசி-நல்வாழ்த்து; அமண்-சமணர்கள்; சாக்கியர்-புத்தர்கள்; அல்லாதவர்-சைவத்திற்குப் புறம்பானவர்கள்; ஏசி-இகழ்ந்து; ஈரம்—அன்பு; பொருள் என்னேல்-உறுதிப்பொருளாகக் கொள்ளாதே; வாசிதீர-வேற்றுமை நீங்க. இறைவன் அடியார்களுக்காகத் திருவீழிமிழலையில் வாசிதீரக் காசு நல்கிய வரலாறும் இவன் நினைக்கத்தகும். பேசும் ஆர்வம் உடையார்-இடைவிடாது இறைபுகழைப் பாராட்டிப் பேசும் சிவனடியார்கள்; பேணும்-போற்றும்.

11. வண்டுவைகும்மண மல்கியசோலை வளரும்வலிதாயத்
தண்டவாணனடி யுள்குதலாலருண் மாலைத்தமிழாகக்
கண்டல்வைகுகடற் காழியுண்ணானசம் பந்தன்றமிழ்பத்துங்
கொண்டுவைகியிசை பாடவல்லார்குளிர் வானத்துயர்வாரே. [33]

(பெ—ரை) வலிதாயத்தில் மணம் நிரம்பிய சோலைகளில் வண்டு இசை பாடும்; அத்தலத்திலுறையும் இறைவன், அண்டங்கள்தோறும் தங்கி வாழ்பவன்; தாழைகள் நிறைந்துள்ள கடல்வளம் பொருந்திய காழியில் தோன்றிய ஞானசம்பந்தன் கூறிய மாலைத் தமிழாகிய இப்பத்துப் பாக்களையும் மனத்துள்கொண்டு இசையுடன் பாடவல்ல அடியார்கள் வானத்தினும் உயர்ந்து நின்று வீடுபேறு பெறுவர்.

(வி—ம்) “வலிதாயநாதரின் மீது பாடிய இப்பத்துப் பாக்களையும் மனத்துள் கொண்டு இசையோடு பாடவல்லவர்கள் சிவ இன்பத்துள் திளைப்பர்” என்பது இப்பதிகத்தின் பலனாகும். ‘சம்பந்தன் தமிழ்பத்தும் வலிதாயத்து அண்டவாணன் அடி உள்குதலால் அருட்டமிழ் மாலையாகக் கொண்டு இசை பாடவல்லார்’ எனக்கூட்டுக. தமிழ்பத்தும்—தமிழ்ப்பாக்கள் பத்தையும்; அண்டவாணன்-அண்டங்கள் தோறும் ஒன்றையும் உடனாய் இருந்து வாழ்பவனாகிய சிவபெருமான்; அடி உள்குதலால் -திருவடியை நினைந்து பாடுவதனால்; அடி-திருவருள்; அருள் தமிழ் மாலையாகக் கொண்டு - அருட்பாமாலையாக மேற்கொண்டு; இசைபாட- பண்ணோடு பாவ. ‘அடியுள்குதல்’ என்பது

இறை பணி நின்றலாம். அஃதாவது திருவருளாலல்லது ஒன்றைக் கருதலும் செய்தலும் இல்லாமையாம். மனம் மல்கிய சோலை-மனம் நிரம்பிய சோலை; கண்டல்-தாழை; கடற் காழி-கடற்கரைத் தலமாகிய சீர்காழி, கடலில் மிதந்த காழி என்றும் கொள்ளலாம். மாலைத் தமிழ்-ஒரு பொருள்மேல் கூறிய கோவையாகிய பாடல். வலிதாய நாதரை மனமொழி மெய்களால் வணங்கியவர் வினை நீங்கி விடு பெறுவர் என்ற ஒரு பொருளையே கூறினமையின் மாலைத்தமிழாயிற்று.

4. திருப்புகலியும் திருவீழிமிழலையும்

தல வரலாறு : இவ்விரண்டு தலமும் சோழநாட்டில் உள்ளன. 'புகலி' சீர்காழியின் பன்னிருபெயர்களுள் ஒன்று. முதற்பதிகத்தின் வரலாற்றில் இப்புகலியைப் பற்றிக் கண்டு கொள்க.

வீழிமிழலை இறைவன், நேத்திரார்ப்பணைசுரர், வீழியடிகேசர், என்றும்; இறைவி, சுந்தரகுசாம்பிகை, சுந்தரரம்பிகை என்றும் அழைக்கப்பெறுவர். தீர்த்தம்-விட்ணுதீர்த்தம்; மரம் - வீழ்ச் செடிகள் [நீர்முள்ளிச் செடிகள்].

சம்பந்தர் தேவாரத்தில் 15 பதிகங்களும், அப்பர் தேவாரத்தில் 8 பதிகங்களும், சுந்தரர் தேவாரத்தில் 1 பதிகமும் இத்தலத்திற்குண்டு.

இத்தலத்தில் வீழ்ச்செடிகள் நிறைந்துள்ளதனால் 'வீழிமிழலை' என்னும் பெயர் பெற்றது. கோயிலுக்கெதிரில் ஒரு குளமும் அதனருகில் அரிசிலாறும் உள்ளன.

இவ்வூரில் திருமால் சிவபெருமானிடமும் சக்கரம் பெற வேண்டி ஆயிரம் தாமரை மலர் கொண்டு நாள்தோறும் வழிபட்டபோது, ஒரு நாள் ஒரு மலர்குறைந்தது. அதற்கு ஈடாகத் தம் கண்ணையே பறித்து அணிந்து வழிபட்டார். பின்னர் இறைவனிடம் சக்கரம் பெற்றார்.

வடக்கு வீதியில் திருஞான சம்பந்தருக்கும் அப்பரடிகளுக்கும் கோயில்கள் உள்ளன. ஆவுடையார் கோயில் என்னும் திருப்பெருந்துறை கொடுங்கையும், திருநளிபள்ளி கோடிவட்டமும், திருவீழிமிழலை வேளவால் நந்தி மண்டபமும் புகழ்பெற்றவை.

இறைவன் இவ்வூரில் திருமணக்கோலத்தில் காட்சியளிக்கிறார். திருமணக் கோலத்திலுள்ள இறைவனுடைய திருவடிகளில் திருமால் தம் கண்ணைப்பறித்து அருச்சனை செய்ததற்கு அடையாளமாக இறைவன் காலில் கண் இருக்கிறது.

இறைவன் தங்கியுள்ள விமானம் 'விண்ணிழி விமானம்' என வழங்கப்படுகிறது. இது திருமால் கொண்டு வந்தது என்பர். பஞ்சம்

வந்த காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் இருவரும் படிக்காசுபெற்று அடியார்களுக்கு அமுது அளித்த ஊர். தில்லை மூவாயிரவாபேர்ஸ் விழி ஐஞ்ஞாற்றுவர் இவ்வூரில் உள்ளனர்.

காத்தியாயன மாமுனிவரின் வேள்வியில் தோன்றிய உமாதேவியாகிய பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்ட கோலத்துடன் இறைவன் காட்சி அளிக்கிறார். இதனால் உமையம்மைக்குக் 'கார்த்தியாயினி' என்னும் பெயருமுண்டு.

பதிகவரலாறு : சம்பந்தர் தம் அடியார்குழாத்துடன் திருப்பேணுபெருந்துறை, திருத்திலதை முதலிய தலங்களை வழிபட்டுத் திருவிழிமிழலைக்கு வருகின்றார். விழிமிழலையில் தங்கியிருக்கும் பொழுது சீர்காழியிலுள்ள அந்தணர்கள் பிள்ளையாரை வணங்கி, சீர்காழிக்கு எழுந்தருளுமாறு வண்டினர். சம்பந்தர் தோணிமேவுநாதர் கழலி-றைஞ்ச இன்று கழித்து நாளை வருதும் என்றருளி இருந்தபோது, தோணியப்பர் அன்றிரவு அவர் கனவில் தோன்றி, "தோணியி லுமங்கிருந்தவண்ணத் தூமறை விழிமிழலை தன்னுட், சேனா யர் விண்ணின் நிழிந்த விந்தச் சீர்கொள் விமானத்துக் காட்டுகின்றோம், பேணும் படியாலறிதி" என்று அருள் செய்தார். பிள்ளையார் அறிவுற்றெழுந்து திருக்கோயிலை அடைந்து திருத்தோணியில் காணும் திருவோலக்கத்தை அங்குக் கண்டு 'மைம்மரு பூங்குழல்' எனும் இப்பதிகத்தைப் பாடி அருளினார். ஒன்வொரு பாடலிலும் 'புகலி நிவோவிய புண்ணியனே, விண்ணிழி கோயில் விரும்பியது என்கொல் சொல்லாய்' என்று பாடி அருள்பெற்றுப் புகலியுள்ளாரை இறைவன் தமக்குப் பிற தலங்களையும் வணங்குமாறு அருளிய திருவுள்ளக் குறிப்பைத் தெரிவித்து விடைகொடுத்து அனுப்பினார். ஒன்ப-தாம் பாடலில் விழிமிழலையில் பெருமான் 'எறிமழுவோடிகள மான்கை யின்றி' இருந்த பண்டைய நிலையைக் கூறி மகிழ்கிறார். காழிக் காட்சியாகச் சம்பந்தர் விழியில் கண்டதைச் சேக்கிழார் 'மறியுற்றகை யரைத் தோணிமேல் முன் வணங்கும்படி அங்குக் கண்டு' என்று கூறுவார்.

வினாவுரை *

பண் — நட்ப்பாடை (2ஆவது கட்டளை)

1. மைம்மரு பூங்குழற் கற்றைதுற்ற

வாணுதன் மான்விழி மங்கையோடும்

★ வினாவுரை-வினாவாக உரைத்தல் காழியில் அம்மையப்பராக வீற்றிருக்கும் காட்சியை விழிமிழலையில் காட்ட அக்காட்சியைக் கண்ட சம்பந்தர் வினாவாக உரைத் தனவாகும். இப்பதிகப்பாக்களில், காழிப் பெருமானை நோக்கி நீ விழிமிழலையில் உள்ள விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது என்? என்று சம்பந்தர் வினாவதாக அமைந்துள்ளது.

பொய்ம்மொழி யாமறை யோர்களைத்தப்
 புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
 எம்மிறை யேயிமை யாதமுக்க
 னீசுவே னேர்னி தென்கொல்சொல்லாய்
 மெய்ம்மொழி நான்மறை யோர்மீழலை
 விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(34)

(பொ-ரை) கருமை சேர்ந்த அழகிய கூந்தலை உடையவளும், ஒளிபொருத்திய நெற்றியை உடையவளும், மான் போன்ற விழியினை உடையவளும் ஆன உமையம்மையோடு எப்பொழுதும் பொய்யே சொல்லாத வேதியர்கள் போற்றப் புலியில் வீற்றிருக்கும் புண்ணியனே! என்னுடைய தலைவனே! இமையாத மூன்று கண்களை உடைய ஈசனே! அன்புடையவனே! நீ, என்றும் நிலைத்த மொழியினை உடைய நால்வகை வேதம் ஒதும் விழிமீழலையில் உள்ள விண்ணிழி விமானத்தை விரும்பியது ஏன்? யாது காரணத்தால்? சொல்லமாட்டாயா?

(வி-ம்) மைம்மரு — கருமை சேர்ந்த; பூங்குழல் — அழகிய கூந்தல்; வாணுதல் — ஒளி பொருத்திய நெற்றி; மான்விழி மங்கை — மான் போன்ற விழியினை உடைய உமையம்மை; பொய்ம்மொழியா மறையோர்கள் — என்றும் பொய்யே சொல்லாத வேதியர்கள்; ஏத்த — வாழ்த்த, போற்ற; புகலி — சீர்காழி; நிலாவிய — விளங்கிய; புண்ணியனே — புண்ணிய (அற) வடிவினை உடையவனே! எம் இறை — என் தலைவன்; இமையாத — இமைக்காத; முக்கண் — மூன்று கண்களை உடையவன், இமைத்தல், கண் பொத்தி பார்வதி விளையாடிய போது ஏற்பட்ட இருண்டநிலை உலகிற்கு உண்டாமோ என்னும் கருணையால் இமையாதிருக்கும் முக்கண் என்க. நேச — அன்புடையவனே; என்கொல் — யாது காரணத்தால்?; மெய்ம்மொழி நான்மறை — என்றும் நிலைத்த மொழியினை உடைய நான்கு வேதம்; விண்ணிழிகோயில் — விழிமீழலிலுள்ள கோயிலின் பெயர்.

2. கழன்மல்கு பந்தொடம் மாணமுற்றில்

கற்றவர் சிற்றிடைக் கன்னிமார்கள்
 பொழின்மல்கு கிள்ளையைச் சொற்பயிற்றும்
 புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
 எழின்மல ரோன்சிர மேத்தியுண்டோ
 ின்புறு செல்வமி தென்கொல்சொல்லாய்
 மீழலையுள் வேதிய ரேத்திவாழ்த்த
 விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(35)

(பொ-ரை) கழல், பந்து, அம்மானை, முற்றில் முதலான விளையாட்டுக்களில் தேர்ச்சி பெற்ற சிறிய இடையினையுடைய கன்னிப் பெண்டிள் சோலையிலுள்ள கிளிகளுக்குச் சொல் கற்றுக் கொடுக்கும்

சீர்காழியில் வீற்றிருக்கும் புண்ணியனே! அழகுமிக்க பிரமன் தலை-
யினைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தி இல்லந்தோறும் சென்று பிச்சை ஏற்று
உண்டு மகிழ்ந்திருந்தவனே! மிழலையுள் வாயும் அந்தணர்கள்
உன்னைப் போற்றி வாழ்ந்த, விண்ணிழி விமானத்தை விரும்பியது
என்? யாது காரணத்தால்? சொல்ல மாட்டாயா?

(வீ—ம்) கழல், பந்து, அம்மாளை, முற்றில் முதலியன மகளிர்
விளையாட்டுப் பொருள்களாகும். கழல்—கழற்சிக்காய்; அம்மாளை-
ஏழாங்கல், சொட்டாங்கல் எனஇன்று வழங்கப்படும் ஆட்டம்; முற்றில்-
முச்சி (சிறு சுளகு); கன்னிமார்கள்-பருவம் வந்த மகளிர்; பொழில்-
சோலை; மல்கு-மிக்க; கிள்ளை-கிளி; எழில்-அழகு; மலரோன்-பிரமன்;
சிரம்-மண்டையோடு; வேதியர்-அந்தணர்கள். எழின் மலரோன்
சிரமேந்திய வரலாற்றைப் பாடல் எண் 4இல் காண்க.

3. கன்னிய ராடல் கலந்துமிக்க .

கந்துக வாடை கலந்துதுங்கப்
பொன்னியன் மாட நெருங்குசெல்வப்
புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
இன்னிசை யாழ்மொழி யாளோர்பாகத்
தெம்மிறை யேயிது வென்கொல்சொல்லாய்
மின்னிய னுண்ணிடை யார்மிழலை
விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(36)

(பொ—ரை) மகளிர் விளையாட்டை விரும்பிப் பந்து ஆடு
தற்குரிய ஆடையை அணிந்து பொன் விளங்கும் மாடங்களில்
நெருங்கும் இயல்பினை உடைய செல்வமிக்க புகலியில் வீற்றிருக்கும்
புண்ணியனே! யாழினது இனிய இசைபோலும் மொழியினை உடைய
உமையம்மையைத் தம் திருமார்பின் ஒரு பக்கத்தே கொண்ட என்
தலைவனே! மின்னைப் போலும் இயல்பினை உடைய நுண்ணிய இடை-
யினை உடைய மகளிர் வரமும் மிழலையுள் விண்ணிழி விமானத்தை
விரும்பியது என்? யாது காரணத்தால்? சொல்லமாட்டாயா?

(வீ-ம்) கன்னியர்-மகளிர்; கந்துகம்-பந்து; துங்கம்-உயர்ச்சி;
'பொன்னியன் மாட நெருங்கு செல்வப் புகலி' என்பது சீகாழியின்
செல்வ வளத்தைக் குறித்தது. யாழ் இன்னிசை மொழியான் - யாழ்
இன்னிசை மொழியினை உடைய உமையம்மை - இறை-தலைவன்;
மின்னிய நுண்ணிடையார்-மின்னைப்போலும் இயல்பினை உடைய

நுண்ணிய இடையினை உடைய மகளிர். சீகாழியும் மகளிர் பத்தாடு-
தற்குரிய ஆடையை அணிந்து மாடங்களில் நெருங்கும் இயல்-
பினது; வீழியும் மின்னியல் நுண்ணிடையானை உடையது; ஆயின்
இறைவன் வீழியில் மட்டும் விண்ணிழி விமானத்தை விரும்பியது
ஏன்? என்றதில் நயம் காண்க. இன்னிசை யாழ்மொழியாளோர்
பாகத்துக் கொண்ட வரலாற்றை ஓனும் பாடலுள் காண்க.

4. நாகப னைத்திக ழுல்குன்மல்கு

நன்னுதன் மான்விழி மங்கையோடும்
புகவ னம்பொழில் சூழ்த்தவத்தன்
புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
ஏகபெ ருத்தகை யாயபெம்மா
னெம்மிறை யேயிது வென்கொல்சொல்லாய்
மேகமு ரிஞ்செயில் சூழ்மியுடை
விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(37)

(பொ—ரை) பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையும், ஒளி
பொருத்திய நெற்றியையும், மான் போன்ற விழிமினையும் உடைய
உமையம்மையைத் தம் திருமார்பில் உடையவனே! கருகத்தோட்டம்,
சோலைகள் சூழ்ந்த அழகிய புகலியில் விற்றிருக்கும் புண்ணியனே!
பெருத்தகையான பெருமாளே! என் தலைவனே! மேகம் தவறும் மதில்
சூழ்ந்த மிழலையுள் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது ஏன்? யாது
காரணத்தால்? சொல்ல மாட்டாயா?

(வி-ம்) நாகபனம்—பாம்பின் படம்; மல்கு-மிக்க; நல்லுதல்-
ஒளிபொருத்திய நெற்றி; மான்விழி மங்கை-மான்போன்ற விழியினே
உடைய உமையம்மை; புகவனம்- கருகத்தோட்டம்; பொழில்-சோலை;
அத்தன் - அழகிய; ஏகபெருத்தகை-பெருத்தகுதியால் தன்னொப்பார்
மிறிநின்றித்தான் ஒருவனே பெருத்தகையானவன்; உரிஞ்சு-தோய்ந்த.

5. சத்தன நேறுந டங்கொள்கொங்கைத்

நையலொ டுத்தன ராதவாய்மைப்
புத்தியி னுன்மறை யோர்களேத்தும்
புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
எத்தமை யானாடை யீசுவெம்மா
னெம்மிறை யேயிது வென்கொல்சொல்லாய்

மூலமும் பொழிப்புரையும்

வெந்தவெண் னிறைனி வார்மியுலை

விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(38)

(பொ—ரை) சந்தனச் சேற்றினை மார்பில் பூசிய பெண்கள் பக்கத்திருந்தும் மனம் தளராது, வேதங்களைப் பலகாலும் பயின்றதால் உண்மையினின்றும் தளராத அறிவினையுடைய மறையோர்கள் போற்றும் புகலி நிலாவிய புண்ணியனே! எம்மை அநாதிக் காலத் தோட்டு வழிவழியாளாகக் கொண்ட ஈசனே! எமக்கெல்லாம் பெரியோ னான தலைவனே! திருநீற்றினை நெற்றியில் அணியும் அடியார்கள் வாயும் வீழிமிழுலையில் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது ஏன்? யாது காரணத்தால்? சொல்ல மாட்டாயா?

(வி—ம்) சந்து அளறு - சந்தனச் சேறு; தட - பெருமை; தையல் - பெண்கள்; புந்தி - அறிவு, சிந்தை; தளராத வாய்மைப் புந்தியின் நான்மறையோர்கள் - வேதங்களைப் பலகாலும் பயின்றதால் உண்மையினின்றும் தளராத அறிவினையுடைய மறையோர்கள் 'புந்தியினார்' என்றும் பாடம். 'தையலாரோடும் மறையோர்கள் ஏத்தும்' எனச் சிறப்பித்தது மனந்தளர்தற்கு ஏது இருந்தும் தளராத பொறிவாயில் ஐந்தவிந்த புண்ணியர் எனத் தெரிவித்தவாரும்; எந்தமையானுடையீச - எம்மை அநாதியே வழிவழியாளாகக் கொண்ட தலைவ!; எம்மான் - எமக்கெல்லாம் பெரியோய்; வெந்த வெண்ணிறு- திருநீறு; அணிவார் - அடியார்கள்.

6. சங்கொளி மிப்பி கருமகரந்

தாங்கி நிரந்து தரங்கமேன்மேற்

பொங்கொலி நீர்சுமந் தோங்குசெம்மைப்

புகலி நிலாவிய புண்ணியனே

எங்கள்பி ரானிமை யோர்கள்பெம்மா

னம்மிறை யேயிது வென்கொல்சொல்லாய்

வெங்கதிர் தோய்பொழில் குழ்மியுலை

விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே. (39)

(பொ—ரை) ஒளிபொருத்திய சங்கு, சிப்பி, மீன்கள் முதலிய வற்றை வரிசையாய் அலைகள் மேலும் மேலும் பெரிய ஒசையுடன் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் புகழ் மிக்க புகலியில் உறையும் புண்ணி-

யானே! வள்ளன்மையுடைய எங்கள் பிரானே! அமரர்கள் தொழும்
எம் தலைவனே! கதிரவனின் ஒளிக்கற்றையால் ஒளியிக்கு விளங்கும்
சோலைகள் குழந்த விழிமிழலையில் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது
ஏன்? யாது காரணத்தால்? சொல்ல மாட்டாயா?

(வி-ம்) இப்பி - சிப்பி. 'சங்கொலியிப்பி' என்றும் பாடம்.
கரு-கருமீன். மகரம் - மகரமீன்; நிரந்து-வரிசையாய்; தரங்கம்-அலை;
மேன்மேற்-மேலும் மேலும்; பிரான் - வள்ளன்மை உடையவன்;
இமையோர்-கள் - தேவர்கள்; வெங்கதிர் - கதிரவன்.

7. காமனெ ரிப்பிரும் பாகநோக்கிக்

காம்பன தோளியொ டுங்கலந்து
பூமகு நான்முகன் போல்வரேத்தப்
புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
ஈமவ னத்தெரி யாட்டுகந்த
வெம்பெரு மானிது வென்கொல்சொல்லாய்
வீமரு தன்பொழில் குழமிழலை
விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(40)

(6)பா—ரை) மன்மதனை எரித்தவனான இறைவன் மூங்கில்
போன்ற பெண்ணான உமையம்மையோடு கலந்திருக்கின்றவனே!
தாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், இந்திரன் முதலானோர் வழி
பட்ட புகலியில் வீற்றிருக்கும் புண்ணியனே! சுடுகாட்டில் விரும்பி
நடம்புரியும் எம் தலைவனே! பூக்கள் நிரம்பிய குளிர்ச்சி மிக்க சோலை-
கள் குழந்த மிழலையில் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது ஏன்? யாது
காரணத்தால்? சொல்லமாட்டாயா?

(வி—ம்) காமன் - மயக்கத்தைச் செய்யும் மன்மதன்; எரிப்
பிரும்பு - தீயின் திரட்சி; 'நோக்கி' என்றதனால் காமனை விழியால்
எரித்தமை குறிக்கப்படுகின்றது; காம்பு + அன = காம்பன, முள்-
வில்லாத மூங்கில் போன்ற; தோளி - உமையம்மை; பூமகு - தாமரைப்
பூவைச் சேர்ந்த; நான்முகன் - பிரமன்; 'போல்வர்' என்றது பிரமன்,
இந்திரன் முதலானவர்கள்; அஃதாவது சீகாழியில் பிரமன், இந்திரன்
முதலானோர் வழிபட்டனர்; ஈமவனம் — சுடுகாடு; சர்வசங்கார காலத்து
எல்லாம் சுடுகாடாடலைக் குறித்தது; உகந்த-விரும்பிய; வீ - பூ, மலர்;

தன்பொழில்-குளிர்ச்சி மிக்க சோலை. காமனை எரித்தவர் ஒருபெண் னோடு கலந்திருக்கின்றார் என்று கூறியது முரண்பாடோ? என ஐயுறலாம். ஆயின் அவர் அவ்வாறு கலந்திருப்பது நம்மைப்போன்று காமத்தான் விளைத்ததன்று; உலகம் இன்பத்துய்க்கத் தான் கலந்திருக்கின்ற நிலையைத் தெரிவித்தற்பொருட்டேயாம்! எனலாம். காமனை எரிப்பிழம்பாக நோக்கி எரித்த வரலாற்றை 29-ஆம் பாடலில் காண்க!

8. இலங்கையர் வேந்தெழில் வாய்த்ததிண்டோள்

இற்றல றவ்விர லொற்றியைந்து

புலங்களை கட்டவர் போற்றவந்தன்

புகலி நிலாவிய புண்ணியனே

இலங்கெரி யேந்திநீள் நெல்லியாடு

மெம்மிறை யேயிது வென்கொல்சொல்லாய்

விலங்கலொண் மானிகை சூழ்மியலை

விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

(41)

(பொ-ரை) இலங்கைக்குத் தலைவனான இராவணனின் எழில் மிக்க திரண்ட தோள்களானது ஒடிந்து விழுமாறு தன்னுடைய காற்பெருவிரலால் சிறிது ஊன்றியவனே! ஐம்புலன்களை வென்றவர்கள் போற்றும் அழகுமிக்க குளிர்ந்த புகலியில் வீற்றிருக்கும் புண்ணியனே! விளங்குகின்ற அனலைத் தம் திருக்கரத்தில் ஏந்தி இரவில் ஆடும் எம் தலைவனே! மலை போன்ற ஒளிமிக்க மானிகைகள் சூழ்ந்த மிழலையுள் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது ஏன்? யாது காரணத்தால்? சொல்லமாட்டாயா?

(வி-ம்) இலங்கையர் வேந்து - இலங்கை மாநகரத்துத் தலைவனான இராவணன்; எழில்-அழகு; இற்று-ஒடிந்து; விரல் ஒற்றி-காற் பெருவிரலால் சிறிது ஊன்றி; புலன்களை கட்டவர்-புலன்களாகிற களைகளைக் களைந்தவர்; அந்தண்-அழகிய; இலங்கு-விளங்குகின்ற; எரி-அனல்; எல்லி-இரவு; விலங்கல்-மலை. இலங்கையர் வேந்து எழில் வாய்த்த திண்தோள் இற்று அலற அவ்விரல் ஒற்றி இயைந்த வரலாற்றை 8 ஆம் பாடலிலும், இலங்கு எரி ஏந்திய வரலாற்றை 2ஆம் பாடலிலும் காண்க!

9. செறிமுள ரித்தவி சேரியாறுஞ்

செற்றதில் வீற்றிருந் தானுமற்றைப்

திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்

பொறியர வத்தனை யானுங்காணுப்
 புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
 எறிமீழ வோடிள மான்கையின்றி
 யிருத்தபி ரானிது வென்கொல்சொல்லாய்
 வெறிகமழ் பூம்பொழில் சூழ்மீழலை
 விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

[42]

(பொ—ரை) நிர் நிறைந்த தாமரை இருக்கையில் உட்பகை
 அறையும் அழித்து அதில் வீற்றிருந்த பிரமனும், படப்பொறிகளோடு
 கூடிய ஆதிசேடனின் இருக்கையில் வீற்றிருந்த திருமாலும் சேடிக்
 காணமுடியாத புகலிநிலாவியபுண்ணியனே! தாரு வனத்து முவிவர்
 களால் விடப்பட்ட மழு, மான் முதலியவற்றைத் திருக்கரத்தில்
 தாங்கியவனே! என் தலைவனே ! நறுமணம்மமழும் பூஞ்சோலைகள்
 சூழ்ந்த மீழலையில் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது ஏன்? யாது
 காரணத்தால்? சொல்லமாட்டாயா?

(வி-ம்) செறி-[நிர்] நிறைந்த; ருளரி-தாபரை; த வி சு-
 இருக்கை; ஆறும்-காமம், குரோடும், உலோபம், மோஹம், மதம்,
 மாற்சரியம் என்னும் உட்பகை ஆறு; செற்று-அழித்து. அதில் வீற்றி-
 ருந்தான் - அந்தத்தாமரையில் வீற்றிருந்த பிரமன்; 'சேறியாறுஞ்
 சேற்றதில்' என்றும் பாடம். பொறி அரவு - படப்பொறிகளோடு
 கூடிய ஆதிசேடன்; அத்து-சாரியை; அனையான்-அப்பாம்பின் மேல்
 வீற்றிருந்த திருமால்; காணு-காணமுடியாத; பிரான் - தலைவன்;
 வெறிகமழ்-நறுமணம் மமழும் [விசும்]. செறிருளரித்தவீசில் வீற்றிருந்
 தானும் பொறியரவத்தனை யானும் காணாத வரலாற்றை 1ஆம்
 பாடலிலும், மருவோடு இளமான் ஏத்திய வரலாற்றை 2ஆம் பாட-
 லிலும் காண்க.

10. பத்தர்க ணம்பணித் தேத்தவாய்த்த

பான்மைய தன்றியும் பலசமனும்
 புத்தரு நின்றலர் தூற்றவந்தன்
 புகலி நிலாவிய புண்ணியனே
 எத்தவத் தோர்க்குமி லக்காய்தின்ற
 வெம்பெரு மானிது வென்கொல்சொல்லாய்
 வித்தகர் வாழ்பொழில் சூழ்மீழலை
 விண்ணிழி கோயில் விரும்பியதே.

[43]

(பொ-ரை) அடியார்கள் வாழ்த்தி வணங்கும் பொருட்டு அர்ச்சிக்கப் பொருத்தியதோடல்லாமல், பிறசமயத்தாரான சமணர், புத்தர் முதலானோர் அலர் தூற்றும் பொருட்டுப் புகலியில் நிலவிய புண்ணியனே! எத்தகைய தவ ஆற்றல் உடையவர்க்கும் அவரவர் நிலைக்கு ஏற்பக் குறித்து உணரத்தக்க பொருளாய் நின்ற எம் தலைவனே! திறனுடைய ஞானிகள் வாழும் பொழில் சூழ்ந்த மிழலையில் விண்ணிழி விமானம் விரும்பியது ஏன்? யாது காரணத்தால்? சொல்ல மாட்டாயா?

(வி-ம்) பத்தர் கணம் — அடியார்கள் கூட்டம்; பணிந்து ஏத்த—வாழ்த்தி வணங்க; வாய்த்த பான்மையது—பொருத்தியது; அன்றியும் -அல்லாமல்; பல்சமண-பல உட்பிரிவுகளை உடைய சமணர்; அலர் தூற்ற-பழி கூற; எத்தவத்தோர்க்கும்-கடயோகம், சிவயோகம் முதலான எத்தகைய தவத்தினை உடையவர்க்கும்; இலக்காய் - அவரவர் நிலைக்கு ஏற்ப குறித்து உணரத்தக்க பொருளாய்; வித்தகர்- திறனுடையவர், சதுரப் பாடுடையவர், ஞானிகள்.

11. விண்ணிழி கோயில் விரும்பிமேவும்

வித்தக மென்கொ ல்தென்றுசொல்லிப்

புண்ணிய னைப்புக லிந்திலாவு

பூங்கொடி யோடிகுந் தானைப்போற்றி

நண்ணிய கீர்த்தி நலங்கொள்கேள்வி

நான்மறை ஞானசம் பந்தன்சொன்ன

பண்ணியல் பாடல்வல் லார்களிந்தப்

பாரொடு விண்பரி பாலகரே. [44]

(பொ-ரை) விண்ணிழி விமானத்தை விரும்பி உறையும் பெருமானின் தீறம் இது என்று சொல்லியும், அறவடிவான அவன் உறையத் தலம் சீர்காழி என்று சொல்லியும், பூங்கொடியோடிகுந்த அனையப் போற்றியும், புகழ்மிக்க, பிறருக்கு நன்மை செய்யும் குணத்தைக் கொண்ட, நால்வகை வேதங்களில் சிறந்த ஞானசம் பந்தன் பண்ணோடு பாடிய இப்பத்துப்பாக்களை இசையுடன் பாட வல்லவர்கள் இப்பூவுலகத்தோடு விண்ணுலகையும் ஆள வல்லவர்கள் ஆவர்.

(வி-ம்) கீர்த்தி-புகழ்; நலங்கொள்-பிறருக்கு நன்மை செய்யும் குணத்தைக் கொண்ட; பார் - இவ்வுலகம்; விண் - விண்ணுலகு. நண்ணிய கீர்த்தி நலங்கொள்கேள்வி நான்மறை ஞானசம்பந்தன்

என்று தன்னை வியந்து கூறினாரோ எனின் அற்றன்று; சம்பந்தர் பூன்றவயதில் ஞானப்பாலுண்டு இறையருள் பெற்றவர், ஆதலின் அவர் பாடிய பாக்கள் எல்லாம் 'அவனுரை தனதுரை' யாகப் பாடிய பாக்களாதலின் இது அவனுரையாகும்; எனவே தன்னை வியந்து கூறியதன்று என்க.

5. கீழைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி

தலவரலாறு : இத்தலம் சோழ நாட்டில் காவிரிக்கு வட கரையில் உள்ளது. சீர்காழிக்குத் தென்கிழக்கிலுள்ள திருவெண்காட்டுக்கு மேற்கே 1½ கி. மீ. தொலைவில் இத்தலம் உள்ளது. தேவர் - கள் வழிபட்ட பெருமையை உடைய இத்தலத்து இறைவன் ஆரணிய சுந்தரேசுவரராவர், இறைவி அகிலாண்டநாயகியாவார். இத்தலத்துக் கடவுளின் திருமுகம் மேற்குத் திக்கைப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கிறது. தக்கிணுமூர்த்தி முகப்புக்கு மேற்கில் கடலொலி போன்ற ஒருவகை ஒலி மதிற் சுவரிலிருந்து கேட்கப்படுகிறது. இத்தலம் ஆரணியேசுரர் கோயில் எனவும் வழங்கப்படுகிறது. இத் தலத்துத் தீர்த்தம், அயிர்தப் பொய்கை என்னும் குளமாம். சம்பந்தர் அருளிய தேவாரத் துள் இப்பதிகம் ஒன்றே உள்ளது.

பதிகவரலாறு : திருவெண்காடு, திருமயேந்திரப்பள்ளி, திருக்குருகாடூர் முதலிய தலங்களை வணங்கி வந்த சம்பந்தர், கீழைத் திருக்காட்டுப் பள்ளியை அடைந்து 'செய்யருகே' எனும் இப்பதிகத் தைப் பாடுவாராயினர்.

பண்—நட்டபாடை (2ஆவது கட்டளை)

1. செய்யரு கேபுனல் பாயவோங்கிச்

செங்கயல் பாயச் சிலமலர்த்தேன்

கையரு கேகனி வாழையீன்று

காளலெல் லாங்கமழ் காட்டுப்பள்ளிப்

பையரு கேயழல் வாயவைவாய்ப்

பாம்பனை யான்பனைத் தோளிபாகம்

மெய்யரு கேயுடை யானையுள்கி

விண்டவ ரேறுவர் மேலுலகே.

[45]

(6பா—9) காட்டுப் பள்ளியில், வயலருகே தீர் பாய்வதனால் களிப்புற்ற செங்கயல் மீன்கள் துள்ளியெழும்; டலர்களிலிருந்து தேன் சித்தும்; அத்தேன் காடெல்லாம் மணம் கமழும் கைக்கு எட்டும்;

அளவில் அமைந்துள்ள வாழையானது தன் கனிகளை ஈன்று காடெல்லாம் மணம் கமரும். மூங்கில் போன்ற தோள்களை உடைய உமையம்மையைத் தம் திருமேனியில் கொண்டவர் சிவபெருமான்; நச்சுப்பையினருகே நச்சுத் தன்மை வாய்ந்த கூரிய நச்சுப்பற்களை உடைய பாம்பை அணையாகக் கொண்ட திருமால் சிவபெருமானது ஆனந்த நடனத்தை நினைந்து வழிபட்டு மனம் உருகினுற்போல நினைந்து சிவபெருமானை மனத்தால் வழிபட்ட அடியார்கள் மேலுலகு அடைவர்.

(வி-ம்) செய்-வயல்; புனல்-நீர்; செங்கயல் - செந்திறமுடைய மீன்கள்; கமழ்-கமரும், மணம் வீசும்; கானல் - கடற்கரைச்சோலை; பையருகு-நச்சுப்பையின் பக்கத்தே; அரல் வாய்ப் பாம்பு-அழலும் தன்மை வாய்ந்த கூரிய நச்சுப் பற்களை உடைய பாம்பாகிய ஆதிசேடன்; அணையான்-அவ்வரவை இருக்கையாகக் கொண்ட திருமால்; பனை - மூங்கில்; தோளி - தோள்கள்; பனைத்தோளி-மூங்கில் போன்ற; தோள்களை உடைய உமையம்மை; மெய்யருகே - தம் உடம்பில்; உடையான் - சிவபெருமான்; உள்கி - நினைந்து; திருமால் பாம்பனை மேலிருந்து சிவபெருமான் நடமாடிய ஆனந்த தாண்டவத்தை நினைந்து வழிபட்டு மனம் நெகிழ்ந்தார் ஆதலின் அவ்வரலாற்றை உட்கொண்டு இவ்வாறு கூறியருளினார் போலும்! பனைத்தோளி பாகம் மெய்யருகே உடையானின் வரலாற்றை 5ஆம் பாடலில் காண்க.

2. ★ ★ ★ ★ ★

(பாடல் இல்லை)

3. திரைகளெல் லாமல ருஞ்சுமந்து

செழுமணி முத்தொடு பொன்வரன்றிக்
கரைகளெல் லாமணி சேர்ந்துரிஞ்சிக்
காவிரி கால்பொரு காட்டுப்பள்ளி
உரைகளெல் லாமுனார் வெய்திநல்ல
வுத்தம ராயுயர்த் தாருலகில்
அரவமெல் லாமரை யார்த்தசெல்வர்க்
காட்செய வல்ல லறுக்கலாமே.

(46)

(61A-ரை) காவிரியாற்றின் வாய்க்கால்களின் அலைகள் எல்லா வகையான மலர்களையும் சுமந்து வரும்; செழுமையான மணிகளையும், முத்துக்களையும், பொன்னையும் வாரிக்கொண்டு வரும்; இரு கரைகளிலும் அழகு பொருந்த மோதிப் பொருதற்கு இடமாகிய காட்டுப்பள்ளியில் இடுப்பில் பாம்புகளை அணியாகக் கொண்ட செல்வ னாகிய சிவபெருமான் உறைகின்றான். வேதங்கள் யாவற்றையும் உணர்ந்து நல்ல உத்தமராய் உலகில் உயர்ந்தவர்கள் அவனுக்கு (அடிமை செய்வதனால் துன்பம் நீங்கி வாழ்வார்) ஆட்செய்யின் அல்லல் நீக்கலாம்.

(வி-ம்) திரைகள் - அலைகள்; வரன்றி - வாரிக்கொண்டு; அணிசேர்ந்து - அழகு பொருந்த; உரிஞ்சி - மோதி; கால் - வாய்க்கால்; பொருகாட்டுப்பள்ளி - பொருதற்கு இடமாகிய காட்டுப்பள்ளி; உரைகள் எல்லாம் உணர்வெய்தி - வேதங்கள் யாவற்றையும் உணர்ந்து; செல்வர் - இறைவன்; அல்லல் - பிறவித் துன்பம்; அறுக்கலாம் - நீக்கலாம். காவிரி கால் திரைகள் எல்லா மலரும் சுமந்து, செழுமணி முத்தொடு பொன் வரன்றிக் கரைகள் எல்லாம் அணிசேர்ந்து உரிஞ்சி பொருகாட்டுப்பள்ளி என இயைக்க.

4. தோலுடை யான்வண்ணப் போர்வையினுள்
சுண்ண வெண்ணீறு துதைத்திலங்கு
நூலுடை யானிமை யோர்பெருமான்
நுண்ணறி வால்வழி பாடுசெய்யுங்
காலுடை யான்கரி தாயகண்டன்
காதலிக் கப்படுங் காட்டுப்பள்ளி
மேலுடை யானிமை யாதமுக்கண்
மின்னிடை யாளொடும் வேண்டினானே. (47)

(61A-ரை) இறைவன், மின்னலைப் போன்ற இடையினை உடையவனான உமையாளோடு விரும்பி வீற்றிருக்கிறான்; இமைக்காத மூன்று கண்களை உடையவன்; புலித்தோலை ஆடையாக உடையவன்; அழகிய போர்வையை உடையவன்; நெற்றியில் திருநீற்றைச் செறித்து விளங்குமாறு அணிந்தவன்; முப்புரி நூலை உடையவன்; தேவர்களுக்குத் தலைவன்; சிவஞானத்தால் அருளே வடிவாகக் கொண்டு வழிபடும் திருவடிகளை உடையவன்; திருநீலகண்டன்; அடியார்களால் விரும்பப்படும் காட்டுப் பள்ளியைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்.

(வி-ம்) தோலுடையான் - புலித்தோலை ஆடையாக உடைய வன்; வண்ணம் - அழகிய; சுண்ண வெண்ணீறு - திருநீறு; துதைத்து - செறிந்து; நூல் - முப்புரி நூல்; நுண்ணறிவு - சிவஞானம்; காதலிக் - கப்படும் - விரும்பப்படும்; மின்னிடையான் - மின்னலைப் போன்ற இடையினை உடைய உமையம்மை. புலித்தோல் உடுத்திய வரலாற்றைப் பாடல் எண் 6இல் காண்க.

5. சலசல சந்தகி லோடுமுந்திச்

சந்தன மேகரை சார்த்தியெங்கும்
பலபல வாய்த்தலை யார்த்துமண்டிப்
பாய்ந்திழி காவிரிப் பாங்கரின்வாய்க்
கலகல நின்றதி ருங்கழலான்
காதலிக் கப்படுங் காட்டுப்பள்ளிச்
சொலவல தொண்டர்க ளேத்தநின்ற
சூலம்வல் லான்கழல் சொல்லுவோமே.

(48)

(பொ-ரை) காவிரியாறு, சலசல எனும் ஓசையுடன் பாய்ந்து வரும்; அக்காவிரியாற்றின் வாய்க்கால்களின் அலைகள் சந்தனம், அகில் முதலிய நறுமணமிக்கவற்றை உந்திக் கொண்டு வரும்; அதனால் கரையில் கலகல என ஒலிக்கும் கழலணிந்தவனாகிய சிவ பெருமானால் விரும்பப்படும் காட்டுப்பள்ளியில், அவன் புகழ்பாடும் தொண்டர்களாகிய நாம் அவனைத் துதித்துச் சூலம் வல்லானாகிய அவன் கழலின் பெருமைதனைப் போற்றுவோம்!

(வி-ம்) சலசல, கலகல - ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்; சத்து - சந்தனம்; உந்தி - செலுத்தி; வாய்த்தலை - வாய்க்காலின் தலைப்புக்கள்; ஆர்த்து - ஒலித்து; கழலான் - சிவபெருமான்; தொண்டர்கள் - சிவனடியார்கள்.

6. தனையவிழ் தண்ணிற நீலநெய்த

ருமரை செங்கழு நீருமெல்லாங்
கனையவி ழுங்குழ லார்கடியக்
காதலிக் கப்படுங் காட்டுப்பள்ளித்
துளைபயி லுங்குழ லியாழ்முரலத்
துன்னிய வின்னிசை யாற்றுதைந்த
அணைபயில் பாம்பரை யார்த்தசெல்வர்க்
காட்செய வல்ல லறுக்கலாமே.

(49)

(6பா-ரை) இதழ்களின் கட்டுக்கள் அமிழ்ந்த குளிர்ச்சிமிக்க நீலம், நெய்தல், தாமரை, செங்கழு முதலிய நீர்ப்பூக்களை, அனிலும் கூந்தலையுடைய மகளிர் கணையாகப் பிடுங்கி எறிகின்றார்கள்; துளைகளை உடைய குழல், யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகள் ஒலிக்க இனிய இசை நிறைந்து விளங்கும்; புற்றுகிய இடத்தில் வாழும் பாம்புகளைத் தம் இடுப்பில் அணிந்த சிவபெருமான் விருப்பமுடன் காட்டுப்பள்ளியில் நிறைகின்றான். அவனை அடைந்து அவன் தான் வணங்கினால் நம் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கலாம்.

(வி-ம்) தனை - இதழ்களின் கட்டு; அமிழ் - அமிழ்ந்த; தண் - குளிர்ச்சி; நீலம், நெய்தல், தாமரை, செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் முதலானவை நீர்ப்பூக்களாகும். அனிலும் குழலார் - அனிலும் கூந்தலை உடைய மகளிர்; 'அனிலும் குழலார் களை கடிய' என்று கூட்டுக. கடிய - நீக்க; குழல், யாழ் முதலானவை இன்னிசைக் கருவிகளாகும். முரல் - ஒலிக்க, இசைக்க; துதைந்த - நிறைந்த; அணையில் பாம்பு - புற்றுகிய இடத்தில் வாழும் பாம்பு, இனம் பற்றிக் கூறினாரென்க. 'இன்னிசையாற்றுவதைத்து வணியில்' என்றும் பாடம்.

7. முடிகையி னாற்றெடு மோட்டுழவர்

முன்கைத் தருக்கைக் கரும்பின்கட்டிக்
கடிகையி னாலெறி காட்டுப்பள்ளி

காதல்செய் தான்கரி தாயகண்டன்
பொடியணி மேனியி னானையுள்கிப்

போதொடு நீர்சுமந் தேத்திமுன்னின்
றடிகையி னாற்றெழு வல்லதொண்ட

ரகுவினை யைத்துரந் தாட்செய்வாரே.

(50)

(6பா-ரை) நாற்று முடிகளைக் கையினால் பறிக்கின்ற வலிய உழவர்களின் மணிக்கட்டின் வலியைப் போக்குவதற்காக வெல்லக் கட்டியை உடைப்பர்; அத்தகைய வளம் மிக்க காட்டுப்பள்ளியில் இறைவன் விரும்பி அமர்ந்தான்; திருநீலகண்டன் அவன்; நெற்றியில் திருநீற்றினை அணிந்தவன்; அவனை நினைத்து வழிபாட்டிற்குரிய பூக்களையும், நீரையும் கொணர்ந்து அவன் முன் நின்று இருகையை-யும் கூப்பித் தொழுவல்ல அடியவர்களின் அரிய வினையை நீக்கி அவனுக்கு ஆட்செய்வர்.

(வி-ம்) முடி - நாற்று முடி; தொடும் - பறிக்கின்ற; மோட்டு-
ழவர் - வாயிய உழவர்கள்; முன்கை - மணிக்கட்டு; தருக்கு - வலி;
கரும்பின் கட்டி - வெல்லக்கட்டி. 'முன்கைத் தருகைக் கரும்பின்'
என்றும் பாடம். 'காதலித்தான் கரிதாயகண்டன்' என்றும் பாடம்.
பொடி - திருநீறு; உள்கி - நினைந்து; போதொடு நீர் - வழிபாட்டிற்
குரிய பூவும், புனலும்; 'போதொடு நீர்சுமந்தேத்தில் புகுவார்'
என்பது அப்பர் அருள்வாக்கு. இறைவனை வழிபடுவதற்குப் பூவும்
நீரும் வேண்டும். 'ஆக்கையாற் பயனென் - அரன் கோயில்
வலம் வந்து பூக்கையா லட்டிப் போற்றியென்னாத இவ் ஆக்கை-
யாற் பயனென்' என்பது அப்பர் தேவாரம். மேலும் இறைவனை
அபிடேகம் செய்வதற்கும் குட்டுவதற்கும் பூவும் நீரும் உள்ளன
என்பதை 'இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள' என்பார். 'சலம்
பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்'
என்று அப்பர் கூறுவது இவண் நினைவுகூர்தல் பொருந்தும்.
அருவினை - இறைவனருள் ஒன்றாலன்றி வேறெவற்றாலும் நீங்காத
ஆகாமிய சஞ்சித வினைகள்; துரந்து - நீக்கி.

8. பிறையுடை யான்பெரி யோர்கள்பெம்மான்

பெய்கழ னாடொறும் பேணியேத்த

மறையுடை யான்மழு வாளுடையான்

வார்தரு மால்கட னஞ்சமுண்ட

கறையுடை யான்கன லாடுகண்ணாற்

காமனைக் காய்ந்தவன் காட்டுப்பள்ளிக்

குறையுடை யான்குறட் பூதச்செல்வன்

குரைகழ லேகைகள் கூப்பினோமே.

(51)

(பொ-ரை) இறைவன், தலையில் திங்களை அணிந்தவன்;
இறை புகழைக் கற்றலும் கேட்டலும் உடைய பெரியோர்களின்
தலைவன்; நான் போறும் அவன்திருவடிகளை ஏத்தி வணங்கும் பொருட்டு
நான்மறைகளைத் தந்தவன்; மழு, வாள் உடையவன்; ஒழுக்கின்ற,
மால் துயிலுகின்ற கடலாகிய பாற்கடல் நஞ்சினை உண்டு அதனால்
ஏற்பட்ட கண்டத்தை உடையவன்; நெற்றிக் கண்ணால் மன்மதனை
அழித்தவன்; காட்டுப்பள்ளியில் நேர்த்திக் குறையை நிறைவித்தலை
உடையவன்; குறுகிய வடிவினை உடைய பூதங்களுக்குச் செல்வன்;
அவன் புகழ் பாடி அவனுடைய திருவடிகளைக் கைகூப்பி வணங்கி-
னோம்.

(வி-ம்) பிறை - சந்திரன்; பெரியோர்கள் - இறை புகழையே கற்றலும் கேட்டலும் உடைய பெரியோர்கள்; நாடொறும் - நாள் தோறும்; வார்தரு - ஒழுங்கின்ற; மால் கடல் - திருமால் துயிலுகின்ற கடலாகிய பாற்கடல்; கறை - களங்கம்; கனலாடுகண் - நெற்றிக் கண்; காமன் - மன்மதன்; காட்டுப்பள்ளிக் குறையுடையான் - காட்டுப் பள்ளியில் நேர்த்திக் குறையை நிறைவித்தலை உடையவன்; குறள் - குறுகிய. மால் கடல் நஞ்சமுண்ட வரலாற்றை 15ஆம் பாடலிலும், காமனைக் காய்ந்த வரலாற்றை 29ஆம் பாடலிலும் காண்க.

9. செற்றவர் தம்மர னாம்வ்வற்றைச்

செவ்வழல் வாயெரி யூட்டிநின்றங்

கற்றவர் தாந்தொழு தேத்தநின்றுள்

காதலிக் கப்படுங் காட்டுப்பள்ளி

உற்றவர் தாமுணர் வெய்திநல்ல

வும்பருள் ளார்தொழு தேத்தநின்ற

பெற்றம் ருமபெரு மாணையல்லாற்

பேசுவது மற்றொர் பேச்சிலோமே. (52)

(9பா-9ர) இறைவன், பகைவர்களின் வலிய கோட்டை-களைத் தன்னுடைய புன்சிரிப்பாகிய நெருப்பால் அழித்தவன்; கற்று வல்ல பெரியோர்கள் தொழ நின்றவன்; விரும்பி உறையும் காட்டுப் பள்ளியில் மலபரிபாகம் உற்ற ஆன்மாக்கள் மெய்ஞ்ஞானம் எய்துவர்; தேவர்கள் தொழுதேத்த நின்றவன்; இடபத்தை ஊர்தியாகக் கொண்ட பெருமான்; அவன் புகழைப் பேசுவதன்றி வேறென்றையும் பற்றிப் பேச்சிலோம் (பேசமாட்டோம்).

(வி-ம்) செற்றவர் - பகைவர்களாகிய வித்யுற்மாவி, தார-காட்சன், கமலாட்சன் முதலானோர்; அரணம் - பசும்பொன், வெண் பொன், கரும்பொன்னுலான மூன்று கோட்டைகள்; 'எரியூட்டி நன்றும்' என்றும் பாடம். உற்றவர்தாம் - மலபரிபாகம் உற்ற ஆன்மாக்கள்; உணர்வு - மெய்ஞ்ஞானம்; உம்பர் - தேவர்; பெற்றம் - இடபம்; அமரும் - ஊர்கின்ற; 'பெற்றமுகும்' என்றும் பாடம். அவன் புகழை யன்றிப் பேசும் பேச்சு மற்றொன்று இலாமையால் 'மற்றொர் பேச்சிலோம்' என்றார். அவன் புகழைப் 'பேசாநாளெல்லாம் பிறவாநாளே' என்பது இவண் நினைக்கத்தகும். செற்றவர்தம் அரணத்தை அழித்த வரலாற்றை 4ஆம் பாடலில் காண்க.

10. ஒன்றுவ ரார்துகி லாடைமெய்போர்த்

துச்சிகொ ளாமையுண் டேயுரைக்குங்

குண்டர்க ளோடரைக் கூறையில்லார்

கூறுவ தாங்குண மல்லகண்டிர்

அண்டம றையவன் மாலுங்காணு

ஆதியி னுனுறை காட்டுப்பள்ளி

வண்டம ரும்மலர்க் கொன்றைமாலே

வார்சடை யான்கழல் வாழ்த்துவோமே.

(53)

(பொ—ரை) அழகிய காவியாடையை உடம்பில் போர்த்துக் கொள்ளாத அளவு மிகுதியாக உண்டு அதனால் உடல்பருத்த சமணர்கள், இடுப்பில் ஆடையில்லாதவர்களாகிய திகம்பர சைனர்கள் முதலானோர் கூறுவனவெல்லாம் குணமற்ற சொற்களாகும்; அவை களை உறுதியென நம்பாதீர்! இதனைக் கண்டு தெளியுங்கள்! இரண்ய கருப்பனாகிய பிரமனும், மாலும் தேடிக் காணொணத் தேவனாகிய எம்பெருமான் விரும்பி உறையும் காட்டுப்பள்ளியில் வண்டுகளால் விரும்பும் மலராகிய கொன்றை மாலையைச் சடையில் அணிந்திருப் பவனின் திருவடிகளை வாழ்த்துவோம்.

(வி-ம்) ஒண் + துவர் + ஆர் + துகில் = ஒன்றுவரார் துகில், அழகிய காவியாடை; மெய் - உடம்பில்; கொள்ளாமை உண்டு-வயிறு கொள்ளாத அளவு மிகுதியாக உண்டு; குண்டர்கள் - உடல் பருத்த சமணர்கள்; அரைக்கூறையில்லார் - இடுப்பில் ஆடை அணி யாத திகம்பர சைனர்கள்; கூறுவது குணமல்ல - கூறுவன குணமற்ற சொற்கள்; தாம் - அசை; கண்டிர் - கண்டு தெளியுங்கள்!; அண்ட மறையவன் - இரண்ய கருப்பனாகிய பிரமன். பிரமன் நீரையே முதற் படைத்தான் என்பதும், அதில் பொன் வண்ணத்தையுடைய முட்டையாக உலகையாக்கினான் என்பதும் புராண வரலாறு; மால்-திருமால்; ஆதியினான் - எல்லாப் பொருளுக்கும் மூலமுதற்பொருளாய் ஆன சிவபெருமான்; அமரும் - விரும்பும்; கழல் - திருவடி. அண்ட மறையவனும் மாலுங் காணாத வரலாற்றை 9ஆம் பாடலிற் காண்க.

11. பொன்னிய ருமரை நீலநெய்தல்

போதுக ளாற்பொலி வெய்துபொய்கைக்
கன்னியர் தாங்குடை காட்டுப்பள்ளிக்
காதல னைக்கடற் காழியர்கோன்
துன்னிய வின்னிசை யாற்றுதைந்து
சொல்லிய ஞானசம் பந்தனல்ல
தன்னிசை யாற்சொன்ன மாலைபத்துந்
தாங்கவல் லார்புகழ் தாங்குவாரே.

(54)

(பொ—ரை) திருமகள் வாழும் தாமரை, நீலம், நெய்தல் முதலான மலர்கள் பூத்துப் பொலிவெய்துவதனால் அம்மலர்களை உடைய பொய்கையும் எஞ்ஞான்றும் பொலிகின்றது; அப்பொய்கையில் மகளிர் நீராடுவர்; அத்தகைய வளம்மிக்க காட்டுப்பள்ளியில் விருப்புடைய பெருமானை கடற்கரைத் தலமான சீர்காழியில் தோன்றிய ஞானசம்பந்தன் நல்ல தனது மிடற்று இசையால் அமைத்து அருளிய இப்பத்துத் திருப்பாடல்களையும் மனத்தில் அமைத்துப் பாடுகின்றவர் இம்மையில் புகழ் எய்தியதோடு மட்டுமன்றி மறுமையிலும் புகழ் எய்துவது திண்ணம்.

(வி—ம்) பொன்னியல் தாமரை - திருமகள் வாழும் தாமரை; தாமரை பகலில் மலரும்; நீலமும் நெய்தலும் இரவில் மலரும் பெற்றியன. இவைகளை உடைமையால் பொய்கை எஞ்ஞான்றும் பொலிகின்றது எனலாம்; கன்னியர் - மகளிர்; துதைந்து - செறிந்து; நல்ல தன் இசையால் சொன்ன - நல்ல தனது மிடற்றிசையால் அமைத்து அருளிய; மாலை என்பது பத்துப் பாடல்கள் கொண்டது. மாலை பத்தும் என்றது ஒவ்வொரு பாடலும் தனித்தனிப் பயனுடையதாய், வழிபடும் முறைகளை உடையதாய் இருக்கும் சிறப்புப்பற்றியே ஒவ்வொரு பாடலையுமே ஒரு மாலை போன்றதாகக் குறித்தார் எனலாம். இப்பத்து மாலைகளையும் மனத்தில் தரிக்க வல்லவர் இம்மையில் புகழ் எய்துவர்; எனவே மறுமையில் வீடெய்துவர் என்பது தாமே பெறப்பட்டது.

(திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரத்தில் முதல் ஐந்து பதிகங்களின் மூலமும் ம. சா. அறிவுடை நம்பி எழுதிய விளக்கவுரையும் முற்றும்.)

2. திருநாவுக்கரசர்

துதி

“புல்லோடுந் தழையோடும் பூசிப்பார் தமக்கெதிரே
வல்லோடுந் தனத்துமலை மகளோடும் வருவானைச்
சொல்லோடும் பொருளோடுந் துணிவோடும் பாடிநெடுங்
கல்லோடு மிதந்தானைக் கருத்தோடும் பணிசுவமால்”
(திருச்சுழியல் புராணம்)

நாலாந் திருமுறை

1. திருவதிகை வீரட்டானம்

தல வரலாறு : தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் இத்தலம் அமைந்துள்ளது. நடுநாட்டிலுள்ள தேவாரத் தலம் இருபத்து இரண்டனுள் ஒன்று. அட்ட வீரட்டத்தலங்களுள் இது முப்புரம் எரித்த சங்கார மூர்த்தியை உடையது. தேவர்களின் செருக்கு அடங்கப் புன்னகையும், சிவபூசை தவருத திரிபுரத் தலைவர் மூவரும் உய்யுமாறு தண்ணகையும், சிவபூசை தவறிய முப்புரவாசிகள் மடியுமாறு வெந்நகையும் ஆகிய மூன்றையும் இத்திருவூர்ச் சிவபெருமான் செய்தனர் என்பர். கல்வெட்டுக்களில் ‘அதியரைய மங்கை’ என்னும் பெயர் உள்ளது.

சம்பந்தருக்குத் திருநடனம் காட்டிய திருத்தலம். இவ்வூரிலுள்ள சித்தவட மடத்திலேயே சுந்தரருக்கு இறைவன் திருவடி சூட்டினார்.

இத்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் இறைவன் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர்; இறைவி திரிபுரசுந்தரி என்ற அதிகைநாயகி, கெடிலம், ஆலகங்கை, சக்கர தீர்த்தம் ஆகியன தீர்த்தங்கள்; சரக்கொன்றை தல விருட்சமாகும். திலகவதியார் திருத்தொண்டு செய்த தலம். மகேந்திரவர்மன் என்னும் பல்லவ மன்னன் சடணருடைய பாழிகளையும், பள்ளிகளையும் இடித்துக் கொண்டு வந்து குணதரவீச்சரம் எனும் கோயிலை அதனருகில் கட்டியுள்ளான்.

கோயிலுக்குள் சூலைநோய் தீர்த்த கிணறு உள்ளது. கருவறையின் மேல்விமானம் தேர்போல் பதுமைகளால் அணி செய்யப்பெற்றும் நிழல் தரையில் சாயாதபடியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இலிங்கம் பெரிதாகவும் பட்டை பட்டையாகத் தீட்டப்பட்டும் உள்ளது.

சம்பந்தர் அருளிய தேவாரத்தில் 1 பதிகமும், அப்பர் அருளிய தேவாரத்தில் 16 பதிகங்களும், சுந்தரர் அருளிய தேவாரத்தில் 1 பதிகமும் உள்ளன.

பதிகவரலாறு: அப்பர், தம்பெற்றோர் இறைவன் திருவடியை அடைந்த பின்னர் நிலையாமை உணர்ந்து எல்லாவற்றையும் குறித்து இறைவன் உண்மை உணர்த்தாமையால் கொல்லாமை மறைத்துறையும் அமண் சமயத்தில் வீழ்ந்தார். அச்சமயத்துறையில் நன்கு பழகிப் பல கலைகளும் கற்று அச்சமயிகட்குத் தலைவராய்த் தருமசேனர் எனப் பெயர் பெற்று ஓயுகி வந்தார். அந்நாளில் அவரது தமக்கையாராகிய திலகவதி அம்மையார் இவரைச் சைவத் துறைக்கு ஏற்றுமாறு, இடைவிடாது இறைவன் திருவடியில் விண்ணப்பித்தனர். அதற்கேற்ப இறைவன் சூலைநோயை அவருக்குக் கொடுத்தார். சூலைநோயின் கொடுமையைப் பொறுக்கலாற்றாது அல்லலுற்றார். சமணர் அந்நோயைப் போக்க முயன்றனர். ஒன்றும் பயனில்லாது போகவே மருணிக்கியார் அபண் பாழியிலிருந்து தமக்கையாரது திருமடந்திற்கு வந்தார். தமக்கையார் அடியில் விழுந்து இறைஞ்சினார் தம்பியார். திலகவதியார் அதிகைப்பிரான் அருளை நினைந்து திருநீற்றைத் திருவைந்தெழுத்தோதிக் கொடுத்தார். எம்பிரான் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். இருவரும் தொழுதனர்; வலங்கொண்டு இறைஞ்சினர்; நிலரிசை விழுந்து வணங்கினர். தம்பிரான் திருவருளால் உரைத்தமிழ் மாலைகள் சாத்தும் உணர்வு பெற்றார். நீற்றால் நிறைவாகிய மேனியுடன் நிறை அன்புறு சிந்தையில் நேசமிக மாற்றார்புரம் மாற்றிய வேதியரைக் 'கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்' எனும் திருப்பதிகம் பாடினார். வீரட்டம் அமர்ந்த பிரான் அருளால் பாஷுற்றலர் செந்தமிழின் சொல்வளப் பதித்தொடை பாடிய பான்மையினால் 'நாவுக்கரசர்' என்று உலகு ஏழினும் நயப்புற மன்னுக என்னும் வானொலி எழுந்தது.

பண்—கொல்லி (முதற் கட்டி)

1. கூற்று யினவா றுனிலக் ககிலிர்

கொடுமை பலசெய் தனநா னறியேன்
ஏற்று யடிக்கே யிரவும் பகலும்

பிரியா துவணங் குவெனப் பொழுதும்

தோற்று தென்வயிற் றினகம் படியே

குடரோ டுதுடக் கிமுடக் கிமிட

ஆற்றே னடியே னதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(55)

(பொ—ரை) திருக்கெடில நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள தந்தையே! சூலை நோயானது கூற்றுவனைப்போல் வந்து வருத்துகின்ற வகையை நீக்கி அருளுகின்றிரில்லை; அதற்கு ஏதுவாக முன் செய்தனவாய் பல கொடுமைகளை நான் அறியமாட்டேன்; என்னை ஆண்டு கொண்டவராகிய உம்முடைய திருவடிகளையே இரவு பகலாகிய எந்நேரத்திலும் இடைவிடாமல் வணங்குகின்றேன்; எனக்குப் புலப்படாமல் எனது வயிற்றின் உள்ளிடத்தே குடரோடு சுற்றி முறுக்கா நிற்க அடியேன் பொறுக்க மாட்டேன்.

(வி-ம்) 'ஏற்றுவடிக்கே' என்றும், 'தொடக்கி' என்றும் பாடம்.

கூற்று-இயமன். ஆன்மாக்களின் உடலுயிர்களை வெவ்வேறு கூறுகப் பிரித்தலின் ஏற்பட்ட காரணப்பெயர். சூலைநோய் உடம்பிலிருந்து உயிரை நீக்கும் அளவு வருத்துவதால் கூற்று எனப்பட்டது. சூலை கூற்று அன்று; கூற்று ஆயிற்று. எனவே 'ஆயினவாறு' என்றார். கூற்று ஆயினவாறு—ஒன்றையும் ஒப்புச் சொல்லவரிய கூற்றுவன் இழைக்கும் துன்பம் இச்சூலை. அவ்வாறாதலை,

“அடைவிலமண் புரிதரும சேனர்வயிற் றடையுமது
வடவனலுங் கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாங்
கொடியவெலா மொன்றாகு மெனக்குடரி னகங்குடையப்
படருழந்து நடுங்கியமண் பாழியறை மிடைவீழ்ந்தார்”

(பெ. பு. திருநாவுக். 50)

என்பதனால் அறிக. கயிலை மலையை எடுத்தபோது நெருக்குண்ட இராவணன் அத்துன்பத்தினின்று நீங்கத் தக்க வழியைக் [கடவுள் இன்னிசையில் சாமகானத்தில் விருப்பன் என்று சொல்லிக்] காட்டிய பழம் பிறவி நிகழ்ச்சியே இச்சூலைக்கு ஏது என்பதை உணர்த்தக் 'சுற்றியினவாறு' என்றகுளினார் என்பர் கோவை சிவக்கவிமணி-யவர்கள். விலக்ககிலீர்-நீக்கி அருளுகின்றீரில்லை; செய்தன பல கொடுமை—முற்பிறவியில் செய்த பல கொடுஞ்செயல்உள்; நானறியேன்—அறிந்து செய்தேன் அல்லேன், அறியாமல் செய்தனவாயிருக்கும். அபுத்தி பூர்வ பாவ கன்மம் என்றபடி; ஏறு—விடை, ஏற்றாய்—விடையை உடையாய்; அடிக்கே—திருவடியையே; பிரியாது—இடை விடாமல்; தோற்றது—அருவமாக, புலப்படாமல்; அகம்படியே—உள் ளிடம்; அகம்புXபுறம்பு. அகம், புறம் என்பனவற்றின் ஈற்றில் புகாரம் இயைந்து வழங்குதலுண்டு. அகம் + அடிமை + தொழில் = அகம்படிமைத் தொழில். திருக்கோயிலின் உட்டுறை விளைஞர் அகம் படியர் ஆவர்; குடர்—குடல்; துடக்கி—சுற்றி; முடக்கி—முறுக்கி; ஆற்றன்—பொறுக்க மாட்டேன்; அதிகை—திருவதிகை வீரட்டானம் கெடிலம்—நடு நாட்டிலுள்ள சிறந்த ஆறு. இதனைக் 'கெங்கைய தென்பபடும் கெடிலவாணரே' எனும் தேவாரத்தானும், 'தென்றிசை யிற் கங்கையென்னும் திருக்கெடிலம் தினைத்தாடி' எனும் திருத் தொண்டர் புராணத்தானும் அறிக. உறை—எழுந்தருளியுள்ள; அம் மானே-தந்தையே! இறைவனே!

2. நெஞ்சம் முமக்கே யிடமா கவைத்தே

வினையா தொருபோ துமிருந் தறியேன்

வஞ்சம் மிதுவொப் பதுகண் டறியேன்

வயிற்றோடு துடக் கியிட

நஞ்சா கிவந்தென் னைநலி வதனை

நனுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடர்

அஞ்சே லுமென்னீ ரதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(56)

(௧)பா--ரை) திருக்கெடில நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனே! எனது மனத்தைக் கடவுளாகிய உமக்கே உறைவிடமாக வைத்தேன்; ஒரு காலத்தும் உம்மை வினையாது இருந்திருக்க மாட்டேன்; எனினும் இதைப்போன்றதாகிய வஞ்சத்தனமுள்ளதொரு நோயைப்

பார்த்து அறிந்ததில்லை; குடரோடு கலந்து முறுக்கும்படிக் கொடிய விடம்போல் தோன்றி என்னை வருத்துவதனை என்னைச் சேராமல் நீக்கி ஒழியச் செய்திருமில்லை; அஞ்சற்க என்று கூறினிருமில்லை!

(வி.ம்) ‘துரந்து கரந்தும் விடர்’ என்றும் பாடம். நெஞ்சம்—மனம்; உமக்கே—கடவுளாகிய உமக்கே; இடமாக—உறைவிடமாக; நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன் என்பதனை ‘இறைவா உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னையல்லால் எங்களுத்தமனே’ எனும் திருவாசகத்தோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க. வஞ்சம்—சூலை நோயானது கரந்து நின்று வருத்துதல் பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது; நஞ்சாகி-நஞ்சின் இயல்புடையதாகி, அஃதாவது வடவனலும் கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாம்; வந்து—தோன்றி; நலிவதனை—வருத்துவதை; நணுகாமல்—என்னைச் சேராமல்; துரந்து—நீக்கி; கரந்தும் இடம்—ஒழியச் செய்திருமில்லை; அஞ்சரலும் என்னை—அஞ்சற்க என்று கூறியிருள்ருமில்லை.

3. டணிந்தா ரனபா வங்கன்பாற் றவல்லீர்

படுவெண் டலையிற் பலிகொண் டுழல்வீர்

துணிந்தே யுமக்காட் செய்துவா முலுற்றூற்

சடுகின் றதுகு லைதவிர்த் தருளீர்

பிணிந்தார் பொடிகொண் டுமெய்பூ சவல்லீர்

பெற்றமேற் றுகந்தீர் சுற்றும்வெண் டலையொண்

டணிந்தீ ரடிகே ளதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(57)

(பொ-ரை) திருக்கெடில நதிக்கரையிலுள்ள வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் உறையும் இறைவனே! வணங்கினவர்களுடைய பாவங்களை ஒழிக்கும் வன்மையுடையீர்! வெள்ளிய தலையோட்டில் பிச்சை ஏற்றுத் திரிவீர்! இறந்தவரது சாம்பலைத் திருமேனியில் பூசிக் கொள்ள வல்லவராகின்றீர்! இடபத்தை விரும்பி ஊர்தியாகக் கொண்டீர்! வெள்ளிய தலைமாலையைத் திருமேனி முழுதும் அணிந்து கொண்டீர்! இவைபோலும் பல பெருமைகளை உடைய கடவுளே! உமக்கே துணிவு கொண்டு ஆட்பட்டு வாழத் தொடங்கினால் சூலை நோய் வருத்துகின்றது; அதனை விலக்கி அருள்புரிவீராக!

(வி—ம்) 'பொடிக்கொண்டு' என்றும் பாடம். பணிந்தாரன-
வனங்கினவர்களுடைய; பாற்றுதல்—ஒழித்தல்; படுதலை-தசைகழிந்த
தலையோடு; துணிவு-தெளிவு, துணிவுகொண்டு; பிணித்தல்-இறத்தல்;
பொடி-சுடலைப்பொடி, இறந்தவரது வெந்த உடம்பின் சாம்பற்பொடி.
'சடையும் பிறையும் சாம்பற் பூச்சம் கீளுடையும் கொண்ட உருவம்'
என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். பெற்றம்—ளிகை; உகந்து ஏற்றிர்—
விரும்பி ஊர்தியாகக் கொண்டார்; சுற்றும்-தலையைச் சுற்றிலும். 'தலை
மலை தலைக்கலிந்து', 'தலைக்குத் தலைமலை அணிந்து என்னே' முத-
லானவற்றை நோக்குக. வெண்டலை-வெண்டலை மலை. பலி கொண்-
டுமுன்ற வரலாற்றை 2ஆம் பாடலிற் காண்க.

4. முன்னம் மடியே னறியா மையினுள்
முனிந்தென் னைநலிந் துமுடக் கியிடப்
பின்னை யடியே னுமக்கா ளும்பட்டேன்
சுடுகின் றதுகு லைதவிர்ந் தருளீர்
தன்னை யடைந்தார் வினைதீர்ப் பதன்றே
தலையா யவர்தங் கடனா வதுதான்
அன்ன நடையா ரதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே. (58)

(6பா-ரை) அன்ன நடையினையுடைய பெண்கள் வாழ்கின்ற
அதிகைக் கெடில வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் உறையும் பெரு-
மானே! முன்னே அடியேனது அறியாமையின் காரணமாக என்னைச்
சினந்து வருத்தி முறுக்குதலினால் பின்னே அடியேனாகிய நான் உமக்கு
ஆட்படவும் செய்தேன். தம்மை அடைக்கலம்புகுந்தவர்களது வினை-
களை ஒழித்து அருளுவதன்றோ பெரியாரது செய்கையாகும், எனில்
நான் நின் அடியேன், நீ என்னை ஆண்டாய் என்றால் உன்னை அடைந்த
என் வினையைத் தீர்த்து, எனக்குண்டான வடூழ் வதாகிய சூலை
நோயை விலக்கி அருளுவதன்றோ தலைவனான உன் செயலாகும்!

(வி—ம்) 'அன்னநடையார்' என்றும் பாடம். முன்னம் -
முன்னைப் பிறவியிலும், இப்பிறவியில் இதற்கு முன்னும்; 'நம்பரு-
ளாமையினால் கொல்லாமை மறைந்துறையும் அமண் சமயம்' குறுகின-
வர் நாயனார் ஆதலால், 'முன்னம் அடியேன் அறியாமையினால்'
என்று கூறினாரென்க. முனிந்து - சினந்து; நலிந்து - வருத்தி; முனிதல்
ஆண்டவன் வினை, நலிதலும் முடக்கியிடலும் சூலையின் வினை;

பின்னை - பின்னே; வினை - இருவினை; கடன் - செய்கை; அன்ன நடையார் - அன்னம் போன்ற நடையினை உடைய மகளிர்.

5. காத்தாள் பவர்கா வலிகழ்த் தமையாற்

கரைநின் றவர்கண் டுகொளென் றுசொல்லி

நீத்தா யகயம் புகநூக் கியிட

நிலைக்கொள் ளும்வழித் துறையென் றறியேன்

வார்த்தை மிதுவொப் பதுகேட் டறியேன்

வாழ்நீரு டுதுடக் கிமுடக் கியிட

ஆர்த்தார் டுனலா ரதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(59)

(பொ—ரை) ஆரவாரித்து நிறைந்த நீர் பொருந்திய திருக் கெடில நதிக்கரையில் உள்ள திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் உறையும் பெருமானே! கரையில் நின்றவர்களாய்க் காத்து ஆள்கின்றவர்களது பாதுகாவலை அவமதித்த காரணத்தால் 'நீயே அறிந்து கொள்வாய்' என்று சொல்லி நிலைத்தல் இல்லாத குளத்தில் முழுகுமாறு தள்ளிவிட நிலைபெறும் வழியாவது, அன்றித் துறையாவது ஒன்றை அறிகின்றேனில்லை; இது போல்வதாகிய வார்த்தையை வேறெங்கும் கேட்டறிந்தேன் இல்லை; வயிற்றினிடத்துக் குடரோடு கலந்து முறுக்கியிட ஆற்றேன்.

(வி—ம்) 'காவலிகந்தமையால்' என்றும் பாடம். காத்தாள்-பவர் - காத்து ஆள்கின்றவர்களாகிய காவற்காரர், தம்மைப்பாதுகாப்பவரும் ஆவர்; இகழ்தல் - பொருட்படுத்தாமை; காவல் இகழ்தல்-காவலை மீறி நடத்தல்; நீத்தாய - நிலைத்தல் இல்லாத; நீத்து - நீந்து என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; கயம் - குளம்; நூக்கியிட-தள்ளிவிட; "கல்லினோடு எனைப்பூட்டி அமண்கையர், ஒல்லை நீர்புக நூக்களன் வாக்கினால், நெல்லு நீள்வயல் நீலக்குடி அரன், நல்ல நாமம் நவிறி உய்ந்தேன்" எனும் இவர் வாக்கில் நூக்குமாறு நன்கு புலப்படும். துறை - நீர்த்துறை. உலகத்துள்ள சமயங்கள் யாவும் ஆன்மாக்கட்கு இறங்கும் ஒவ்வொரு துறையாய் அமைந்தும் அவை யாவும் நிலையாதனவாயும், இடிந்து பாழ்பட்டனவாயும், வழுக்கும் தன்மையவாயும், முதலை முதலிய கொடிய பிராணிகள் வாழும் இடமாயும், பாச நிறைந்தனவாயும், கீழ்மக்கள் இறங்கும்

பெற்றியவாயும் உள்ளமையின், இக்குற்றம் ஒன்றுமின்றிச் சிறந்த துறையே ஏறி இறங்கும் துறையாக அமையுமாதலின் இவ்வாறு கூறியதென்க. இதனை 'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிருசைவத் துறை விளங்க' என்பதனாலறிக. ஆர்த்தல் - ஆரவாரித்தல்; புனல் + ஆர் = புனலார், நீர் பொருந்திய. இப்பாடலில் அப்பரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி சுட்டப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது, சைவ சமயத்தை விட்டு அமண் சமயம் சென்றதனை நினைந்து பாடியது. காத்தாள் - பவர் - தமக்கையார் திலகவதியார் முதலானோர்; காவல் - அவரது அறிவுறாட; இகழ்தல் - அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது வேற்றுச் சமயமான சமண சமய நூல்களை ஆராய்ந்து அறிதல்; கரை நின்றவர் - பிற சமயத்தார்; கண்டுகொள் என்று சொல்லல் - சமண சமயத்து உண்மைகளை உணர்ந்து கொள் என்று மயக்குதல்; நீத்தாய கயம் புக நூக்கல் - சமண சமயம் புகச் செய்தல்; நிலைக் கொள்ளும் வழித் துறை ஒன்று அறியாமை - சமண சமயத்திலிருந்து மீண்டு வரும் வழியை அறியாமல் இருத்தல்.

6. சலம்பு வொடுதூ பமறந் தறியேன்
 றமிழோ டுசைபா டன்மறந் தறியேன்
 நலந்தீங் கிலுருன் னைமறந் தறியே
 னுன்னா மமென்னா வின்மறந் தறியேன்
 உலந்தார் தலையிற் பலிகொண் டுழல்வா
 யுடலுள் ளாறுகு லைதவிர்த் தருளாய்
 அலந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மானே. (60)

(60-ரை) கெடில நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டா-
 னம் என்னும் திருக்கோயிலில் உறையும் பெருமானே! திருமஞ்சனம்
 செய்து திருப்பள்ளித்தாமம் சாத்துதலோடு தூபமிடுவதையும் மறந்தே-
 னில்லை; தமிழ்ப்பதிகத்தோடு இசை பாடுதலையும் மறந்திருந்தே-
 னில்லை; நன்மை தீமைகளினும் உன்னை மறந்திருந்தேனில்லை; உன்-
 னுடைய திருப்பெயராகிய திருவைத் தெழுத்தை அடியேன் நானினால்
 வருத்துவதை மறந்திருக்க மாட்டேன்; இறந்தவர்களது தலையோட்-
 டில் பிச்சை ஏற்றுத் திரிவோரே! என்னுடம்பினுள்ளே பொருந்தி
 வருத்துகின்ற குலை நோயை நீக்கி அருளுகின்றீரில்லை; அதனால்
 அடியேன் துன்பமுற்று வருந்துகின்றேன்.

(வி-ம்) சலம் - நீர்; பூ - மலர்கள். இறைவனை வழிபடுவதற்-
 குப் பூவும் நீரும் வேண்டும். எனவே முதற்கண் கூறினாரென்க.

பூவொடு தூபமும் தமிழோடிசையும் முறையே அர்ச்சனையிலும் தோத் திரத்திலும் உள்ளனாய் உடன் நிகழ்வனவாகும். தமிழ்-தமிழ்ப் பாடல்; இசை—ஏழிசையானும் பண்ணிசை; நலம்-நன்மை; தீங்கு- தீமை; நாமம்-இ றை வ ன் திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்து; உலந்தார்-இறந்தவர்; உலந்தார் தலை-பிரமன் தலையோடு; உடல்- இங்கு வயிறு; அலந்தேன்-வருந்தினேன். உலந்தார் தலையில் பவி கொண்டுமுன்ற வரலாற்றை 2ஆம் பாடலில் காண்க.

7. உயர்ந்தேன் மனைவாழ்க் கையுமொண் பொருளு

மொருவர் தலைகா வலிலா மையினால்

வயந்தே யுமக்காட் செய்துவா முலுற்றால்

வலிக்கின் றதாகு லைதவிர்த் தருவீர்

பயந்தே யென்வயிற் றினகம் படியே

பறித்துப் புரட்டி யறுத்தீர்த் திடநான்

அயர்ந்தே னடியே னதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(61)

(6பா-ரை) கெடில நதிக்கரையிலுள்ள அதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! சிறந்த காவலாம் ஒருவரும் இல்லாத காரணத்தால் இல்வாழ்க்கையும், அதற்குரித்தா கிய வளவிய பொருளும் என இவற்றிலிருந்து நீங்கினேன்; முற்செய் தவத்தின் சிறப்பினாலேயே உம்மைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு உமக்கு ஆட்பட்டுத் தொண்டு செய்து வாழ்தலுற்றேன்; உற்ற என்னை வருத்துவதாகிய சூலை நோயினை விலக்கி அருளுகின்றீரில்லை; என் வயிற்றின் உள்ளிடத்தில் பற்றி ஈர்த்துப் புரள்வித்து அறுந்து இழுக்க யான் அஞ்சி இளைத்தேன்.

(வி-ம்) உயர்ந்தல் - நீக்கம், உயர்ந்தவனாகக் கருதிச் செருக் குற்றல்; மனைவாழ்க்கை-இல்வாழ்க்கை; அப்பருக்கு மனைவாழ்வும் பொருளும் இல்லையாதல் வேண்டும். இதற்கு அவர் வாக்கிலேயே பல சான்றுகள் காட்டலாம். சான்றுக்கு இவண் ஒருசிலவற்றைக் காண் போம். 'கருவுற்றிருந்துன் கழலே நினைந்தேன்' (4.96.5); 'கருவுற்ற நான் முதலாக வுன்பாதமே காண்பதற்கு உருகிற்று என்னுள்ளமும் நானும் கிடந்து அலந்து எய்த் தொழிந்தேன்' (4.99.6); 'கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்' (4.94.6). இவை போல இன்னும் பலவற்றைக் காட்டலாம். கருவுற்ற நானிலிருந்தே இறைவனை நினைந்த அடியார் எப்படி மனைவாழ்வை ஏற்றிருக்க முடியும்? நினைமின்! 'புல்லோடும் கல்லோடும் பொன்னோடும் மணி யோடும் சொல்லோடும் வேறுபாடினா நினைமை துணிந்திருந்த

நல்லோர்'' என்றும், ''செம்பொன்னும் நவமணியும் உழவாரத்தி-
னிலேந்திப் பூங்கமல வானியிற் புகயெறிந்தார்'' என்றும்,
''அரம்பையர்கள் புரிந்தவற்றால் நிலைதிரியாத சித்தத்தினை அத்தனாற்
திருவடிக்கீழ் நினைவகலா அன்புருகு மெய்த்தன்மை யுணர்வொடு
நிறுத்திச் செம்பணியின் தலைநின்றார்'' என்றும் சேக்கிழார் அப்பரைப்
பற்றிக் கூறுவதிலிருந்து அப்பருக்கு மனைவாழ்க்கைப் பற்றும் அதனால்
வரும் பொருளும் இருந்ததாகக் கோடல் பொருந்துமா? 'தாலி
பெருகிற்று, வழிபாட்டை உசத்தி விட்டேன்' என்று கூறுவது உலக
வழக்காம். அதுபோலவே இவ்விடத்தில் அப்பர் பெருமான் 'உயர்ந்
தேன் மனைவாழ்க்கையும் ஒன்பொருளும்' என்று அருளியிருப்பர்
போலும் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. வயந்து - வசப்பட்டு;
பறித்தல் - அகழ்தல்; அயர்ந்தேன் - இளைத்தேன். சூலைநோயின்
கொடுமையைக் குறிப்பதற்கே பறித்தல், புரட்டல், அறுத்தல், சுர்த்தல்
முதலியன கூறப்பட்டுள்ளன.

8. வலித்தேன் மனைவாழ்க் கைமகிழ்ந் தடியேன்

வஞ்சம் மனமொன் றுமிலா மையினால்

சலித்தா லொருவர் துணையா ருமில்லைச்

சங்கவெண் குழைக்கா துடையெம் பெருமான்

வலித்தே யென்வயிற் றினகம் படியே

கலக்கி மலக்கிட் டுக்கவர்ந் துதினன்

அலுத்தே னடியே னதிகைக் கெடில

விரட் டானத் துறையம் மானே.

(62)

(9பா—9ர) திருக்கெடில நதிக் கரையிலுள்ள திருவதிகை
விரட்டானத் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! வஞ்சம்
பொருந்திய மனம் ஒருசிறிதும் இல்லாமையினால் மகிழ்ந்து இல்
வாழ்க்கையை விட்டு நீங்கினேன்; மனம் சலிப்படைந்தால் துணை-
யாவார் யாரொருவரும் இல்லை; வெண்ணிறம் பொருந்திய சங்கக்
குழையை அணிந்த திருச்செனியை உடைய எம்பெருமானே! சூலை
நோயானது என் வயிற்றின் உள்ளிடத்தில் இரைந்து குழப்பி முறுக்கி
யிட்டு என்னுயிரைக் கொள்ளை கொண்டு உண்ணலால் தாங்கலாற்றாது
இளைத்தேன்.

(வி-ம்) வலித்தல் - மனவுறுதி கொள்ளல்; வஞ்சம் என்பது
குழ்ச்சி. இங்கு தன்மை தீமை நாடித் தீமையை அறிந்து பிறர்
அறியாவண்ணம் அனுபவிக்கும் நல்ல குழ்ச்சி குறித்தது. துணை
யாருமில்லை - துணையாவார் யாருமில்லை; வெண் சங்கக் குழை -

வெண்ணிறம் பொருந்திய சங்கக் குழை அணிந்தவன் என்றதனால் மறுகாதில் தோட்டினை அணிந்தவன் என்பது பெறப்படும். உமையொரு பாகனானதனால் ஒரு காதில் தோடும் மற்றொரு காதில் குழையும் அணிந்துள்ளான். 'சங்கக் குழையார் செவியார்', 'சங்க வெண்குழையோர் காதிற் கோமான்', 'தோடுடைய செவியன்' எனும் மறைகளைக் காண்க. கலித்தல் - சத்தித்தல்; கலக்கி - குழப்பி; மலக்கிட்டு - முறுக்கியிட்டு. அஃதாவது மற்றோர் செய்வதை ஒத்து வருத்தாதல்; 'மனத்துள்ள கலமலக்கிட்டுத் திரியும் கணபதியென்னுங்கனிமம்' என்று இவர் பிறிதோரிடத்தும் கூறுவார். கவர்ந்து தின்னல் - அறியாது நின்று வருத்தி உண்ணாதல்; அலுத்தேன் - இளைத்தேன்.

9. பொன்போ லமிளர் வதொர்மே னியினீர்

புரிபுள் சடையீர் மெலியும் பிறையீர்

துன்பே கவலை பினியென் நிவற்றை

நணுகா மற்றுரந் துகரந் துமிடர்

என்போ லிகளும் மையினித் தெனியா

ரடியார் படுவ திதுவே யாகில்

அன்பே யமையும் மதிகைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(63)

(பொ-ரை) திருக்கெடில நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோமலில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமானே! பொன்னைப் போல விளங்குவதாகிய உவமை கூறுதற்கு அரிய திருமேனியை உடையவரே! முறுக்குண்டொற்சடையினை உடையவரே! அலிந்து தேய்ந்து பிறையை அணிந்தவரே! துன்பமும் கவலையும் நோயும் என்று எண்ணப்பட்ட இவற்றை என்பால் சேராமல் அகற்றி ஒழித்திருமிடே; உன்னுடைய அடியவர்கள் படுந்துன்பம் இது என்றால் என்போன்றவராகிய அறிவினிகள் இனிமேல் உம்மைத் தலைவராகக் கண்டு உறுதி கொள்ளார்; எனினும் உன்னிடத்துச் செய்யும் அன்பு ஒன்றுதான் யான் செய்வதற்கு உரியதாய் அமையும்.

(வி-ம்) மிளிர்தல்-விளங்குதல். 'பொன்போல மிளிர்வதொர்மேனியினீர்' என்பதனை, 'பொன்னார்மேனியனே', 'பொன் செய்த மேனியினீர்', 'பொன் வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மேனி' என்பனவற்றோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க. புன்சடை-பொன்போலும் செஞ்சடை; மெலியும் பிறை-குறைந்து ஒரு கையுடன் நின்ற சத்திரன்; என்போலிகள் - என்னைப் போன்ற அறிவினிகள். அடியார்கள் தங்களை அறிவினிகள், நாயேன், நாயினுங் கடையேன் என்று கூறுவதனைத்

திருமுறையில் காணலாம். யாம் செய்தவற்றிற்குச் சிவன் பொறுப்
பல்லன் என்று வந்தவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டு பெரியார்
அடிமை செயத் துணிவர். அறிவிலிகள் அவ்வாறு செய்யத் துணியார்
என்பதுபற்றியே 'என்போலிகள் உம்மை இனித் தெளியார்' என்றன
ரென்க. யான்படும் இதனைக் கண்டு என்னை எடுத்துக் கூறி இனித்
தெளிய மாட்டார்கள் என்பது இதன் பொருள். அமையும்—பொருந்
தும். இச் செய்யுட் பொருளை, "இடர்கனையா ரேனும் எமக்கிரங்கா
ரேனும், படரு நெறி பணியா ரேனும்—சுடருருவில், என்பருக்
கோலத்து எரியாடு மெம்மானார்க் கன்பரு தென்னஞ் சுவர்க்கு"
எனும் காரைக்காலம்மையார் வாக்கோடு ஒப்பிட்டுக் காணுதல்
பொருந்தும். பிறைகுடிய வரலாற்றை 1ஆம் பாடலில் காண்க.

10. போர்த்தா யங்கொரா னையினீ ருரிதோல்

புறங்கா டரங்கா நடமா டவல்லாய்

ஆர்த்தா னரக்கன் றனைமால் வரைக்கீ

முடர்த்திட் டருள்செய் தவது கருதாய்

வேர்த்தும் புரண்டும் விழுந்தும் மெழுந்தா

லென்வே தனையா னனிலக் கிமிடாய்

ஆர்த்தார் புனல்கு முதிசைக் கெடில

வீரட் டானத் துறையம் மானே.

(64)

(பொ—ரை) ஆரவாரித்து மிக்க நீர் நிறைந்த திருக்கெடில
நதிக்கரையிலுள்ள திருவதிசை வீரட்டானத் திருக்கோயிலில் எழுந்
தருளியுள்ள பெருமானே! காயியில் ஒருயானையினது வகிர்ந்து உரித்த
தோலைத் திருமேனியில் போர்த்து அருளியவனே! பேரொடுக்கச் சுடு
காட்டை அரங்காகக் கொண்டு நடமாட வல்லவனே! ஆரவாரித்து
வந்தவனாகிய அரக்கன் இராவணனைப் பெரிய கயிலை மலையின்கீழ்
தெருக்கியிட்டுப் பின் அருள் இரக்கத்தால் அருள்செய்த அதனை இப்
போது நினைக்கின்றீரில்லை; அது பற்றித்தானே வியர்த்தும் புரண்டும்
கீழ் விழுந்தும் பின் எழுந்தால் என் வேதனைகளை னிலக்காது இருக்
கின்றீர்!

(வி—ம்) 'ஆர்த்தாயரக்கன்றனை' என்றும் பாடம். அங்கு—
காசியை உணர்த்திற்று; ஓர் யானை—கயாசரன் என்னும் அரக்கன்;
சுர்த்தல்—தகத்தால் வகிர்ந்தல்; உரித்தல்—தசையினின்றும் வேறுபடுத்
தல்; புறங்காடு — பேரொடுக்கச் சுடுகாடு; ஆடரங்கு — நடனசபை;
ஆர்த்தல்—இதனைப் பேர்த்து எடுத்து எறிந்து செல்வேன் என்று
ஆரவாரித்தல்; அரக்கன்—இராவணன்; மால்வரை—திருக்கயிலாய

மலை; 'ஊழிதோ றாழிமுற்று முயர்பொன் னொடித்தான் மலை' யாதலின் இது மால் வரை எனப்பட்டது. ஆர்த்தல் - ஒலித்தல். அங்கோர் யானையின் ஈருகி போர்த்திய வரலாற்றை 10ஆம் பாடலிலும், ஆர்த்தான் அரக்கன் மால்வரைக்கீழ் அடர்த்திட்டு அருள் செய்த வரலாற்றை 8 ஆம் பாடலிலும் காண்க. நாவரசர் தேவாரத்தில் பதிகத்தோறும் இறுதிப் பாடலில் இராவணனை அடர்த்து அருள் செய்த வரலாறு கூறப்படும். தன் வலியே கருதிக் கயிலைமலையைப் பெயர்க்க முயன்ற சிவதண்டனைக்காக அடர்த்தும், பின்னாற் சரண் அடைந்து வழி பட்டமையால் அருளியும் உள்ள அதுபோல், சமயப் படுகுழி வீழ்ந்து உம்மை இழந்து அபசாரம் செய்ததற்காகச் சூலை நோய் தரினும், வந்து அடைந்தேன் ஆதலின் என்னையும் ஆட் கொண்டு வேரணைய விலக்கி அருள்புரிவீர் எர்புரென்க.

2. திருவதிகை வீரட்டானம்

தவ வரலாறு : தலத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்களை முதற் பதித்தில் காண்க. பதிக வரலாறு : அமண் சாயம் சார்ந்த நாவரசர் இறையருளால் சூலைநோய் ஏற்பட்டுப் பின்னர் சைவ சமயம் சார்ந்ததனால் அந்நோயிலின்றும் நீங்கினார். இதனையறிந்த சமணர் மன்னாபிடம லலவாறு திரித்துக் கூறினர். அமண் சொற்கேட்ட வேந்தன் அப்பரைப் பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாக்கினன். ஒவ்வொன்றி லிருந்தும் இறையருளால் அப்பர் பெருமான் நீங்கினார். அவர் நிகழ்த்திய அற்புதச் செயல்களைக் கண்ட அமணர் அஞ்சினர்; ஓடினர். வேந்தனிடம் சென்று, 'தம்சமயத்து மந்திரவலிமையினாலேயே அவன் பிழைத்தான்' என்றுரைத்தனர்; மதிகெட்ட மன்னவனும் அக்கதி கெட்டார் சோற்கேட்டு, காபாலி அடியவராம் வாக்கீசத் திருவடிமேல் கோபாதி வடிவமான கொலைக் களிற்றை விடச் சொன்னான். அண்ணல் அருந்தவ வேந்தர் ஆணையானது தம்மேல் வரக்கண்டு விண்ணவர் தம் பெருமானை, விடையுகந்து ஏறும் பெருமானை, 'சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்து' என்று தொடுத்த திருப்பதிகத்தை மண்ணுலகய்ய எடுத்து மகிழ்வுடனே பாடுகின்றார். அப்பரின் திருநோக்கம் பட்டதும் தீயகளிறும் தூயவாய் அடங்கி வணங்கியது; தன்னை அவர்மேற் செலுத்திய பாகரையும் அமணரையும் கொன்றது.

பண் - கருந்தாரம் (முதற் கட்டளை)

1. சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்துஞ் சுடர்த்திங்கட் குளா

மணியும்

வண்ண வுரிவை யுடையும் வளரும் பவள திறமும்
அண்ண லரண்மூர னேறு மகலம் வளாய வரவும்
திண்ணன் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (65)

(பொ-ரை) வெண்மை நிறங் கொண்ட திருநீற்றை அணிந்தவன்; செம்மை நிறங்கொண்ட குங்குமத்தை அணிந்தவன்; ஒளிமிக்க சந்திரனைத் தலையில் குடியவன்; அழகுமிக்க யானையை உரித்து ஆடையாகப் போர்த்தியவன்; உவளம் போன்ற நிறத்தை உடையவன்; பெருமை மிக்க தருமவிடையை ஊர்தியாக உடையவன்; தன் (அகன்ற) பரந்த மார்பில் கொடிய அரவனை மாடையாக அணிந்தவன். இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய ஒப்பற்றவனாகிய வீரட்டானேசுவரர் கெடில நதி பாயும் திருவதிகையில் உறைகின்றான். அவனாடைய அடியவர்கள் நாம், ஆதலின் இப்போது அஞ்சுவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவது ஒன்றுமில்லை.

(வி-ம்) 'திண்ணைன்' என்றும் பாடம். 'சாந்து' என்பதனைச் சுண்ண வெண் சாந்தும், சந்தனச் சாந்தும் என்று ஈரிடத்தும் கூட்டுக. சுண்ணம் - பொடி. வெண்சாந்து என்றதனால் திருநீறு ஆயிற்று. சந்தனச் சாந்து - செம்மை நிறங்கொண்ட குங்குமம். பெருமானின் திருமேனியில் பொலிந்த திருநீறு நாவுக்கரசரின் உள்ளத்தை ஈர்த்து நின்றது. இறைவன் அம்மையப்பரானமையினால் பெருமாட்டியின் திருமேனியில் பொலிந்த குங்குமம் அதனையடுத்து ஈர்த்தது. இதனையே "இளங்கொங்கையிற் செங் குங்குமம், போலும் பொடியணி மார் டிலங்கு மென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப" என்று திருவிசைப்பா விளக்கும். சுடர்த்திங்கள்-ஒளிமிக்க சந்திரன்; சூளாமணி-சூடாமணி; வண்ணம்-அழகு, நிறம்; உரிவை-தோல்; உரிவையுடை-யானையை உரித்துப் போர்த்த உடை; அண்ணல் - தலைமை, பெருமை; அரண்-காவல்; ஏறு - விடை (தருமவிடை); அரண் முரண் ஏறு - இறைவன் தான் அடைந்நீர்க்கு அரணும், அடையலார்க்கு முரணும் ஆக அருள்வது இறைவனது இடமாரும்; அகலம் - மார்பு; வளாய - சூழ்ந்து; அரவு - பாம்பு; கெடிலப் புனல் - கெடில நதி; ஒருவர் - ஒப்பற்றவர்; தமர் நாம் - அடியவர்களாகிய நாம். இப்பதிகம் மூராவகம் கெடிலத் தீர்த்தத்தின் தொடர்பும், திருவதிகையாகிய தலத்தின் தொடர்பும், 'உடையார்' என வீரட்டநாதராகிய மூர்த்தியின் தொடர்பும்பற்றிக் கூறப்படுகின்றன. திங்கள் அணிந்த வாலாற்றை 1ஆம் பாடலிலும், வண்ண உரிவை உடை போர்த்திய வரலாற்றை 10ஆம் பாடலிலும் காண்க. யானை அடங்குமாறு அப்பரால் அருளப்பெற்ற பதிகமே இப்பதிகம். இத்திருப்பதிகம் பாடியருளியது உலகத்தவர் உண்மை தெளிந்து செத்தெறியும் செந்

தமிழ் மறையும் கடைப்பிடித்து உய்தற் பொருட்டேயாம். சிவனடியாராகிய அப்பரின் திருநோக்கம் பட்டதும் தீய களிறும் தூயவாய் அடங்கி வணங்கினமையைப் பெரியபுராணத்தில் கண்டு தெளிக.

2. பூண்டதொர் கேழ லெயிறும் பொன்றிக ழாமை புரள
நீண்டதின் டோள்வலஞ் சூழ்ந்து நிலாக்கதிர் போலவெண்
னாலும்
காண்டகு புள்ளின் சிறகுங் கலந்தகட் டங்கக் கொடியும்
ஈண்டு கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (66)

(பொ-ரை) கெடில நதி பாயும் திருவதிகை வீரட்டானேசுவரர் தம் திருமேனியில் பன்றியின் பல்லீனையும், பொன்போல ஒளிவிடும் முதிர்ந்த ஆமையின் ஒட்டினையும், நீண்ட திண்மை கொண்ட மார்பில் வலம் சூழமாறு நிலவுபோன்ற வெண்மையான நூலினையும், கொக்கிறகினையும் அணிந்துள்ளான்; மழுக்கொடியினை உடையவனான அன்னின் அடியவர்களாகிய நாம் இப்போது அஞ்சுவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவது ஒன்றுமில்லை.

(வி. ம்) 'சூழ்ந்த நிலாக்கதிர் போல வெண்ணீறும்' என்றும் பாடம். கேழல்- பன்றி; எயிறு - பல், கொம்பு. கேழல் எயிறு - வராக அவதாரத்தில் விட்டுணுவின் பல்லீனையும்; ஆமை - கூர்ம் அவதாரத்தில் அவரது முதுகோட்டினையும் அணிந்து அருளினர் சிவ-பெருமான் என்பது வரலாறு. 'ஏன முளைக்கொம்பு அவை பூண்டு' என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். பொன் திகழ் ஆமை - பொன் போல விளங்கும் ஆமை; நீண்ட திண்தோள் - நீட்சியும் திண்மையும் (வலிமை) கொண்ட தோள்; நிலாக் கதிர் போல வெண்ணூல் - நிலவின் ஒளி போன்ற வெண்ணூல், வெண்மை நிறத்துக்கு நிலாவின் ஒளி ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டது. புள் - பறவை; புள்ளின் சிறகு - கொக்கிறகு - மலர்; 'கொக்கின் இறகர்' என்பது சம்பந்தர் வாக்கு; கட்டங்கம் - மழு; கட்டங்கக் கொடி - மழுக்கொடி.

3. ஒத்த வடத்திள நாக முருத்திர பட்ட மிரண்டும்
முத்து வடக்கண் டிகையு முளைத்தெழு முவிலை வேலும்
சித்த வடமு மதிகைச் சேணுயர் வீரட்டஞ் சூழ்ந்து
தத்துங் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (67)

(பொ-ரை) கெடில நதி பாய்ந்து வளங்கொழிக்கும் திருவதி-

கையில் விண்ணளவும் ஒங்கிய மாளிகைகள் பல உள்ளன. அங்ஹரின் அருகே 'சித்தவடம்' எனும் சைவ மடம் உள்ளது. அங்ஹரில் உறையும் வீரட்டானேசுவரர் இளமை பொருந்திய பாம்பினைத் தம் தோளில் வடம் போல அணிந்திருக்கிறார்; யோகப்பட்டம் என்னும் உருத்திர பட்டத்தையும், வலப் பக்கத்தில் முத்து வடத்தையும், இடப்பக்கத்தில் கண்டிகையையும், எறியப்படாமல் எப்பொழுதும் திருக்கரத்தைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கும் முவிலை வேலையும் உடைய ஒப்பற்றவனாகிய அப்பெருமானின் அடியவர்கள் நாம்; ஆதலின் இப்போது அஞ்சுவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவது ஒன்றுமில்லை.

(வி-ம்) 'சித்தவடமுந் திகழச் சேனுயர் வீரட்டம்' என்றும் பாடம். இளநாகம் - இளமையான பாம்பு; உருத்திர பட்டம் - யோக பட்டம், தோட்பட்டிகை; கண்டி உருத்திராக்க மாலை; முத்துவடம் அம்மை பாகத்திலும், கண்டிகை இறைவன் பாகத்திலும் உள்ளன. முனைத்தெழு முவிலை வேல் - எறியப் படாமல் எப்பொழுதும் திருக்கரத்தை விட்டு நீங்காமல் இருப்பதனால் அது கைவிருந்து முனைத்து எழுவது போலிருந்தது. மேலே மூன்று இலையும் கீழே ஒரு தாளுமாயிருத்தலின் 'முனைத்து இலை விட்டது போலும்' என்றார். 'ஒரு தாளீரயில் முவிலைச் சூலம்' என்பது திருவெழுக்கூற்றிருக்கை. சித்தவடம் - திருவதிகைக்கு அருகிலுள்ள ஒரு சைவ மடம். ஆளுடைய தம்பிகளுக்கு இறைவன் திருவடி தீக்கை இடமாயின பெருமாயினை உடையது. சேனுயர் வீரட்டம் - அதிகை வீரட்டத்தில் விண்ணளவு ஒங்கியுயர்ந்த மாளிகைகளைக் குறித்தது. இதனால் அந்நகரின் சிறப்புப் புலனாகின்றது.

4. மடமான் மறிபொற்கலையு மழுப்பாம் பொருகையில் வீணை குடமால் வரையதிண் டோளுங் குளிசிலைக் கூத்தின் பயில்வும் இடமா றழுனிய பாக மிருநில னேற்ற கவரும் தடமார் கெடிலப் புளலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம் அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (18)

(பெர-ரை) கெடில நதி பாயும் வீரட்டானத்தில் உறையும் பெருமான் ஒரு கையில் இளமையான ஆண்மான் கன்றினைடம், மற்று கையில் மழு, பாம்பு, வீணை ஆகியவற்றினையும் வைத்துள்ளான்; மேற்றிசைப் பெருமலையை ஒத்த தோளினை உடைய அவன் வில் போல் வளைந்து குதித்து ஆடுகின்றான்; இடப் பக்கத்தே திருமலை உடையவனான அவனுடைய மார்பில் அடையாளத் தழும்பினை உடைய பெருமானின் அடியவர் நாம்; ஆதலின் இப்போது அஞ்சுவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவதுமில்லை.

(வி-ம்) மடமான் - இளமான்; மறி - கன்று; பொற்கலை - அழகிய ஆண் மான், அழகிய ஆடை; குடமால் - மேற்றிசை; வரைய திண்தோள் - மலையை ஒத்த திண்ணிய தோள்; குனிசிலை - வளைந்த வில்; குனிசிலைக் கூத்து - சிவ பெருமானது ஆடல் வகையுள் ஒன்று, வில்போல வளைந்து ஆடுவது; பழில்வு - பயிற்சி; இடமால் தழுளிய பாகம் - இடப்பக்கத்தே திருமால் சிவபெருமானை வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டார் என்பது புராணம்; இரு நிலன் ஏற்ற சுவடு - சிவ பெருமான் பார்வையின் முலைச் சுவட்டினைத் தம் மார்பில் பெற்ற அடையாளத் தழும்பு. 'அணிவளைத் தழும்பினோடு முலைச் சுவடணிந்-தூரையர்' என்பது காஞ்சிப் புராணம். 'இருநிலனேற்ற சுவட்டின்' வரலாறு: உமையம்மையார் காஞ்சிமாநகரில் இறைவனை வேண்டித் தம் தோழிகளுடன் தவம் செய்யப் புறப்பட்டார். கம்பா நதியின் ஆற்றங் கரையில் மணலால் சிவலிங்கம் ஒன்றினைச் செய்து வழிபடத் தொடங்கினார். பெருமான் அவருடைய தவத்-தினை அறிய வேண்டிக் கம்பாநதியைப் பெருக்கெடுத்தோடச் சென்-தார். வழிபாட்டிற்கு இடைபூசுந் வந்த நதியின் வெள்ளப் பெருக்கைக் கண்டு அஞ்சிய பிராட்டி, 'அச் சிவலிங்கத்தை நதியினின்றும் காப் பாற்றத் தழுவிக்கொள்ள, வெள்ளம் நெருங்கி வாராது குழ்ந்து சென்றது. அதனால் இறைவனது திருமேனியில் இறைவியின் முலைத் தழும்பும், வளைத் தழும்பும் நீங்காது நிின்றன.

5. பலபல காமத்த ராகிப் பதைத்தெழு வராமனத் துள்ளே
கலமலக் கிட்டுத் திரியுங் கரைபதி யென்னாங் களிறும்
வலமேந் திரண்டு கூடும் ளான்கறி லாய மலையும்
நலமார் கெடில் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (69)

(பொ--ரை) பல தீய எண்ணங்களை உடையவர்களாகிப் பதைத்து எழுகின்றவர்களின் மனத்துள்ளே கலந்து பிறழச் செய்வார்; யானையினால் வரும் துன்பங்களை நீக்குவர்; இருளை நீக்கும் ஞாயி-றையும் திங்களையும் இரண்டு கண்களாகக் கொள்வர்; கெடில் நதியில் முழுகுவாருடைய கழுவரம் இல்லாத தீவினைகளைத் தீர்ப்பார்; முத்திப் பேற்றினை அளிக்கும் சிவலோகமான கயிலை மலையில் வீற்-தருப்பவனின் அடியவர்கள் நாம்; ஆதனின் அஞ்சவதில்லை; இனி-யும் அஞ்ச வருவது மில்லை.

(வி-ம்) 'பைநத்தெழுளார்' என்றும், 'நலமேந்திரண்டு' என்றும், 'நலமாங் கெடிலப் புளல்' என்றும் பாடம். பலபல காமத்தராகி - பல தீய எண்ணங்களை உடையவர்களாகி; கலமலக்கிடுதல் - மழக்கி விடுதல்; கணபதி என்னும் கனிநு - விநாயகப் பெருமான். தேவர்களை அழிக்க வந்த கயமுகாசரனை அழிக்க வந்தவர் கணபதி. "மூர்த்தி என்பது வரலாறு. ஈண்டு யானையினால் வரும் துன்பத்தை நீக்குவர் என்பது குறிப்பு. "வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர், கடிகனா பதிவர அருளினை" என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். வலம் ஏதாதுதல் - கண்ணாகக் கொண்டு வைத்தல்; இரண்டு சுடர் - இருளைப் போக்கி ஒளியை நல்கும் ஞாயிறும் திங்களும்; வான் கமிலாயமலை - விவிலோகம்; நலம் ஆர் கெடிலப் புளல் - கெடில நதியில் முழுவார தினைப் பயன் நீங்கி முத்தி அடைவர்.

6. கரந்தன கொள்ளி விளக்கும் கறங்கு துடியின் முழக்கும்
பரந்த பதினெண் கணமும் பயின்றறி யாதன் பாட்டும்
அரங்கிடை நூலறி வாள ரறியப்ப டாததொர் கூத்தும்
நிரந்த கெடிலப் புளலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (70)

(விப-ரை) கடலில் பிணம் எடுத்த குறைக் கொள்ளிகள் விளக்காக உள்ளன; உடுக்கையின் ஒலியுடனும், பதினெண் கூட்டத்தார் பயிலாத அரிய பாட்டுடனும், கூத்தாட்டு அவைக்களத்தே பசுவான பாச ஞானங்களால் அறியப்படாததொரு கூத்தினை நிகழ்த்துகின்றனர் (இறைவன்); கெடில நதி பாய்ந்து வளங்கொழிக்கும் விட்டானோசுவரின் அடியாவர்கள் நாம்; ஆதலின் அஞ்சவதில்லை; இவியும் அஞ்ச வருவது மில்லை.

(வி-ம்) இப் பாடலில், காரண கேவலத்திலும் காரிய கேவலத்திலும் உயிருக்கு உயிராய் நின்று முதல்வன் செய்யும் அருளுதவியிலைக் குறிப்பிடுகிறார் அப்பர். கரந்தன கொள்ளி விளக்கும் - கடலில் பிணமெடுத்த குறைக் கொள்ளிகள் விளக்காக. "பேயுயர் கொள்ளி வைவிளக்காகப் பெருமானார், தீயுக்கு தாட றிருக்குறிப் பாயிற் றுகாதே" என்பது தமிழ்மறை. துடி - உடுக்கை; முழக்கு - ஒலி; பதினெண் கணம் - பதினெண் கூட்டம். அவர்கள்: ஆகாசர், உரகர், சித்தர், காத்தருளிர், விஞ்சையர், பசாசர், தாரகை, பேரகழ்மிசையர், கிண்டாயர், கிழந்தடர், சுரர், அசுரர், பூதர், முடிவன், கருடர், இரக்ககர், இயக்கர், சாரணர் எனவுங் கொள்க என்றார் அடியார்க்கு நல்லார். பயின்று அறியாத பாட்டு - பலர் பயிலாத

அரிய டாடல்; அரங்கு - கூத்தாடும் இடம். சகனம், அகனம். சௌக்யம் என்னும் வெவ்வேறு நிலைக்கும் உரிய மூலிடமும் அரங்காகும். நூலறிவாளர் அறியப்படாததோர் கூத்தும் - பசு ஞான பாச ஞானங்களால் அறியப் படாதவன். 'உலகெலா முணர்ந்தோ தற்கரியவன்' என்பது பெரிய புராணம். 'உணர்ந்தார்க் குணர்வரியோன்' என்பது திருக்கோவையார். நிரந்த - நிரல் பட்ட.

7. கொலைவரி வேங்கை யநளுங் குவனோ டிலங்குபொற் றோடும் விலைபெறு சங்கக் குழையும் விலையில் கபாலக் கலனும் மலைமகள் கைக்கொண்ட மார்பு மணியார்ந் திலங்கு மிடறும் உலவு கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம் அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (71)

(6)பா-ரை) வரிகளைக் கொண்ட கொலை செய்வதற்கு அஞ்சாத புலியின் தோலினை ஆடையாகக் கொண்டவன்; பொன்னாலான தோட்டினைத் தம் திருச்செனியிலணிந்தவன்; மற்றொரு திருச்செனியில் சங்கினாலான குழையினை அணிந்தவன்; வேறு எவரும் கொள்ளாத மண்டை ஒட்டினைத் தம் திருக் காத்தில் கொண்டவன்; மலைமகளாகிய உமையவள் கைக்கொண்ட மார்பினை உடையவன்; நிலமணி போன்ற நிறங்கொண்ட நிலகண்டன்; ஒப்பற்றவனாகிய அவன் வாரும் திருவதிகையில் கெடிலநதி பாய்ந்து வளம் கொழிக்கும், அவனின் அடியார்கள் நாம்; ஆதலின் அஞ்சவதில்லை. இனியும் அஞ்ச வருவது மில்லை.

(வி-ம்) வேங்கை - புலி; அதன் - தோள்; குவடி - திரட்சி; பொற்றோடு - பொன்னாலான தோடு, 'தோடுடைய செனியன்' என்றார் சம்பந்தர். விலை பெறு - விலையில் - முரண் அணி, இரண்டும் ஒரு பொருள் ஆகி நின்று. சங்கக் குழை - சங்கினால் ஆக்கப்பட்ட குழை; விலையில் - வேறு எவரும் கொள்ளாத; கபாலக்கலன் - பிரம கபாலப் பாத்திரம்; மலைமகள் - உமையவள்; கைக்கொண்ட - பங்கு; கொண்ட, ஒருபால் மலைமகனது கைமினைக் கொண்ட என்றலுமாம். 'ஹிருக் கியகரம் வேனெடுங் கண்ணி வியங்கரமே' என்பது அப்பர் தேவாரம். மலைமகள் கைக்கொண்ட மார்பு - இறைவன் திருமேனியில் அம்மையின் வளைத் தழும்பு பட்ட மார்பு. இதனைப் பிரித்தோர்டித்து, 'கொழும் பவளச் செங்கனிவாய்க் காமக் கோட்டி. கொங்கையினை

அமர்பொருது கோலங்கொண்ட, தழும்புளவே வரை மார்பில் வெண்ணாலுண்டே" என்று கூறுவர் அப்பர். மணி - நிலமணி போன்ற நிறம்; மிட்டு - கழுத்து. புலித்தோலுடுத்திய வரலாற்றைப் பாடல் 6 இலும், கபாலம் ஏந்திய கதையைப் பாடல் 7 இலும், நிலமகள் கைக்கொண்ட மார்பின் வரலாற்றைப் பாடல் 68 இலும், மணியார்ந்திலங்கு மிடற்றின் வரலாற்றைப் பாடல் 15 இலும், கண்டு கொள்க.

8. ஆடல் புரிந்த நிலையு மரையி லசைத்த வரவும்
பாடல் பயின்றபல் பூதம் பல்லா மிரங்கொள் கருளி
நாடற் கரியதொர் கூத்து நன்குயர் வீரட்டஞ் சூழ்ந்து
ஓடுங் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. [72]

(விபா-ரை) நடனம் ஆடிய நிலையும்; இடுப்பில் அசைத்த பாம்பும், பாடல் பயின்ற பூதமும், பல்லாமிரக்கணக்கான கருவி நால்கள் முதலியன இருந்தாலும் அவன் ஆடும் கூத்து நாடுவதற்கு அரியது; கலையறிவினுள் அடங்காதது; அவனுறையும் கோயிலைக் கண்டோர் வீரட்டத்தின் உயர்வை அறிவர்; அவ்வீரட்டத்தைச் சூழ்ந்து கெடிலநதி ஓடும். ஒப்புயர்வற்ற அவனின் அடியவர்கள் நாம்; ஆதலின் அஞ்சவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவது மில்லை.

(வி-ம்) ஆடல் புரிந்த நிலை - கூத்தாடிய நிலை; அரை - இடுப்பு; அரவு - பாம்பு; பாடல் - பாட்டு; கருவி நாடற்கு அரியது; கருவி நால்களால் அறியப்படாதது, கலையறிவினுள் அடங்காதது; வீரட்டஞ் சூழ்ந்து ஓடும் கெடிலப்புனல் - வீரட்டானத்தைச் சூழ்ந்து ஓடும் கெடிலநதி.

9. குழு மாவத் துகிலுந் துகில்கிழி கோவணக் கீளும்
யாழின் மொழியவ ளஞ்ச லஞ்சா நருவரை போன்ற
வேழ முரித்த நிலையும் வீர்பொழில் வீரட்டஞ் சூழ்ந்து
தாழங் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (73)

(விபா-ரை) மாவடி உடையினையும், துகிலினின்றும் கீளும் கோவணமாதகக் கிழித்தெடுத்த உடையினையும் தம் மார்பில் சூழுமாறு அணிந்தவன்; யாழினைப் போன்ற இனிய மொழியினை உடைய உமையம்மையார் அஞ்சும் பொருட்டுத் தான் அஞ்சாமல் மலை போன்ற யானையின் தோலை உரித்து ஆடையாகப் போர்த்தியவன்;

புஞ்சோலைகள் பூத்துக் குலுங்கும் வீரட்டத்தில் கெடிலநதி பாய்ந்து வளங்கொழிந்தலைச் செய்யும்; ஒப்பற்றவனாகிய வீரட்டானேசுவரரின் அடியவர்கள் நாம்; ஆதலின் அஞ்சுவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவது மில்லை.

(வி-ம்) மரவத்துகில் - மரவுரி உடை; துக்கில்கிழி கோவணக்கிள் - துகிலினின்றும் கீளும் கோவணமுமாகக் கிழித்தெடுத்த உடை; யாழின் மொழியவள் - யாழினைப் போலும் இனிய மொழியினை உடைய உமையவள்; அருவரை - மலை; வேரம் - யானை; வேழம் உரித்த நிலை - யானையின் சினத்தைத் துணிப்பிக்க வேண்டி அப்பர் இறைவனை இந்திலையினாகத் தெளிவுற்று எண்ணினார் என்க. வேரம் உரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 10 இல் காண்க.

10. நரம்பு கைகள் பிடித்து நங்கைநடுங்க மலையை

உரங்களைல் லாங்கொண் டெடுத்தா னொன்பது மொன்று
மலற

வரங்கள் கொடுத்தருள் செய்வான் வளர்பொழில் வீரட்டஞ்
சூழ்ந்து

நிரம்பு கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சவ தியாதொன்று மில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை. (74)

(பொ-ரை) நரம்புகள் எழுந்து தோன்றும் கைகளால் உமையம்மை நடுங்கும் பொருட்டுக் கயிலைமலையைத் தன்னுடைய வலிமையினால் எடுத்தான்; அவ்வாறு எடுத்தவனுடைய [இராவணன்] பத்து வாய்களும் அலறும் பொருட்டுத் தன் காற்பெருவிரலால் அழுத்தினான் இறைவன்; அவ் வலி பொறுக்க மாட்டாத இராவணன் தன் நரம்பினால் சாம கான இசையை ஒலிக்க அவ் விசைக்கு இரங்கிய இறைவன் அவனுக்கு நாளும், வாளும் கொடுத்து அருள் செய்தனன்; கெடிலநதி பாய்வதனால் வீரட்டத்தில் பொழில்கள் செழித்து ஒங்குகின்றன; ஒப்புயர்வற்ற அவனின் அடியவர்கள் நாம்; ஆதலின் அஞ்சுவதில்லை; இனியும் அஞ்ச வருவது மில்லை.

(வி-ம்) நரம்பு - தந்தி, வீணை; நரம்பு எழு கைகள் - நரம்புகள் எழுந்து தோன்றும் கைகள். 'என்பு எழுந்து இயங்கும் யாக்கையர்' என்பது முருகாற்றுப் படை. நங்கை - உமையவள்; மலை - கயிலை மலை; உரங்கள் - வலிமைகள்; எடுத்தான் - எடுத்தவன் ஆகிய இராவணன்; ஒன்பதும் ஒன்றும் - பத்து வாய்களாலும்; அலற-

முன்னர் அழகை ஓசையும், பின்னாச் சாமகான ஒலியுமாகச் சத்திக்க; வரங்கள் - வாழ்நாள், கோலவாள் முதலியன கொடுத்தமை. இராவணன் வரலாற்றைப் பாடல் 8 இல் காண்க.

3. திருநாவையாறு

தல வரலாறு: தஞ்சாவூருக்கு வடக்கில் 11 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது. இத்தலம் ஐயாறு, பஞ்சநதம், பூலோக கயிலாயம் என்று வழங்கப் பெறும். ஐந்து தெய்விக ஆறுகளான சூரிய புட்கரிணி, சந்திர புட்கரிணி, கங்கை, பாலாறு, நந்திவாய் நாரை, நந்தி தீர்த்தம் முதலியன தம்முள் கலப்பதால் வந்த பெயர் என்று நூல்கள் கூறும்.

கோயிலுக்குக் 'காவிரிக் கோட்டம்' என்பது திருமுறைகளில் வழங்கும் பெயராகும். சுவாமி அம்மன் சந்திதிகள் கிழக்குப் பார்த்தவை. சோமாசு கந்தர் கோயில் தனியாக இருக்கின்றது. முத்தி மண்டபம், நூற்றுக்கால் மண்டபம், உற்சவ மண்டபம் முதலிய மண்டபங்கள் உள்ளன.

இறைவன் பெயர் ஐயாறப்பர். 'செம்பொற் சோழேசுவரர்' என்பது திருமுறைகள் வழங்கும் பெயர். இறைவி பெயர் அறம் வளர்த்த நாயகி. திரிபுர சுந்தரி, தருமாமிகை என்றும் வழங்குதலுண்டு. கோயிலினுள் வல்லபை விநாயகர், ஓலமிட்ட விநாயகர், ஆதி விநாயகர் முதலான விநாயக வடிவங்களும், வில்வேள் நாயனார் என்ற வில்வேந்திய சுப்பிரமணியர் வடிவமும் உள்ளன. இங்குள்ள தக்கிணுமூர்த்தித் திருவுருவம் தனிச் சிறப்புடையது. திருவடியில் ஆமையை மிதித்திருப்பது அறிந்து இன்புறுதற்குரியது. இவருக்கு அரிகுரு சிவயோக தக்கிணுமூர்த்தி என்பது பெயர். ஆட்கொண்டார் சந்திதி மிகவும் சிறப்புடைத்து. எப்பொழுதும் குங்கிலியப் புகை கமழ்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

தீர்த்தங்கள் பஞ்சநத தீர்த்தம், தென் சுற்றிலுள்ள சூரிய தீர்த்தம், காவிரியாறு முதலியன. தலவிருட்சம் வில்வம்.

ஐயாறப்பர் ஆதிசைவ வேடம் தாங்கித் தன்னையே வழிபட்டுக் கொண்டார். இதனைத் திருவாசகம் 'ஐயாறதவிற் வைவ னாகியும்' என்று குறிப்பிடுகிறது. இதனை 'ஆதம் பூசை' என்பர்.

திருநந்தி தேவர் கிலாதார்க்கு மகனாகத் தோன்றிய தலம், அகத்தியர் வழிபட்டுக் கயிலை பெற்ற தலம். சுசரிதன் என்னும் அத்தணச் சிறுவன் இறுதி எய்தாதவண்ணம் இறைவன் ஆட்கொண்டார்; திருமேனி தாங்கிக் காத்தனர்.

ஆடி அமாவாசை நாளில் அப்பருக்கு இறைவன் கயிலாயக் காட்சி அளித்த தலம்.

கத்தரூர்த்தி நாயனாகும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாகும் வந்த போது இறைவன் காவிரியின் வெள்ளத்தை ஒதுக்கி வழிவிடச் செய்து, அடியார் திருக்கூட்டத்துடன் அழைத்துக் காட்சி கொடுத்தருளினார்.

சித்திரை முழுநிலா நாளில் எழுர் சுற்றும் விழா சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

இறைவன் முன்னிலையில் அடியவர் குங்கிலியம் இட்டுப் புகைக் கிழர்கூள். தேவர்கள், கதிரவன், இந்திரன், வாலி முதலியவர்கள் வழிபட்ட திருத்தலம்.

முதன் முடலில் பீரியிருதன் திருப்பணி செய்தான். அடுத்துக் கிகாலன் திருப்பணி செய்தான். அடுத்து வேங்கி நாட்டு விமலாதித்தன் இளைப்புறுக்கினான். முதல் இராசராசன் மனைவி உத்தர கயிலாயத்தைப் புதுக்கி ஒலோகமாதேவீச்சரம் எனத் தன்பெயரை இட்டான்.

இத் தலத்திற்குச் சம்பந்தர் 5 பதிகங்களும், அப்பர் 12 பதிகங்களும், சுந்தரர் 1 பதிகமும் பாடியுள்ளனர்.

பதிக வரலாறு : அப்பர் பெருமாள் திருக்காளத்தியை அடைந்து வழிபட்டார், பின்னர்த் திருநொடித்தான் மலையாகிய கயிலையை அடைந்து வழிபட விரும்பிப் பல தலங்களுக்கும் சென்று வழிபடலானார். செல்லுதற்கு அரிய பாலேவனத்தே நடந்து சென்றார், தமது பல உறுப்புக்களும் சிதைந்து சிறிதும் சக்தியின்றி ஓரிடத்திலே இருந்தார். அப்போது இறைவன் ஒரு முனிவர் வேடந்தாங்கி அவர்முன் தோன்றி அவரை 'நீர் உமதங்கங்களெல்லாங் சிதைய வகுத்தி இவனடைந்ததென்?' என்று வினவினார். அதனைக் கேட்ட வாசீசப் பெருந்தகையார் தம் கருத்தைக் கூறினார். அதனைக் கேட்ட முனிவர், 'தேவர்க்கும் அரிய திருக்கயிலை உமக்கு எளிதாமோ! இங்கு இம்முயற்சி யினிறப்பதனினுந் திரும்பிச் சென்று பிழைத்தல் நன்று!' என்றனர். அதனைக் கேட்ட அப்பர், 'ஆளுநாயகன் திருக்கயிலையைக் கண்டல்லால் மாளுநிவ் வுடலைக்கொண்டு மீளேன்' என்று மறுத்தார். இறைவன் அவருறுதியைப் பாராட்டி வானிலே மறைத்து வானொலியாய் அவரை எழுந்திருக்குமாறு பணித்தான். பின்னர் அங்குள்ள பொய்கையில் மூழ்கித் திருவையாற்றிலுள்ள குளத்தின்

வெளிவந்து தமது திருக்கயிலாயத் திருவோலக்கக் காட்சியை அங்குக் காணும்படிப் பணித்து எழுந்தருளினர். அப்பரும் அவ்வாறே செய்-தனர்; திருவையாற்றில் கயிலைக் காட்சியைக் கண்டனர்; பெருமகிழ்ச்சியில் மூழ்கினர்; ஆடினர்; பாடினர்; தொழுதனர்; அழுதனர்; பின்னர் அங்கு நிகழ்ந்தனவற்றைச் சொல்ல வல்லவர் யாருளர்! 'மாதர்ப் பிறைக் கண்ணியானை' என்னும் இப்பதிகத்தையும் இன்னும் பல திருப்பதிகங்களையும் பாடியருளினர்.

பண்—காந்தாரம் (முதற் கட்டளை)

1. மாதர்ப் பிறைக்கண்ணியானை மலையான் மகளொடும் பாடிப் போதொடு நீர் சுமந்த ஏத்திப் புகுவா ரவர்பின் புகுவேன் யாதுஞ் சுவடு படாம லையா றடைகின்ற போது காதன் மடப்பிடி யோடுங் கனிறு வருவன கண்டேன் கண்டேனவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதா

கண்டேன். (75)

(6)பா—ரை) பொய்கையில் மூழ்கி ஐயாற்று வானியில் வந்தெழுந்தேன்; அழிந்திருந்த என் உடலுறுப்புக்களின் சுவடுகள் மறைந்து விட்டன; திருவையாற்றுத் திருக்கோயிலை நோக்கி வரும் பொழுது ஆண் யானையானது தன்பெண் யானையுடன் சேர்ந்து வருவதனைக் கண்டேன்; வழிபாட்டிற்குரிய பூவையும் புனலையும் கொண்டு, அழகிய பிறையாகிய கொண்டை மாலை அணிந்து இமவான் மகளாகிய உமையம்மையுடன் சேர்ந்து வருகின்ற இறைவனைப் பாடித் துதிப்பதனைக் கண்டேன். அந்நிலையிலேயே இறைவனுடைய திருப் பாதங்களையும் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) மாதர் - அழகிய; பிறைக்கண்ணி - பிறையாகிய கொண்டை மாலை. இப்பதிகம் முழுவதும் பிறைக்கண்ணியினையும் அம்மை உடனாதலையும் கூறினார். முதலில் அப்பருக்குக் காட்சிப் பட்டது பிறைகுடிய பெருமான், பின்னர் அவருக்குக் காட்சிப்பட்டது இறைவனது அருளாகிய அம்மையுடனும் தன்மையாகும். கண்ணி-தலையில் அணிவது, ஒரு பக்கம் கார்பு மட்டும் சேர்க்கும் பூந்தொடை; மலையான் - இமவான்; மலையான் மகள் - உமையம்மை; போது - பூ; போதொடு நீர் - வழிபாட்டிற்குரிய பூவும் நீரும்; புகுவார் - அடியவர்; 'போதொடு நீர் சுமந்து ஏத்திப் புகுவார்' என்றது அப்பர் ஐயாற்றில் வானியின்கரையில் வந்து ஏறிக் கோயிலை நோக்கி வரும் பொழுது முன் சென்ற அடியார்கள் என்க. யாதும் சுவடு படாமல்

ஐயாறு அடைகின்ற போது - திருக்கடிகைக் காட்சியைக் காணச்
சென்ற நாவரசரின் கால்கள், கைகள், மார்பு, உடல் இவை தேய்ந்து
ஊறுபட்டன; ஆனால் அங்கிருந்து இறைவனது ஆணைவழியே அங்குப்
பொய்கையில் பூழ்கி இங்கு (ஐயாற்றில்) வாழியில் வந்து எழுந்த
போது அவ்வாறு ஏதும் சுவடுபடாமல் வந்தடைந்தவர் என்க. பிடி -
பெண்யானை; கன்று - ஆண் யானை.

2. போழிளங் கண்ணியி னானைப் பூந்துகி லாளொடும் பாடி
வாழியம் போற்றியென் றேத்தி வட்டமிட் டாடா வருவேன்
ஆழி வலவனின் றேத்து மையா றடைகின்ற போது
கோழி பெடையொடுங் கூடிக் குளிர்ந்து வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்,
(76)

(பொ-ரை) கடலரசன் வழிபட்ட ஐயாற்றை அடையும்
பொழுது சேவலானது தன் பெட்டைக் கோழியுடன் கூடிக் குளிர்ச்சி
பெற்று வருவதைக் கண்டேன்; இளம் பிறையாகிய தலைமாலையினை
அணிந்து பூனைப் போன்ற மென்மையுடைய உமையம்மையுடன்
வருகின்ற பெருமானை 'வாழி! போற்றி!' என்று ஏத்தியும் வலம்
வந்து சுற்றி மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் ஆடியும் வருவேன்; அந்நிலையி-
லேயே அவனுடைய திருப்பாதங்களையும் கண்டேன்; முன்பு கண்டு
அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) 'வாழியெம் போற்றி' என்றும் பாடம். போழிளங்
கண்ணியினுள் - இளம் பிறையாகிய தலைமாலையினை அணிந்தவன்;
பூந்துகிலான் - இடப்பக்கத்தே உடைய உமையம்மை; வட்டம் இட்டு -
வலம் வந்து சுற்றி; ஆடா வருவேன் - மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் ஆடி
வருவேன்; ஆழி வலவன் - கடலரசன். 'ஆழி' என்பதனைச் 'சக்கரம்'
என்று கொண்டு, அதனை வலக்கையில் ஏந்தியவனான திருமாலைக்
குறிக்கும் என்றும் கூறுவதுண்டு. ஆயின் இத்தலத்தை விரும்பித்
தங்கிவிட்ட காவிரியைப் பெறுவதற்குக் கடலரசன் இங்கு வந்து வழி-
பட்டதன் பயனாகக் காவிரி ஒரு கையோடும் கிழக்கே சென்று, கடல்
அடைந்தான் என்பது இத்தலத்தின் வரலாறுக்குறிப்பர் ஆன்றோர்.
'பெடை' என்றதனால் 'கோழி' சேவலைக் குறித்தது.

3. எரிப்பிறைக் கண்ணியி னானை யேந்திழை யாளொடும் பாடி
முரித்த விலயங்க ளிட்டு முகமலர்ந் தாடா வருவேன்
அரித்தொ முகம்பென் ளருளி யையா றடைகின்ற போது

வரிக்குயில் பேடையொ டாடி வைதி வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.
(77)

(6பா-ரை) காவிரியாறு பாயும் திருவையாற்றைத் திருக் கோயிலை அடைந்தபொழுது ஆன்குயில் தன் பெண் குயிலுடன் ஆடுவதனைக் கண்டேன்; பிறையாகிய கொண்டை மாலைமீனை அணிந்து உமையம்மையுடன் சேர்ந்து வருவதனைக் கண்டேன்; இடை விட்டு இசைக்கும் ஒத்த தாளையத்திற்கேற்ப முகம் மலர்த்து ஆடி வருவேன்; அத்தலைமீனையே இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) எத்தியையான் - உமையம்மை; முரித்த இலயங்கள் - இடை விட்டு இசைக்கும் தாள ஒத்து; குயில் - ஆன்குயில்; பேடை - பெண் குயில்.

4. பிறையினம் கண்ணிமி னுனைப் பெய்வனை யானொடும் பாடித் துறையினம் பன்மலர் தூவித் தோனைக் குளிரத் தொழுவேன்
அறையினம் பூங்குயி லாலு மையா றடைகின்ற போது
சிறையினம் பேடையொ டாடிச் சேவல் வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.
(78)

(6பா-ரை) பாடும் குயில்கள் ஒலிக்கும் திருவையாற்றை அடையும் பொழுது சேவல் தன்னுடைய இளம் பேடையுடன் ஆடி வருவதனைக் கண்டேன்; பிறையாகிய கொண்டை மாலைமீனை அணிந்து உமையம்மையுடன் இறைவன் வருவதனைக் கண்டேன்; தேன் நிலிற்றும் பல மலர்களைத் தூவிக் கையாடக் கூப்பித் தொழுவேன்; அத்தலைமீனையே அனனுடைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) பெய்வனையான் - உமையம்மை; துறை - தீர்த்துறை; 'மதுந்திலை சிந்து புத்துறை' என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். தோனைக் குளிர - 'கையாடக் கூப்பியும்' என்று கூறுவர் காரைக்கா- லம்மையார்; அறை இளம் பூங்குயில் - பாடுகின்ற இளமையான பூங்குயில்; ஆவும் - ஒலிக்கும்; பேடை - பெண் கோழி; சேவல் - ஆண் கோழி.

5. ஏடு மதிக்கண்ணி யானை யேந்தியை யானொடும் பாடித்
காடொடு நாடு மலையுங் கைதொழு தாடா வருவேன்
ஆட லமர்த்துறை கின்ற வையா றடைகின்ற போது

கோடை மயிலொடும் கூடிப் பிணைந்து வருவன் கண்டேன்
கண்டே னவந்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.

(79)

(பொ-ரை) விரும்பி ஐந்தொழிற் பெருங்கூத்தினை நிகழ்த்தும்
திருவையாற்றை அடையும் பொழுது ஆண் மயில் தன் பெண்
மயிலுடன் இணைந்து வருவனவற்றைக் கண்டேன்; பிறைபோன்ற
நலைமாலை அணிந்து உமையம்மையுடன் வருகின்ற காட்சிதனைக்
கண்டேன்; கயிலைக்குச் சென்ற பொழுது தொழுது சென்ற காடு,
நாடு, மலை முதலிய இடங்களின் நினைவு கொண்டு தொழுது கொண்டே-
ஆடி வருவேன்; அந்நிலையிலேயே இறைவனின் திருப்பாதங்களைக்
கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) காடொடு நாடு மலையும் கைதொழுது - இளை
முன்னர்க் கயிலைக்குச் சென்ற பொழுது தொழுது சென்றவை; கை
தொழுது ஆடா வருவேன் - அந்நினைவு கொண்டு தொழுது கொண்டே-
ஆடி வருவேன்; பேடை - பெண்மயில்; மயில் - ஆண் மயில்; பிணைந்து -
இணைந்து.

6. தன்மதிக் கண்ணியி னானைத் தையனல் லாளொடும் பாடி
உன்மெலி சிந்தைய னாகி யுணரா வுகுறா வருவேன்
அண்ண லமர்ந்துறை கின்ற வையா றடைகின்ற போது
வண்ணப் பகன்றிலொ டாடி வைகி வருவன் கண்டேன்
கண்டே னவந்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.

(80)

(பொ-ரை) தலைவனாகிய எம்பெருமான் விரும்பி உறைகின்ற
திருவையாற்றை அடையும் பொழுது அழகு மிக்க இணைபிரியாத
அன்றிற் பறவை ஆடி வருவதனைக் கண்டேன்; குளிர்ச்சி பொருந்திய
பிறையாகிய கொண்டை மாலைமீனைச் சூடித் தன் சூணையியான்
உமையம்மையுடன் பெருமான் வருவதனைக் கண்டேன்; உள்ளம்
குழைந்த திருவடி நினைவினனாகி உணர்ந்து உருகி வருவேன்; அந்
நிலையிலேயே இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு
கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) தன்மதி - குளிர்ச்சி பொருந்திய திங்கள்; தையல்
நல்லான் - உமையம்மை; உன்மெலி சிந்தையன் - உள்ளம் குழைந்த
திருவடி நினைவினன்; உணரா - உணர்ந்து; வுகுறா - உருகி;
அண்ணல் - தலைவன், சிவபெருமான்; அமர்ந்து - விரும்பி; உறை-
கின்ற - எழுந்தருளி இருக்கின்ற; வண்ணம் - அழகு; பகன்றில் -
'பகா + அன்றில்' என்பது பகன்றில் என நின்றுது. இணைபிரி-
யாத அன்றிற் பறவை; ஓடு - உடனாகி.

7. கடிமதிக் கண்ணியி னானைக் காரிகை யாளொடும் பாடி
வடிவொடு வண்ண மிரண்டும் வாய்வேண் டுவசொல்லி
வாழ்வேன்
அடியினை யார்க்குங் கழலா னையா றடைகின்ற போது
இடி குர லன்னதொ ரேன மிசைத்து வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.
(81)

(வி-பா-ரை) வீரக்கழலின் ஒலியோசை கேட்கும் திருவை-
யாற்றுத் தலத்தை அடைகின்ற போழ்து இடிபோன்ற குரலினை
உடைய எனம் இசைத்து வருவனவற்றைக் கண்டேன்; பிறை
போன்ற மாலையினைத் தலையில் அணித்து தம் பெருமாட்டியுடன்
சேர்ந்து வருகின்ற காட்சினைக் கண்டேன்; இறைவனது வடிவப்-
பிணையும் வண்ணங்களையும் மனத்துக்கு இசையப் பாடி வருவேன்;
அவனை வாயார வாழ்த்துவதனால் நான் வாழ்வடைந்தேன்; அவனு-
டைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்-
றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) காரிகையாள் - உண்மையம்மை; வடிவு - அழகு, கண்-
னுக்குத் தோன்றுவது, உருவம்; வண்ணம் - திறம்; வடிவொடு
வண்ணம் இரண்டும் வாய் வேண்டுவ சொல்லி - இறைவனது வடி-
வையும் வண்ணங்களையும் மனத்துக்கு இசையப்பாடி. "வண்ணமும்
வடிவும் சென்று கண்டு" என்று பிறிதோரிடத்துக்குறிப்பிடுவார் அப்பர்
'வேண்டுவ வாய் சொல்லி' என்று கூட்டுக. வேண்டுவனவற்றை
வாயாற் சொல்லி; வாழ்வேன் - இறைவன் புகழை வாயார வாழ்த்து
வதனால் நான் வாழ்வடைந்தேன். 'வாழ்த்துவதும் வானவர்கள்
நாம் வாழ்' என்றார் மாணிக்கவாசகர். கழல் - வீரக் கழல். வலக்
காலில் கழல் அணிவது பண்டைய வழக்கு. ஆர்க்கும் - ஒலிக்கும்.
இறைவன் காலில் கழல் அணித்துள்ளான். நடனம் ஆடும் பொழுது
அவ்வொலியானது (ஒலிக்கும்) ஆர்க்கும். ஐயாற்றில் பெருமான்
நடனமாடுகின்றான் என்று முன்னகும் கூறியுள்ளது இவண் நினைக்கத்
தரும். இடி குரல் - இடி போன்ற குரல்; எனம் - பன்றி, வராகம்.

8. விரும்பு மதிக்கண்ணி யானை மெல்லிய லாளொடும் பாடிப்
பெரும்புலர் காலை யெழுந்து பெறுமலர் கொய்யா வருவேன்
அருங்கலம் பொன்மணி யுந்து மையா றடைகின்ற போது

கருங்கலை பேடையொ டாடிக் கலந்து வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப்பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.
[82]

(9)பா-ரை) விலைமதிப்பற்ற பொன், மணி முதலியவற்றைக் கொண்டு வரும் திருவையாற்றை அடைகின்ற போழ்து கருமை நிறங் கொண்ட ஆண் குரங்கு தன் பெண் குரங்குடன் ஆடி வருவதனைக் கண்டேன்; விரும்பித் தன் தலையில் பிறை போன்ற மாலைமினைச் சூடி மென்மையை உடையவளாகிய உமையம்மையுடன் சேர்ந்து வருவதனைக் கண்டேன்; வைகறை விடியலில் எழுந்து பூசைக்குரிய மலர்களைக் கொய்து வருவேன்; இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) 'அருங்கலம் பன்மணியுந்து' என்றும் பாடம். மெல்லியலான் - மென்மை குணங்கொண்டவளாகிய உமையம்மை; பெரும்புலர்காலை - வைகறை விடியல்; பெறுமலர் - வழிபாட்டிற்குரிய மலர்கள்; கொய்யா - கொய்து; அருங்கலம் - அரிய பூண், விலை மதிப்பற்ற பூண். விலைமதிப்பற்ற பொருள்களைக் கொண்டு சேர்க்கும் ஐயாறு. கருங்கலை - கருமை நிறங் கொண்ட ஆண் குரங்கு; பேடை - பெண் குரங்கு.

9. முற்பிறைக் கண்ணியி னுளை மொய்குழ லாளொடும் பாடிப் பற்றிக் கயிறறுக் கில்லேன் பாடியு மாடா வருவேன்
அற்றகுள் பெற்றுதின் ருரோ டையா றடைகின்ற போது
தற்றுனைப் பேடையொ டாடி நாரை வருவன கண்டேன்
கண்டே வைர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.
(83)

(9)பா-ரை) ஒரு பற்றுமில்லாது அருட்பற்றைப் பெற்று நிற்கின்றவர்களுடன் ஐயாற்றை அடைகின்றபொழுது நாரையானது தன் இனிய துளைப்பேடையுடன் சேர்ந்து ஆடி வருவதனைக் கண்டேன்; பிறைமலை அணிந்து அடர்ந்த குழலினை உடையவளாகிய உமையம்மையுடன் பெருமான் சேர்ந்து வருவதனைக் கண்டேன்; உன் திருவடியைப் பற்றி உலகினோடுள்ள பாசத்தை அறுக்க மாட்டேன்; பாடியும் ஆடியும் வருவேன்; உன் திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) முற்பிறை - தலைநாட்பிறை; மொய் - அடர்ந்த; குழலான் - கூத்தலினை உடைய உமையவள்; கயிறு - பாசம்; அறுக்க - கில்லேன் - அறுக்க மாட்டேன். "சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான்

தொல்புகழே பற்றி இப்பாசத்தைப் பற்றற நாம் பற்று வான்
பற்றியபே ரானத்தம் பாடுதும் காண் அம்மானும்'' என்பர் மணி-
வாசகர். அற்று அருள் பெற்று - (என் போலன்றிப்) பாசம் அற்று,
அதனால் அருள் பெற்று; பேடை - பெண் நாரை; நாரை - ஆண்
நாரை.

10. திங்கண் மதிக்கண்ணி யாளைத் தேமொழி யாளொடும் பாடி
எங்கரு னால்குங்கொ லெந்தை யெனக்கினி யென்னு

வருவேன்

அங்கிள மங்கைய ராடு மையா றடைகின்ற போது
பைங்கிளி பேடையொ டாடிப் பறந்து வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.

(81)

(6)பா— ரை) திருவையாற்றை அடைகின்ற பொழுது கிளி-
யானது தன் இனிய துணையுடன் ஆடிப் பறந்து வருவனவற்றைக்
கண்டேன்; திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் வழியில் இளமங்கையார்கள்
ஆடுவதனைக் கண்டேன்; திங்களைத் தலையில் அணிந்துள்ள பெருமான்
தேன்போலும் இனிய மொழி பேசும் உமையம்மையுடன் சேர்ந்து
வருவதனைக் கண்டேன்; இனிமேல் எனக்கு என் தந்தையாகிய
பெருமான் எப்பொழுது அருள் நல்குவானோ? என்று வருவேன்;
அவனுடைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதன
வற்றையும் கண்டேன்.

(வி-ம்) 'பரந்து வருவன' என்றும் பாடம். தேன்மொழி -
தேமொழி; தேமொழியாள் - தேன் போல இனிய மொழி பேசும்
உமையவள்; எங்கருள் நல்கும் இனி - இது அப்பர் பெருமான்
அப்போது கொண்ட மனநிலையாகும். இதனை, 'இனி எனக்கு எந்தை
எங்கு அருள் நல்கும் கொல்' என்று கொள்க. என்ன வருவேன் -
என்று வருவேன்; அங்கு - திருவையாற்றுத் திருக்கோயிலுக்குச்
செல்லும் வழியில்.

11. வளர்மதிக் கண்ணியி னுனை வார்குழ லாளொடும் பாடிக்
களவு படாததொர் காலங் காண்பான் கடைக் கணிக்கின்றேன்
அளவு படாததொ ரன்போ டையா றடைகின்ற போது
இளமண நாரு தழுவி யேறு வருவன கண்டேன்
கண்டே னவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.

(85)

(பொ--ரை) அளவு படாத அன்புடன் ஐயாற்றை அடையும் பொழுது ஆண் எருதானது தன் பெடையைத் தழுவி வருவனவற்றைக் கண்டேன்; வளர் பிறைக் கண்ணியினைச் சூடி நீண்டு வளர்ந்த கூத்தலினை உடையவளான உமையம்மையுடன் சேர்ந்து வருவதனைக் கண்டேன்; களவு இல்லாததொரு காலத்தைக் காணும் பொருட்டு வந்து நிற்கின்றேன்; இறைவனுடைய திருப்பாதங்களைக் கண்டேன்; முன்பு கண்டு அறியாதனவற்றையும் கண்டேன்.

(வீ--ம்) வளர்மதி - வளர்பிறை; வார்குமல் - நீண்டு வளர்ந்த கூத்தல்; வார்குமலான் - உமையம்மை; களவு படாததோர் காலம் - களவு இல்லாத (பாசமறும்) ஒரு காலத்தை. அஃதாவது, 'ஞாலமே விசும்பே இவை வந்துபோம் காலம்' என்பது களவுபடும் காலம். 'பாம்பரனைப் பணியாதே பாழாக் கிறைத்த எத்தனையோ காலம்' களவுபட்டன. 'கால வரையறையைக் கடந்து காலத்தினையும் தோற்றித் தொழிற்படுத்தும் கால காலஞகிய முதல்வனார் செய்யப் பறும் காரியத்திற்குக் காலம் வேண்டா' என்று கூறுவர் மாதவச் சிவஞான முனிவர். எனவே இறைவனது அழியாத இன்ப நிலையைப் பெற்றவர்க்கு உரியது களவு படாததோர் காலமாகும் எனலாம். காண்பான் - காணும் பொருட்டு, பெற வேண்டி; கடைக்கனித்தல் - 'முயற்சித்தல்' என்று கூறுவர் சிவக்கனிமணியவர்கள். ஆயின் நாவரசர் இதற்கு முன்னுள்ள பாக்களில் 'வருவேன்' என்று கூறியதனால் இங்குக் 'கடைவாயிலின்கண் வந்து நிற்கின்றேன்' என்று கூறுதல் வேண்டும் என்பர் முத்து சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்கள். இவர் கூறுவதே பொருத்தமுடையதாகச் தோன்றுகிறது. இறைவன் திருவடி அன்புக்கு எல்லையே இல்லை எனலாம். அதனால் தான் அப்பரும் 'அளவு படாததோர் அன்பு' என்றார் போலும்! நாகு - பெடை, பெண் எருது; ஏறு - ஆண் எருது. இப்பதிகத்தினுள் ஏனைப் பத்துப் பாக்களிலும் சரவருக்க உமீர்களைக் கூறிப் பதினேராவது பாவாகிய இப்பானில் சராசரங்கட்குப் பொதுவாகக் கூறியுள்ள நயம் உரைத்தக்கது.

4. திருவாரூர்

தல வரலாறு: சோழ நாட்டில் காவிரிக்குத் தென்கரையில் அமைந்துள்ளது. ஐம்பெரும் மூலப் பொருள் திருவூர்களுள் இஃதொன்று. இக்கோயிலுக்குத் 'திருமுலட்டானம்' என்றும், 'பூங்கோயில்' என்றும் பெயர்கள் உண்டு.

இலக்குமி வழிபட்ட பெருமையுடையது. பிறந்தார்க்கு வீடு அளிக்கும் பேறு உடையது. சோழ மன்னர்களின் தலைநகரங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. மனுநீதி கண்ட சோழனின் தலைநகரம். தேவாரம் முதலிய 11 திருமுறைகளைச் செப்பேட்டில் பதிவு செய்த அபய குலசேகர மன்னரும், 12 ஆம் திருமுறையை இயற்றுவித்த மன்னன் அனபாய சோழனும் ஆட்சி செய்த ஊர்.

இத்தலம் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது. “திருவினாள் சேர்வதற்கு முன்னோ, பின்னோ திருவாரூர்க் கோயிலாக் கொண்ட நாளே” என்று அப்பர் கூறுவதனால் இவ்வுண்மை புலனாகும்.

சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையை இவ்வூரிலேயே இயற்றியிருப்பினார். சுந்தரரர் திருமுதுகுன்றம் என்னும் விருத்தாசலத்தில் மணிமுத்தாற்றில் இட்ட பொன்னைப் பரவையாருக்கு எடுத்து அளிக்க இடமாயிருந்த கமலாலயம் என்னும் திருக் குளத்தையும் உடையது, சுந்தரரருக்காக இறைவன் நள்ளிருளில் தூது சென்ற ஊர். காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு கண் பெற்ற சுந்தரர் இரண்டாவது கண்ணைப் பெற்ற ஊர்.

விறண்மிண்ட நாயனார், நமிநந்தியடிகள் நாயனார், செருத்துணை நாயனார், தண்டியடிகள் நாயனார், கழறசிங்க நாயனார் முதலிய அடியார்கள் வீடு பெற்ற நகர், ஏழுவிடங்கத் திருவூர்களுள் இது முதன்மை வாய்ந்ததும் நாப்பண் அமைந்ததும் ஆகும்.

முககுந்தன் என்னும் சோழ மன்னன் வானுலகத்திலிருந்து கொண்டு வந்த தியாகேசப் பெருமானுக்குத் திருஅந்திக் காப்பு (மாலை வேளைப் பூசை) தொன்று தொட்டுத் தொடர்ந்து செய்யப் பெற்றதால் இறைவன் திரு அந்திக் காப்பழகர் என்னும் பெயர் பெற்றார்.

‘திருவாரூர்த் தேரமுகு’ காணத்தக்கது. திருவாரூரில் உள்ள கோயிலும், குளமும், செங்கழுநீர் ஓடையும் தனித்தனி ஐந்து ஐந்து வேலிகள் உடையன. கோயில் மிகவும் பெரியது. நூற்றுக்கும் மேற்புரங்கள் உள்ளன.

இத்தலத்தில் பிரமன் கோயில், துருவாச ஆசிரமம், பரவையுண் மண்டளி, திருநீலகண்டர் கோயில், தண்டபாணி கோயில், பரவையார் கோயில், இராசதுர்க்கை கோயில், நடுவணநாதர் கோயில், மாற்றுரைத்த விநாயகர் கோயில், சோமநாதர் கோயில்,

குளுந் தாளம்மன் கோயில், ஐயனார் கோயில், உருத்திர கோடகுவார் கோயில், குமரகோயில், எல்லையம்மன் கோயில், மாணிக்கநாச்சியார் கோயில் முதலிய கோயில்கள் உள்ளன.

இத்தலத்துக்குக் கமலாலயம், சேத்திரவரபுரம், ஆடகேசரபுரம், மூலாதாரபுரம், சக்திபுரம், சுந்தரபுரம் எனப் பல பெயர்கள் இலக்கியங்களில் வழங்குகின்றன.

இத்தலத்து இறைவன் - வன்மீகநாதர். இறைவி - நீலோற்பலாம்பாள், அல்லியங்கோதையம்மை. தீர்த்தம் - கமலாலயம், சங்கு தீர்த்தம் முதலிய 21 தீர்த்தங்கள் இருப்பதாகப் புராணங்கள் புகலுகின்றன. மரம் - பாதிரி மரம். பதிகங்கள் : அப்பர் 21, சம்பந்தர் 5, சுந்தரர் 8.

பூங்கோயிலுக்குள் அசலேசம், ஆடகேசம், ஆனந்தேசம், அருணாசலேசம், விசுவகன் மேசம், கித்திசம் எனப் பல உட்கோயில்கள் உள்ளன. அவற்றுள் அசலேசம் நாவுக்கரசர் பாடல் பெற்றது.

ஐங்கலக்காசு ளிநாயகர், வன்மீகநாதர், தியாகேசர், வாதாபி ளிநாயகர், நீலோத் பலாம்பிகை, விடங்கர், தருணேந்து சேகரர், கமலாம்பிகை, சுந்தரர், சேரமான் முதலிய மூர்த்திகள் எழுந்தருளியுள்ளார்கள்.

பஞ்சமுக வாத்தியம், பாசி நாயனம், சுத்த மத்தளம் என்பவை இத்தலத்துக்குச் சிறந்த இசைக்கருவிகளாகும்.

தியாகப்பள்ளு, தியாகக் குறவஞ்சி; வீரானுக்கவிசயம் என்பன இத்தலத்தில் ஆடப்பட்ட கூத்துவகை நூல்களாகும்.

இத்தலத்தில் சேவாசிரிய மண்டபம், பக்தகாட்சி மண்டபம், ஊஞ்சல் மண்டபம், துலாபார மண்டபம், சப்பாதி மண்டபம், புராண மண்டபம், இராசநாராயண மண்டபம், தட்டஞ்சுற்றி மண்டபம், வசந்த மண்டபம், திருப்பள்ளித்தாம மண்டபம் முதலிய பல மண்டபங்கள் உள்ளன.

பதிக வரலாறு : நாவுக்கரசர் திருவாரூர் இறைவன் மீது பல பதிகங்கள் பாடியருளினார். அவற்றுள் ஒன்றே இத்திருப்பதிகம்.

பண்-பஞ்சமம் ★ (முதற்கட்டளை)

1. பாடினம் பூதத்தி னானும் பவளச்செவ் வாய்வண்ணத் தானும்
கூடின மென்முலை யானைக் கூடிய கோலத்தி னானும்

★ இதனைக் 'காந்தாரம்' என்றும் கூறுவதுண்டு.

ஒடின வெண்ணிறை யானு மொளிதீசும் சூலத்தி னுனும்
ஆடினம் பாம்பசைத் தானு மாகு ரமந்த்வம் மானே. (86)

(பொ-ஐர) ஆகுநில் னிரும்பி எழுத்தருளியுள்ள இறைவன், பூதகனம் பாட ஆடுகின்றவன்; சிவந்த வாயும் பவளம் போன்ற நிறத்தையும் உடையவன்; நெருங்கிய இளமை பொருந்திய முலைகளை உடைய உமையம்மையுடன் உடனாய் இருப்பவன்; இளமை ஓடிக் கழிந்த ஒளி குன்றத்த திங்களையும், ஒளி வீசும் சூலத்தையும் உடையவன்; இளமை பொருந்திய பாம்பை இருப்பில் கட்டியவன்.

(வி-ம்) பாடினம் பூதத்தினான் - பூதகனம் பாட ஆடுகின்றவன் இறைவன். தீத்தியத்தவம் பெற்ற சிவகனம் ஆதலின் இளம்பூதம் என்றார். பவளச் செவ்வாய் - பவளம் போன்ற சிவந்த வாய்; வண்ணத்தான் - அழகுடையவன்; கூடு - கூடிய, நெருங்கிய; இளமென் முலையான் - இளமை மிக்க மெல்லிய முலைகளை உடைய உமையவன்; கூடிய கோலம்-காரணப் பெயரெச்சம்; ஒடு இள வெண் பிறை-இளமை ஓடிக் கழிந்த, ஒளி குறைந்த திங்கள்; ஒளி திகழ் சூலம் - ஒளி வீசும் சூலம், 'ஒடு இள வெண் பிறை', 'ஒளி திகழ் சூலம்' என்று இரண்டையும் மூரன் அணிபட வைத்துள்ளார். ஒடு பிறை - வானில் ஒடும் பிறை என்றும் கூறுவதுண்டு. ஆடு இளம் பாம்பு - படமெடுத்து ஆடும் இளம் பாம்பு, 'முற்றலாமை இள நாகம்' என்றார் சம்பந்தரும். அசைத்தான் - இருப்பில் கட்டியவன்; அமர்ந்த-விரும்பி எழுந்தருளிய; அம்மான் - இறைவன். கூடின மென் முலையானைக் கூடிய வரலாற்றைப் பாடல் 5இலும், பிறை சூடிய வரலாற்றைப் பாடல் 1இலும் காண்க.

2. நரீயைக் குதிரைசெய் வானு நரகரைத் தேவுசெய் வானும்
ளரதங் கொண் டாடவல் லானும் விச்சின்றி நானுசெய்
வானும்

முரசதீர்த் தானுமுள் னோட முன்பணித் தன்பர்க ளேத்த
அவனைச் சாத்திதின் குணு மாகு ரமந்த்வம் மானே. (87)

(பொ-ஐர) ஆகுநில் எழுத்தருளியுள்ள இறைவன், நரீயைக் குதிரையாகச் செய்வான்; உயிர்களை உயர்த்தும் பொருட்டு நரகரைத் தேவராகச் செய்வான்; தோன்புகளைக் கொண்டாட வல்லவன்; வீத்தின்றியே நாற்றுச் செய்வான்; கொடை முரசை ஒலித்தவாறு ஆனை முள் செல்ல, அடியவர்கள் வணங்கிப் போற்றப் பாம்பினை இடையில் கட்டியவனாவன்.

(வி-ம்) நியைக் குதிரை செய்வான் - நியைக்குதிரையாக்-
கிய வரலாறு மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு இறைவன் மதுரையில்
நிகழ்த்திய திருவீரையாடல் ஆகும். இதற்கு இறைவரது எல்லாம்
வல்ல சக்தியைக் குறிப்பதென்று வேறு பொருள் உரைப்பாரு முண்டு.
சமயகுரவர் மூவருக்கும் முன்னர்த் தோன்றியவர் மாணிக்கவாசகர்
என்று கூறுபவர்கள் இதனையே சான்றாகக் கொண்டு கூறுவர்.
'நியைக் குதிரைப் பரியாக்கி' என்பது திருவாசகம். நரகரைத் தேவு
செய்தல் - தேவர், மாணாடர், நரகர் என்ற மூன்று வகையினருள்
மாணாடர் தத்தம் வினைக்குத் தகுந்தவாறு தேவராயும், நரகராயும்
பிறப்பர். தேவர் நரகராதல் வியப்பன்று. ஆனால் நரகர் தேரே தேவரா
தலை வியப்பாகும். உயிர்களை உயர்த்தும் பொருட்டே இறைவன்
இவ்வாறு செய்கின்றான் எனலாம். விரதம் - நோன்பு, தவம்; விச்சு -
வித்து; நாறு-நாற்று; பயிர்; விச்சின்று நாறு செய்வான் - 'விச்சதின்-
றிய விளைவு செய்குவாய்' என்பது திருவாசகம். இவை புனருற்பவம்
வருமாறு உணர்த்துவன என்றும், வித்து இன்றி விளைவாய் எனப்
பொருள்பட்டு இறைவன் திருமேனி கொள்ளும் முறையை உணர்த்தி-
யது என்றும் உரைப்பர் மாதவச் சிவஞான முனிவர். முரசு - தியாக
(அருட்) கொடை முரசு; அதிர்ந்து - ஒலித்து; ஆனை - தியாகராசருக்
குரியதும் முரசைத் தாங்கியதுமாகிய ஆனை; பணிந்து - வணங்கி;
அன்பர்கள் - அடியவர்கள்; ஏத்த - வணங்கி; அரவு - பாம்பு; சாத்தி-
சாத்தி.

3. நீறுமெய் பூசவல் லானு நினைப்பவர் நெஞ்சத்து ளானும்
ஏறுகந் தேறவல் லானு மெரிபுரை மேனியி னானும்
நாறு கரந்தையி னானு நான்மறைக் கண்டத்தி னானும்
ஆறு சடைக்கரந் தானு மாரு சமர்ந்தவம் மானே. (88)

(பொ-ரை) ஆருகில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன்,
நெற்றியில் திருநீற்றினைப் பூசவல்லவன்; தன்னை நினைக்கின்றவர்
களின் நெஞ்சில் உள்ளவன்; அறவிடையின் மீது ஏற வல்லவன்;
திப்போன்ற செந்நிற மேனியைக் கொண்டவன்; மணம் வீசும்
கரந்தைப் பூவை அணிந்தவன்; நால்வகை வேதங்களை உடையவன்;
கங்கையாற்றைத் தன் சடையில் மறைத்தவன்.

(வி-ம்) நீறு - திருநீறு; மெய் - உடம்பு; நினைப்பவர் நெஞ்சத்
துளவன் - தன்னை நினைக்கின்றவர்களின் மனத்தே தங்கி இருப்பான்.
'நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்', 'காலையும் மாலையும்

கைதொழுவார் மனம் ஆலயம் ஆகுர் அரநெறியார்க்கே' என்பதும் அப்பர் வாக்கே. ஏறு - அற விடை; எரிபுரை மேனியினான் - தீ வண்ண மேனியுடையவன்; நாறு கரத்தை-மணம் வீசும் கரத்தைப் பு; நான் மறை - நால்வகை வேதங்கள்; ஆறு - கங்கை; கரத்தல் - மறைத்தல். ஆறு சடைக்கரந்த வரலாற்றைப் பாடல் 3இல் காண்க.

4. கொம்புநல் வேனி லவனைக் குழைய முறுவல்செய் தானும்
செம்புனல் கொண்டெயின் முன்றுந் தீயெழக் கண்சிவந்
தானும்
வம்புநற் கொன்றையி னானும் வாட்கண்ணி வாட்டம தெய்த
அம்பர வீருரி யானு மாரு ரமர்ந்தவம் மாணே. (89)

(9பா-ரை) ஆகுரில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், மன்மதனைத் தன் புன்முறுவலால் அழித்தவன்; மூன்று அசுரர்களுடைய மும்மதில்களைத் தீ எழும்படிக் கண் சிவந்து அழித்தவன்; மணம் வீசும் கொன்றை மாலையை அணிந்தவன்; வாள்போன்ற கண்ணினை உடைய உமையவன் அஞ்சி வருத்தும் பொருட்டு யானையை உரித்து அதன் தோலை ஆடையாகக் கொண்டவன்.

(வி-ம்) கொம்பு - பூங்கொம்பு; வேனிலவன் - வேனிற் காலத்தைத் தனக்கு உரிய காலமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிகின்ற மன்மதன்; குழைய - எரிந்து சாம்பலாக; முறுவல் - புன்முறுவல், நகை; வம்பு - மணம்; வாட்கண்ணி - வாள் போன்ற கண்களை உடைய உமையவன்; வாட்டம் - வருத்தம்; அம்பரம்-உடை, ஆடை; ஈர் உரு - ஈரிய தோல்; ஈர் உரியான்-தோலுடையினன். வேனிலவனை முறுவல் செய்து அழித்த வரலாற்றைப் பாடல் 29இலும், எயில் மூன்றும் தீயெழக் கண் சிவந்த வரலாற்றைப் பாடல் 4இலும், ஈருரி போர்த்திய வரலாற்றைப் பாடல் 10இலும் காண்க.

5. ஊழி யளக்கவல் லானு முகப்பவ ருச்சியுள் ளானும்
தாழிளஞ் செஞ்சடை யானுந் தண்ணமர் தின்கொடி யானும்
தோழியர் தூதிடை யாடத் தொழுதடி யார்கள் வணங்க
ஆழி வளைக்கையி னானு மாரு ரமர்ந்தவம் மாணே. (90)

(9பா-ரை) ஆகுரில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், காலம் கடந்தவன்; தன்னை விரும்புவாரது உச்சியில் உள்ளவன்; தாழ்ந்த இளமையான செந்நிறமுடைய சடையை உடையவன்; குளிர்ச்சி பொருந்திய திண்ணிய விடைக் கொடி யுடையவன்; தூது செல்லும் தோழியர் ஆடவும், அடியார்கள் தொழுது வணங்கவும் நின்றவன்; சக்கரமும் சங்கும் கையிலேந்தி திருமால் வடிவு போன்ற திருவுருவோடிருந்து உலகத்தைக் காப்பவன்.

(வி-ம்) ஊழி அளக்க வல்லான் - எல்லா ஊழியும் அவனால் அளக்கப்படுவான், காலம் கடந்தவன். 'ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவன்' என்பது திருவாசகம். 'ஊழி முதல்வனாய் நின்றாய் நீயே' 'ஊழி வண்ணமும் ஆவார்', ஊழியார் ஊழிதோறும் உலகினுக்கு ஒருவர்' என வருவான் அப்பர் வாய்மொழிகளாம். உகப்பவர் - விரும்புகின்றவர்; உகப்பவர் உச்சி உள்ளான் - தன்னை விரும்புகின்றவர்களின் உச்சியில் இருப்பவன். 'கருதிக் கசிவார் உச்சியன்', 'உரைப்பார் உரையுக்குளக் வல்லார் தங்கள் உச்சியாய்' என்பது கூந்தரர் தேவாரம். தாழ் இளஞ் செஞ்சடை - தாழ்ந்த இளமைமிக்க சிவந்த சடை. தாழ்சடை, இளஞ்சடை, செஞ்சடை என மூன்று அடையும் சடை என்னும் ஒரு பெயரைத் தழுவின. தண் - குளிர்ச்சி; கொடி - விடைக் கொடி; ஆழி வளைக்கையினான் - சக்கரமும் சங்கும் கையில் ஏந்தி மால் வடிவு போன்ற திருவுருவோடிருந்து உலகம் காப்பவன். 'உலகுகள் நிலைபெறு வகைநினை வொடுமிகுமலை' கடனடுவறி துயிலமரரி யுருவியல் பரன்' என்பர் சம்பந்தர்.

6. ஊர்திரை வேலையுள் ளானு முலகிறத் தொண்பொரு ளானும்
சீர்தரு பாடலுள் ளானுஞ் செங்கண் விடைக்கொடி யானும்
வார்தரு பூங்குழ லானை மருவி யுடன்வைத் தவனும்
ஆர்திரை நாளுகந் தானு மாரு ரமர்ந்தவம் மாணே. (91)

(பொ-ரை) ஆருரில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், பரவும் அலைகளையுடைய பாற்கடலில் துயிலும் திருமாலாய் இருப்பவன்; உலகினைக் கடந்த செம்பொருளானவன்; சிறப்பு மிக்க பாடலில் உள்ளவன்; சிவந்த விடைக் கொடியை உடையவன்; சிறந்த கூந்தலினை உடைய உமையை இடப்பக்கத்தில் கொண்டவன்; ஆதிரை நாளைத் தனக்கு விருப்பமாகக் கொண்டவன்.

(வி-ம்) ஊர் திரை - பரவும் அலைகள்; ஊர்திரை வேலையுள் ளான் - பரவும் அலைகளை உடைய பாற்கடலில் உள்ள திருமால்; உலகு இறந்த - உலகம் கடந்த; ஒண்பொருள் - செம்பொருள்; சீர்தரு பாடல் உள்ளான் - சிறப்புத் தரும் பாடலில் உள்ளவன், வேதப் பாடல்களில் உள்ளவன்; வார்தரு பூங்குழலான் - மேகம் போன்ற கூந்தலினை உடைய உமையவன்; 'ஆர்திரை' என்பது 'ஆதிரை' யாயிற்று. 'ஆர்திரையான் ஆர்திரையான் என்றென் றயர்வுறுப் பூர்திரைநீர் வேலி யுலகு' என்பது முத்தொள்ளாயிரம். சிவபெருமானுக்கு உகந்த நாளே திருவாதிரை நாளாம். 'வார்தரு பூங்குழலானை மருவி உடன் வைத்த வரலாற்றைப் பாடல் 5இல் காண்க.

7. தொழற்கங்கை துன்னிநின் றூர்க்குத் தோன்றி யருளவல்

லானும்

கழற்கங்கை பன்மலர் கொண்டு காதல் கனற்றநின் றுனும்
குழற்கங்கை யாடையுள் வைத்துக் கோலச் சடைக்கரந்

தானும்

அழற்கங்கை யேந்தவல் லானு மாரு ரமர்ந்தவம் மானே.

(92)

(9பா-ரை) ஆரூரில் லிரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், தன்னைத் தொழுவதற்கும் வணங்குவதற்குமே கைகள் கொடுக்கப் பட்டன என்று துணிந்து அவற்றையே இடையருது செய்கின்றவர் களுக்குத் தோன்றி அருளவல்லவன்; அடியவர்கள் ஆசை மீட்டுது புதிய பலமலர்களைக் கைகளில் ஏந்தித் தம் திருவடிகளைத் தொழ நின்றவன்; கூந்தலையுடைய கங்கையைத் தன்னுள்ளத்தில் வைத்து அழகிய சடையினுள் மறைத்தவன்; தீயினை அழகிய கைகளில் ஏந்த வல்லவன்.

(வி-ம்) தொழற்கு - தொழதலுக்கு; அங்கை - அழகிய கை, உள்ளங்கை; துன்னி - பொருந்தி; துன்னுதல் - கூடுதல், சேர்தல்; தொழற்கு அங்கை துன்னி நின்றார் - சிவனைத் தொழுவதற்கும் பூசித் தலுக்குமே கைகள் கொடுக்கப்பட்டன என்று துணிந்து அவற்றையே இடையருது செய்கின்றவர்கள்; கழல் - திருவடி; காதல் கனற்ற - ஆசைமிக; கனற்றுதல் - தீச் சூழ்தல் போல அகப்படுத்துதல், என்பனை உருக்குதல்; குழல் - கூந்தல்; உள் - உள்ளம்; கோலச் சடை - அழகிய சடை; கரந்தான் - மறைத்தான்; அழல் - தீ. கங்கை யானே கோலச் சடையில் கரந்த வரலாற்றைப் பாடல் எண் டில் காண்க.

8. ஆயிரத் தாமரை போலு மாயிரஞ் சேவடி யானும்

ஆயிரம் பொன்வரை போலு மாயிரந் தோளுடை யானும்

ஆயிர ஞாயிறு போலு மாயிர நீண்முடி யானும்

ஆயிரம் பேருகந் தானு மாரு ரமர்ந்தவம் மானே. (93)

(9பா-ரை) ஆரூரில் லிரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், தாமரை மலர்கள் போன்ற ஆயிரம் திருவடிகளை உடையவன்; பொன் மலைகள் போன்ற ஆயிரம் தோள்களை உடையவன்; ஞாயிறு போன்ற ஆயிரம் நீண்ட முடிகளை உடையவன்; ஆயிரம் திருப்பெயர்களை உடையவன்.

(வி-ம்) ஆரிரம்-இங்கு எண்ணிறந்த என்ற பொருளில் வந்தது. 'சகஸ்ரீர்ஷஃபுருஷ' என்ற வேதப்பொருளை விளக்கிக் காட்டுவது இத்திருப்பாட்டு. "ஆரிரம் கமல ஞாமி ருமிரமுக கண்முக கரசாணத் தோன்" என்பது சேந்தனார் திருவிசைப்பா. பொன்வரை - மேருமலை.

9. வீடரங் காதிநுப் பானும் விசம்பினை வேதி தொடர
ஓடரங் காசவைத் தானு மோங்கியொ ருதியுள் ளானும்
காடரங் காமமிற் தானுங் காரிகை யார்கண் மனத்துள்
ஆடரங் கத்தடை யானு மாரு ரமர்த்தவம் மானே. (94)

(விபா-ரை) ஆரூரில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், முத்தியை ஞானக்கூத்தாடும் அரங்கமாகக் கொண்டு நிறுத்துபவன்; அன்னமாகிப் பிரமன் வானத்தில் பறந்து தன் திருமுடியைத் தேட உயர்ந்து நின்றவன்; எக்காலத்தும் நிலைத்துள்ளவன்; சுடுகாட்டைத் தனக்குரிய ஆடலரங்காகக் கொண்டு மகிழ்ந்தவன்; இளம் பெண்டிர் குடைய கண்ணும் மனமும் ஆகிய இடங்களில் தங்குபவன்.

(வி-ம்) வீடு - முத்தி; அரங்கு ஆ நிறுப்பான் - கூத்தாடும் அரங்கமாக நிறுத்துபவன்; விசம்பு - வானம்; வேதி - வேதம் ஓதும் பிரமன்; தொடர - அன்னப் பறவையாக மாறி முடியைத் தேட; ஓடு அரங்கு - தேடி ஓடுகின்ற வெளியிடம்; காடு - சுடுகாடு; காரிகையார் - இளம் பெண்கள். இப் பாட்டிற்குப் பின் வருமாறும் விபாருள் கூறுதல் உண்டு:- அஃதாவது, ஆரூர் இறைவன், முத்தி உலகத்தை அடியார் தங்கும் இடமாக நிலைபெறச் செய்பவன்; தமது அருட்கூத்தை இயற்றுதற்குச் சத்தியை இடமாகக் கொண்டவன்; பேரூழிக் காலத்தையும் கடந்து நிலைத்துள்ளான்; சுடுகாட்டை மகிழ்வுடன் ஏற்றுத் தமக்குரிய ஆடலரங்காகக் கொண்டவன்; நினைக்கும் உயிர்களின் மனமாகிய அரங்கத்தில் தங்குபவன். வீடு அரங்காக நிறுப்பான் - முத்தி உலகத்தை அடியார் தங்குமிடமாக நிலைபெறச் செய்பவன்; வேதி தொடர விசம்பினை ஓடு அரங்காக வைத்தான் - தமது அருட்கூத்தை இயற்றுதற்குச் சத்தியை இடமாகக் கொண்டவன்; விசம்பு-ஈண்டுச் சத்தியை உணர்த்தி நின்றது; காரிகையார்கள் - நினைக்கும் உயிர்கள். உருவகம். ஓடு அரங்கத்திடை - "என்னுளே உயிர்ப்பாய்ப் புறம் போந்து புக்கு" என்ற கருத்து.

10. பையஞ் சுடர்விடு நாகப் பன்னிகொள் வானுள்ளத் தானும்
கையஞ்சு நான்குடை யானைக் கால்வீர லாலடர்த் தானும்
பொய்யஞ்சி வாய்மைகள் பேசிப் புகழ்புரித் தார்க்கருள்

செய்யும்

ஐயஞ்சி - எப்பிறத் தானு மாரு ரமர்த்தவம் மானே. (95)

(6)பா-ரை) ஆகுநில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், கொடிய நச்சுப்பையையும், அழகிய கடரையும் உடைய பாம்பை அணையாகக் கொண்ட திருமாலின் உள்ளத்தில் தங்கியவன்; இருபது கைகளை உடைய இராவணனைத் தன் காற்பெருவிரலொன்றினால் அடர்த்தவன்; பொய்க்கு அஞ்சி எப்பொழுதும் உண்மைகளை உரைத்துத் தன் பொருள்சேர் புகழ்களை இடைவிடாது கூறும் அடியவர்களுக்கு அருள் செய்பவன்; நிலம் முதலான இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன்.

(வி-ம்) பை - நச்சுப்பை, நச்சுப் படம்; அம் சுடர் - அழகிய மாணிக்கச் சுடர்; நாகப் பள்ளி கொள்வான் - பாம்பை அணையாகக் கொண்ட திருமால்; கைஅஞ்சு நான்கு உடையான் - இருபது கைகளைக் கொண்ட இராவணன். கை அஞ்சு நான்கு உடையானைக் கால் விரலால் அடர்த்தான் என்றது இறைவனது அளவில் ஆற்றலினை இலேசுபடக் காட்டும் அணிநயம்; புகழ் புரிதல்-புகழ்களை இடைவிடாது சொல்லுதல். 'இறைவன் பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார்' என்பது குறள். ஐ அஞ்சு - இப்பத்தைந்து தத்துவங்கள்; ஆன்ம தத்துவங்களும் அவற்றின் காரணமான பிரகிருதிமாயையும் புருடனைச் சேர்த்த ஐநாமம். 25 தத்துவங்கள்: நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்ற ஐந்து பூதங்கள்; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து பொறிகள்; ஓசை, பரிசம், உருவம், சுவை, நாற்றம் என்ற ஐந்து புலன்கள்; செவி, கண், தோல், நா, மூக்கு என்ற ஐந்து அறிவுக் கருவிகள்; வாக்கு, பாதம், பாணி, குதம், உபத்தம் என்ற ஐந்து செயற்கருவிகள்.

5. திருவாரூர்

தள வரலாறு: நான்காவது திருப்பதிகத்தில் கண்டு கொள்க.

பதிக வரலாறு: சொல்லின் அரசர் ஆகுந் இறைவனைப் போற்றித் துதித்துப் பாடிய பல பதிகங்களுள் ஒன்று இப் பதிகம். இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் ஒரு பழ மொழி வந்துள்ளது. எனவே, 'பழமொழித் திருப்பதிகம்' என்று மற்றொரு பெயரும் இப்பதிகத்துக்குண்டு.

பண் - மேகராசக் குறிஞ்சி ★ (முதற் கட்டளை)

பழமிழி

1. பெய் யெலாம் வெண்ணிற் சண்ணித்த

மேனியான் குடொழாதே

★ இதனைக் காந்தாரம் என்றும், குறிஞ்சி என்றும் கூறுவதுமுண்டு.

உய்யலா மென்றெண்ணி யுறிதூக்கி

யுழித்தென் னுள்ளம் விட்டுக்

கொய்யலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ

மயிலாலு மாளு ரரைக்

கையினுற் றெழுதொழிந்து கனியிருக்கக்

காய்கவர்ந்த கள்வ னேனே.

(96)

(96a-96) திருவாடூர்ப் பெருமான் தம்முடைய திருமேனி முழுவதும் திருவெண்ணி யூசப்பெற்றவன்; அவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுதுய்யாமல் சமணசமயத்தில் சேர்ந்தால் உய்யலாம் என்று கருதி நான் உறியினைத் தூக்கி அங்கும் இங்குமாய்த் திரிந்து அல்லலுற்றேன்; மலரினை மிகவும் மென்மையாகத் தெரிந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு வாய்ந்த சோலைகளிலுள்ள குயிலினங்கள் கூவ, மயில்கள் அதற்குத் தகுந்தபடித் தம் அழகிய தோகையினை விடுத்தாடும்; இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திருவாடூரில் எழுந்தருளிள்ள இறைவனைக் கையினால் தொழாது ஒழிந்து சமணசமயத்தின்கண் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தேன்; மாணிக்கம் போன்ற கனியினை எளிதில் பெறலாயிருக்க, கொல்லாமை மறைந்துறையும் சமண தெறியாப் நச்சுக் காயினைக் கவர்ந்து கொண்ட கள்வன் ஆயினேன்.

(வி-ம்) சண்ணித்தல் - பூசுதல். 'வெண்ணிற் சண்ணித்த மேனியெம்மான்' என்பது சுந்தரர் தேவாரம். தான் - திருவடி, முயற்சி. நன்னெறி நான்மை வழி முயலும் நல்லார் நாயன் திருவடியினை ஏய்வார். நான்மை : சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்பன. உறி தூக்கி உழி தந்து - நீடுடைய குண்டிகைகளைச் சிறு உறியில் வைத்துத் தூக்கித் திரிதல் சமணகுருமாருள் ஒரு வழக்கு; உள்ளம் விட்டு - உள்ளத்தை அவர்கள் வசமாக விட்டு; உழி தந்த என்னுள்ளத்தை விட்டு - அவர் வசமாகலை நீக்கி எனலுமாம். தொழாது விட்டு உள்ளம் உழி தந்து எனக் காட்டி உரைத்தலுமாம். கொய்தல் - ஆய்ந்தெடுத்தல்; உலாதல் - மென்மையாக நடத்தல்; ஆலுதல் - அகலுதல். மயிலின் தோகை குவிந்திருந்து விரியும் நிலைமையினை ஆலுதல் என்பர். விரிதல் - அகலுதல். மயில் தோகையினை விரிக்கும் காலத்து ஒருவகைக் களிப்பொலி ஒலிக்கும். அதனையும் 'ஆலுதல்' என்றே கூறுவர். எனவே 'மயில் ஆல' என்பதற்கு மயில் தன் தோகையினை விரித்தல் என்றும் அப்பொழுதுதான் ஒலித்தல் என்றும் கூறுவர். கனி - சைவசமயம்; காய் - சமணசமயம். 'கனியிருக்க

காய் கவர்ந்த கள்வனேன்' எனும் இப்பழமொழியானது, "இனிய உமையாக இன்றை கூறல், கனி இருப்பக் காய்கவர்ந்த தற்று" எனும் குறியொரு ஒத்திருப்பதைக் காண்க.

2. என்பிருத்தி' நரம்புதோல் புகப்பெய்திட்டு

பென்னையோ உருவ மாக்கி

இன்பிருத்தி புன்பிருத்த வினாதீர்த்திட்டு

பென்னுள்ளங் கோயி லாக்கி

அன்பிருத்தி அடியேனைக் கூழாட்கொண்

டருள்செய்த வாரு ரீதம்

முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல்விட்டுக்

காக்கைப்பின் போன வாறே. (97)

(91பா-ஊ) ஆரூர் இறைவன், எலும்பை இருத்தி நரம்புகளைத் தோலின் உட்பகுதியில் பெறவைத்து 'எனியேனை ஒரு வடிவம் உடையவனாக்கினான்; உள்ளத்தில் இன்பத்தை இருத்தி முன் கட்டுப் பட்டிருந்த பழைய வினைகளைப் பயனற்றுப் போகும்படிச் செய்தான்; அடியேனின் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கி, அதன்கண் இறவாத இன்ப அன்பினை இருத்தி அடியேனைச் சோற்றடிமைப்படுத்தி நீங்காத திருவருள் புரிந்தான்; இவ்வாறு செய்த ஆரூர்ப் பெருமானை முற்-காலத்தே அவன் திருமுன்னிருக்கும் நற்றவப் பேறின்றி வெண்மை நிறமும் துள்ளு நடையும் உடைய முயலின்பின் செல்லுவதை விட்டுக் கருமை நிறமும் கண்ணோட்டம் இன்மையும், பறக்கும் இயல்பும் வாய்ந்த காக்கையின்பின் போகின்ற அறிவிலியானேன்.

(வி-ம்) என்பு - தோல்; நரம்பு தோல் புகப்பெய்திட்டு - நரம்பு களைத் தோலினுள் புகச்செய்து; என்பிருத்தி.....உருவமாக்கி - 'கால் கொடுத்திருக்கையேற்றி' என்று அப்பர் பரிதோரிடத்துக் கூறுவதனைக் காணலாம்; புகப்பெய்திட்டு - 'ஆவி வைத்தார்' உடலுக்குள் உயிரைச் சேர்ச் செய்தல்; இன்பிருத்தி - இன்பம் என்று எண்ணவைத்து. 'மால் கொடுத்து' - திருநீர்சை. வினாதீர்த்து இட்டு என் உள்ளம் கோயி-லாக்கி - வினை தீர்த்த பின்பே இறைவனைச் சார்தல் இயலும்: "என் சிந்தைப், பாழறையுளக்குப் பள்ளியறையாக்கிச், சிந்தைத் தாமரைச் செழுமலர்ப் பூத்தவி, செந்தை நீயிருக்க விட்டான்" - பட்டினத்தார் திருக்கழுமல மும்மாணிக் கோவை. கூழாட்கொண்டு-கூழையில் வைத்து ஆனாகக் கொண்டுவிட்டு 'கடைக்கூழை' என்பது திருவாசகம். கூழை - பழையறுப்புக் கடைமைப்பட்ட ஆள் என்றலும். 'ஆட்பட்டிருப்பதன்மேலே நத்தங் கூழைமையே' என்பது

தேவாரம். கூழாட் கொள்ளல் - சோறுங் கூறையுங் குறைவறக் கொடுத்து ஆட்கொள்ளுதல். ஈண்டு அருள் உனவே கூழாம். முயல் சைவசமயத்துக்கும் காக்கை சமணசமயத்துக்கும் ஒப்பெனலுமாம். இப்பழமொழியைப் "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளானும் மாணப் பிறப்பு" எனும் குறளோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க.

3. பெருகுவித்தென் பாவத்தைப் பண்டெலாங்

குண்டர்கடஞ் சொல்லே கேட்டு

உருகுவித்தென் னுள்ளத்தி னுள்ளிருந்த

கள்ளத்தைத் தள்ளிப் போக்கி

அருகுவித்துப் பிணிகாட்டி யாட்கொண்டு

பிணிதீர்த்த வாரூ ரர்தம்

அருகிருக்கும் விதியின்றி யறமிருக்க

மறந்நிலைக்குக் கொண்ட வாரே.

(98)

(98-அ) உண்டு பெருத்த சமண குண்டர்கள் கூறிய போலிச் சொற்களைக் கேட்டுச் சைவத்தைத் துறந்து சமணப் புகுத்து அதனால் பாவத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டேன்; திருவருளால் எவ்விதம் உள்ளத்தை உருகுவித்தாய்; உயிரினுள் மறைந்து நின்றருளும் கள்ளத்தன்மையனாகிய சிவபெருமானைச் சமண வேட்கையால் நீக்கிச் சென்று சமண நெறியை நெருங்கச் செய்தாய்; அது காரணமாக எனக்குச் சூலைநோயைத் தந்தருளினாய்; பின்னர் அத்தோயையும், நீங்கா மும்மலப் பிணியினையும் ஒருங்கே தீர்த்து ஆட்கொண்டருளினாய்; இத்தகைய அருள்மிக்க ஆரூர்தம் திருவடிக்கீழ் இருக்கும் விதியின்றி நான் அறமிருக்க அதனை ஒழித்துப் புன்னெறியாம் சமணமாகிய மறத்தினை விடக் கொடுத்து என் அறிவின்றி மயால் பெற்றேனே!

(98-ஆ) 'என் பாவத்தைப் பெருகுவித்து -கேட்டு -விதியின்றி' என்று கூட்டுக. பெருகுவித்து - பெருகச் செய்தல், வளர்தல்; பண்டு - சைவ சமயத்திற்கு மீண்டு வருவதற்கு முன்பு; குண்டர்கள் - உண்டு பெருத்த சமணர்கள்; சொல் - போலிச் சொற்கள்; உருகுவித்து - உருகச் செய்து; உன்னம் - உயிர்; கள்ளம் - ஆணவக்கறை; அருகுவித்து - அணுகச் செய்து; பிணி - மூன் வந்த பிணி, சூலைநோய் பின் வந்த பிணி, மும்மலப்பிணி; விடக் கொடுத்தேனும், அபுமைப் பட்டேனும் பெறத் தகுந்தது அறம். அஃது ஈண்டு 'ஆரூர்தம் அருகிருக்கும் விதி'. விதி - இறைவன் திருவாணை. விடையின்றி வலியக் கிடைத்தாலும் வெறுத்து ஒதுக்க வேண்டிய உயிர் நோய்

மறம். ஒருவன் அம்பறத்தினை விலைகொடுத்து வாங்குவானாயின்
கூடு பெரிதும் என்வதற்குத்த பேதைமையாகும். அறம்-சைவ சமயம்;
மறம் - சமணசமயம்.

4. குண்டனாய்த் தலைபறித்துக் குவிமுலையார்

நகைநாண துழிதர் வேளைப்

பண்டமாப் படுத்தென்னைப் பாறலையீர்

தெளித்துத்தன் பாதங் காட்டித்

தொண்டெலா மிசைபாடத் தாழ்நுவ

லகுள்செய்யு மாரு ரைப்

பண்டெலா மறியாதே பணிநீரார்

பரவ்செயப் பாவித் தேனே.

(99)

(9)பா-99) அஞ்சத்தகுந்த வடிவுடைய குண்டனாகித் தலை-
யின் மறினா ஒவ்வொன்றாய்ப் பிடுங்கினான்; ஆடையின்றி ஊர்
நடுவே நாணம் இன்றித் திரிந்தேன்; அதனால் குவிந்த முலையினை
உடைய இளம் பெண்கள் எல்லாம் என்னிச் சிர்க்கும் சிரிப்புக்கு ஒரு
சிறிதும் நாணம் கொள்வாது உழன்று திரிந்து கொண்டிருந்தேன்;
அவ்வாறிருந்த என்னை ஆகுரார், ஒரு மதிக்கத் தகுந்த பொருளாக-
கினார்; என் தலையில் பசுவின் பாலைத் தெளித்துத் திருவருளால்
ஆட்டுவித்தார்; தன் திருவடியினைக் காட்டித் தொண்டர்கள் எல்லோரும்
இசைப் பாக்களைப் பாடிப் பொருள்சேர்புகழை வழத்தப் புன்முறுவல்
காட்டினர்; இத்தகைய பெருமானை முன்பெலாம் அறிந்து பணி-
செய்து ஒழுகும் பேறு பெற்றிலாத எவியேன் பணித்துளி நீரினால்
பெருங்கடலை உண்டாக்க நினைக்கும் நினைவினோடுமேனே.

(வி-ம்) தலைபறித்தல் - சமணகுருமார் வழக்கு. குவி-குவிந்த;
குவி முலையார் - குவிந்த முலைகளை உடைய இளம் பெண்கள்; நகை-
என்னி நகைத்தல்; உழிதர்வேன் - உழன்று திரிதல்; 'செம்மை நலம்
அறியாத' சித்தமோரும் திரிதர்வேன் என்பது திருவாசகம். குவி
முலையார் நகைநாணது உழிதருதல் - சமண குருமார் உடையின்றிச்
செல்லம் வாக்கு. பண்டமாப்படுத்தி - ஒரு பொருளாகக் கருதி,
பொருட்படுத்தி; பால் தலையில் தெளித்தல் - தூய்மைப்படுத்தித்
தன்னுடைய மயங்குதல். மாபு வழக்கு. தன் பாதம் காட்டல் -
சிவஞான உபதேசம்; தொண்டு - தொண்டர்கள்; இசை - இசைப்
பாக்கள்; தாழ்நுவல் - தூய் புன்வகை. பணித்துளி நீரினால் கடலை
உண்டாக்க ஒருவன் எண்ணம் எண்ணம் பயனில்லாதது போன்று
யானும் சமணப் புன்னெறியால் வீடுபெறு எய்த எண்ணிய எண்ணம்

பயனில்லாததாகும். பனிநீர் - சமண சமயம்; பரவை - கடல், வீடு பேறு. 'பனிநீரால் பாவைசெயப் பாவித்தேனே' எனும் பாடத்திற்குப் 'பாவை' என்பதனைப் 'பொம்மை' எனக் கொள்க.

5. துன்னாகத் தேனாகித் துர்ச்சனவர்
 சொற்கேட்டுத் துவர்வாய்க் கொண்டு
 என்கைத் திரிதந்தீங் கிருகையேற்
 நிதவுண்ட வேழை யேனான்
 பொன்னாகத் தடியேனைப் புகப்பெய்து
 பொருட்படுத்த வாரு ரரை
 என்கைத் திருத்தாதே யேதன்போர்க்
 காதன யகப்பட் டேனே.

(100)

(பெர்-ரை) நான் கொடிய நஞ்சுடைய பாம்பை ஒத்தவனாகித் தீயவர்களுடைய மாயமொழிகளைக் கேட்டு நடந்தேன்; துவர்க்கும் தன்மை வாய்ந்த கடுக்காய் முதலிய பொருள்களை வாயில் நிறைய அடக்கி என் மனம் போனவாறு சுற்றித் திரிந்தேன்; அறிவில்லாதவனும் ஊர்ஜிதவர்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்த உணவுகளை இருகை ஏந்தி உண்டு வந்தேன்; என் பிழைக்கு இரங்கி என்னைப் பொன் போல மிளிரும் ஒளியுடைய உடலகத்துப் புகுமாறு பணிந்து ஒரு பொருளாகக் கொண்டு அருளிய ஆசிர்ப். பெருமானே நான் உடலினுள் மறவா நினைவுடன் வீற்றிருந்து அருளச் செய்யவில்லை; மாறாகத் தீமை அனைத்திற்கும் மூலகாரணமாயுள்ள கொடியோர்களால் செய்யப்படும் கொடும் போரில் குருட்டுத் தன்மையும் அறிவினமையும் ஒருங்கமைந்த ஒருவன் சிக்கியதைப் போன்று சமண மயக்கத்தில் அகப்பட்டுள்ளேன்.

(வி-ம்) துன் + நாகம் = துன்னாகம், கொடிய பாம்பு; துர்ச்சனவர் - தீயோர், சமணர், முத்தி நெறி அறியாத மூர்க்கர் துவர் - துவர்ப்புள்ள பாக்கு. சமணர்கள் மருதிலை, பாக்கு, சுக்கு முதலியனவற்றை வாயில் ஒதுக்கி மென்று தின்னும் வழக்கம் உடையவர்கள்; என் ஆக - என் விருப்பம் போல்; திரிதருதல் - சுற்றித் திரிதல்; இருகை ஏற்று - இரண்டு கைகளையும் ஏந்தி; ஏழையேன் - அறிவிலேன்; பொன்னாகம் - சிவனை மறவா நினைவோடுள்ள உள்ளம் அமைந்த உடம்பே 'பொன்னாகம்' ஆகும். பொன் ஆகத்துப் - புகப் பெய்தலாவது - தூய்மை இன்றி இருந்த உடலைத் தூய்மை செய்தல் என்பதாம். என்கைம் - ஈண்டு உடம்பின் உட்கருவியாகிய நெஞ்சினைக் குறிப்பதாகும். ஆகத் திருத்தாதே - உடலை இறைவன் இருக்கும் இடமாகச் செய்யாமல். 'உடலிடங்கொண்டாய்' - திருவாசகம். ஏதன் - மூலகாரணன். அதுவே பழமலம். ஆதன் - அறிவில்லாதவன்.

6. பப்போதிப் பவணனாய்ப் பறித்ததொரு

தலையோடே திரிதர் வேளை

ஒப்போட வோதுவித்தென் னுள்ளத்தி

னுள்ளிருந்தங் குறுதி காட்டி.

அப்போதைக் கப்போது மடியவர்கட்

காரமுதா மாரு ரரை

எப்போது நினையாதே மிகுட்டறையின்

மலடுகறந் தெய்த்த வாறே.

(101)

(6)பா-லா) நான் உறுதியற்ற உலகை மயக்கும் நால்களை உண்மை என மயங்கி ஒதினேன்; சமணனாகித் தலைமயிரைப் பறித்து நானாம் இன்றி மழன்று கொண்டிருந்தேன்; அங்ஙனம் இருந்த என்னை ஆரூர் இறைவன், ஒப்பில்லாத மெய்ப்பொருள் நால்களை ஒதுவித்து அருளி-
னான்; என்னுள்ளத்தின் உள்ளே வீற்றிருந்து சிவபத்தியை உணர்த்தி-
னான்; அடியார்கள் நினைக்கின்ற பொருது அமுதம் போல இனிமை-
யாக நலம் செய்தான்; அவனை நினைக்காமல் இருளே நிறைந்துள்ள
ஓர் அறையில் கருவுருது பாழாய் நிற்கும் மலட்டுப் பசுவனைக்
கறவை மாடு எனப் பிழைபடக் கருதி மடுவினைத் தொட்டு இழுத்து
இழுத்துக் கறந்து எய்க்கும் அறிவில்லாத ஒருவனோடு ஒத்துள்ளேன்.

(வி-ம்) பப்பு-‘பரப்பு’ என்றது ‘பப்பு’ என வந்தது. சாத்திரங்
களின் பரப்புக் குறித்தது. ‘பப்பற வீட்டிருந்துணரும் என்பது
திருவாசகம். பவணன் - சமண சமயத் தலைவர்களுக்குரிய பெயர்கள்
பலவற்றுள் ஒன்று; பறித்ததொரு தலை - மயிர்களை ஒன்றென்றாகப்
பறித்து விட்ட தலை; ஒப்போட - ஒருப்பாடு பெற; ஓடல் - நீங்கல்;
ஒதுவித்தல் - சிவஞானம் உபதேசித்தல்; உறுதி காட்டல் - சிவகதியை
உணர்த்துதல்; அப்போதைக்கு அப்போது - நினைவும் அவ்வப்
பொழுதும்; மலடு - மலட்டுப் பசு; எய்த்தல் - இளைத்தல்; இருட்டறை-
புறச்சமயம்; மலடு கறத்தல் - சமண சமயத் துறவு மேற்கொள்ளல்;
பால் - வீடுபேருகிய பயன். ‘இருட்டறை’ காராரும் ஆணவக்
கருவறையை ஒக்கும். ‘மலடு’ மாயையினை ஒக்கும். கறத்தல்
பொள்ளற் குடத்தால் நீர் முகப்பது போன்று மாயையினால்
ஆணவத்தை வெல்ல முயல், இளைத்தல் புலன்வழிச் சென்று பிறப்-
புற்றுப் புலம்பல்.

7. கதியொன்று மறியாதே கண்ணுழல் தலைபறித்துக் கையிலுண்டு

பதியொன்று தெரிவிப்பவர்காண்
நகைநாணு துழிதா னேற்கு

மதித்தந் வாருந் வார்தேனை

வாய்மடுத்துப் பருகி யுய்யும்

விதியின்றி மதியிலியேன் விளக்கிருக்க

மின்மினித்தீக் காய்ந்த வாதே.

(102)

(6)பா-ரை) நான் நற்றவப்பேறு இல்லாமைமீனல் சிவகதி யாதும் அறியாமல் கண்ணில் நோவு பொருமல் துன்பக்கண்ணீர் அழுகை விடாது உண்டாக அதனையும் பொறுத்துக்கொண்டு தலை பயினை ஒன்றென்றாகப் பிடுங்கி எறிந்தேன்; தெருத் தெருவாய்த் திரிந்தேன்; பிச்சை ஏற்று உண்டேன்; ஆடையின்றித் திரிந்தமையால் பலரும் கண்டு நாணப்பட்டு எள்ளற் சிஃப்புச் சிரிக்கவும் அதனைக் கண்டும் நாணாது அலைந்து திரிந்தேன்; அவ்வாறிருந்த எனக்குச் சிவஞானத்தைத் தந்தருளினான் ஆரூர்ப்பெருமான்; தேனை வாய் மடுத்துக் குடித்துய்யும் நல்லறிவினைப் பெறும் நல்லுழுக்கு முயன்- றி லா த அறிவிலியாகிய நான் தீக்காய்வார் விளக்கிலிருந்து தீ எடுத்து அதனை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய சருகுகளில் பற்ற வைக்க முயலாது மின்மினியினின்றும் தீப்பற்ற வைக்க நினைப்பாரை ஒத்துள்ளேன்.

(வி-ம்) கதி-செல்கதி, வீடுபேறு; கண்ணுழல்தல்-தலைமயிர் பறித்தலால் உளதாகும் மெய்ப்பாடு; பதி-ஊர், ஊரிலுள்ள பெருந் தெரு; மதித்தந்-நல்லறிவு தந்த; தேன்-உவமையாகு பெயர். 'தேன்' என்றதற்கேற்ப 'வாய்மடுத்து' என்றார். தீக்காய்தல்-உறுபொருள் பெறுதல்; விளக்கு-சைவசமயம்; மின்மினி-சமணசமயம். விளக்கு ஒத்த சைவ சமய நெறி ஒழுகி மெய்ப்பயன் கொள்ளாது தோன்றியதும் மறைந்தொழியும் தன்மைத்தாய் மின்மினியை ஒத்தசமண சமயத்தைச் சார்ந்தது அறிவின்மையாரும்.

8. பூவையாய்த் தலைபறித்துப் பொறியற்ற

சமணீசர் சொல்லே கேட்டுக்

காவீசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்

கதவடைக்குங் கள்வ னேன்றன்

ஆனியைப் போகாமே தனித்தென்னை

யாட்கொண்ட வாரு ரரைப்

பாவினே னறியாதே பாழுநீர்

பயிக்கம்புக் கெய்த்த வாறே.

(103)

(9பா-99) முலைமறைக்கப்பட்டு நீராடாப் பெண்பளாய் நுட்பமாய்த் தலைமயிரைப் பறித்துக்கொள்ளச் செய்யும் அறிவற்ற சமண சமயத்தவர் சொல்லும் சொற்களை நற்சொல்லாக நினைத்து மயங்கினேன்; அதன் பயனாக நிலமலரை ஒக்கும் கண்களை உடைய பெண்களைக் கண்டால் ழீனிரைந்து ஓடி நான் குடியிருக்கும் குடிசையில் புகுந்து கதவை அடைத்துக்கொண்டு ஒளிவேன்; அதனால் நான் கள்வன் ஆனேன் என்னுடைய ஆனியாகிய உயிர் மூச்சினைப் போக ஒட்டாது தடுத்து ஆட்கொண்டருளிய ஆரூர்ப்பெருமாவின் திருவடியினையினை அறிந்து கொள்ளவில்லை; மாருகப் டாழுவில் சென்று பிச்சை எடுக்கப் புகுந்த ஒருவன் அடையும் வருத்தம் போன்ற வருத்தத்தை அடைந்து இளைத்துப் போனேன்.

(வி-ம்) பூவை-முலைமறைக்கப்பட்டு நீராடாப் பெண்கள்; பொறியற்ற-அறிவற்ற; ஆய்தல்-நுட்பமாதல்; நீசர்-கயவர்; காளிகண்ணுக்கு உவமம்; மடவார்-பெண்கள்; பெண்களைக் கண்டால் சமணர் ஓடிக் கதவை அடைத்துக் கொள்வர். புறத்தே மகளிரைக் கண்டால் ஓடிக்கதவை அடைத்துக் கொண்டு, கருத்தை அடைக்காது அகத்தே அவரால் எய்தும் சிற்றின்பத்தை விழைவோர், 'கள்வர்' அதனால் தம்மைக் 'கள்வனேன்' என்றருளினார். ஆனியைப்போகாமே-ஆனி வீணாய்க் கழியாமல்; பயிக்கம்-பிச்சை; பாழுநீர்-சமணசமயம்; பயிக்கம்-வீடுபேறு. மக்கள் முன் இருந்த ஊரில் பிழைப்பு இன்மையாலும் அடுத்துள்ள ஆறலைகள்வர் முதலியவர்களால் நேரும் துன்பத்தாலும் அவ்வுரைவிட்டு வேற்றுர்க்குச் சென்று விடுவர். அவர்கள் குடியிருந்த வீடுகள் பாழாய்க்கிடக்கும். வீடுண்மை கண்டு பிச்சைக்குப் போவார் பின் ஏமாந்து துன்புறுவர். இது சமணசமயத்தில் உய்தி பெறலாம் என்று சென்று பின் வருந்திய தன் வருத்தத்துக்கு ஒப்பாகும்.

9. ஒட்டாத வாளவுணர் புரமுன்று

மோரம்பின் வாயின் வீழ்க்

கட்டாளைக் காமனையுங் காலனையுங்

கண்ணினொடு காலின் வீழ்

அட்டாணை யாருநி லம்மாணை
யார்வச்செற் றக்கு ரோதம்
தட்டாணைச் சாராதே தவமிருக்க
வவஞ்செய்து தருக்கி னேனே.

(104)

(பொ-ரை) பொருந்துதல் இல்லாத கொடிய அவுணர்-
களுடைய முப்புரங்களை ஓரம்பினால் மாண்டு ஒழியுமாறு செய்தவன்;
காமனை நெற்றிக்கண்ணால் எரியச் செய்தவன்; காலனைக் காலினால்
உதைத்துக் கொன்றவன்; இத்தகைய சிறப்புப் பெற்றவன் திருவா-
ரூர்ப் பெருமான்; அவன் அவா, செருக்கு, சினம் முதலிய குற்றங்-
கள் சிறிதும் பொருந்தாதவனாவன். அவன் திருவடியைச் சாரு-
வதே நற்றவமாகும். அவ்வாறில்லாமல் சமணசமயமாகிய புன்
னெறிச் சார்ந்துபுலும் அவம் செய்து தருக்கினவன் ஆமினேன்.

(வி-ம்) ஒட்டாத-பொருந்தாத; வாள்-கொடிய; அவுணர்-
அசுரர்; புரம்-கோட்டை, முப்புரம்; ஓர் அம்பு-ஒப்பில்லாத திருவடி
உணர்வு; கட்டான்-அழித்தான், களைகட்டல் என்றற்போல; கண்ணி
னொடு காலின்-ஒடு, இன்-உருபுகள். கருவிப்பொருளில் வந்தன,
உருபு மயக்கம். காமனைக் கண்ணினால், காலனைக் காலினால் என
நிரல் நிரையாக்குக. காமன்-மன்மதன்; காலன்-எமன்; குரோதம்-
சினம்; தட்டான்-தட்டுப்படாதவன், அப்பாற்பட்டவன்; தவம்-
சைவ சமயம்; அவம்-சமணசமயம்; தருக்கினேன்-செருக்குற்றேன்.
அகப்பகை ஆறு ஆகும். அவை: செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல்,
மாண்பிறந்தமானம், மாணு உவகை என்ன. இங்குச் சொல்லப்
பட்ட ஆர்வத்தின்கண் சிறுமை, இவறல், மாணுவுவகை அடங்கும்.
செற்றத்தின்கண் செருக்கும், மாண்பிறந்த மானமும் அடங்கும்.
குரோதம் சினமாகும். சிவபெருமானைச் சேர்வதாகிய
நற்றவம்இருக்க அதனை மேற்கொண்டு ஒழுகாது ஏதும்பயன் இல்லாத
சமணமாகிய அவத்தினைமேற்கொண்டேனே எனவருந்துதல். புரமுன்-
றை ஓரம்பின் வீழ்த்திய வரலாற்றைப் பாடல் 4இலும், காமனைக்கண்-
னினால் எரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 29இலும் காண்க. காலனைக்
காலினால்உதைத்த வரலாறு: கடகம் என்றநகரில் வாழ்ந்தமிருகண்டு
என்னும் அந்தனார், மருத்துவதியை மணந்து இல்லறம் நடத்தினார்.
நெடுங்காலம் மகப்பேறுஇல்லாமையால்வருந்தியஅவர், காசிப்பதியினை
அடைந்து சிவபெருமானை வழிபட்டுத் தவம் இயற்றினார். இறைவன்
அருளால் 16 ஆண்டுகள் மட்டுமே இவ்வுலகில் வாழக்கூடிய அறிவும்,
பண்பும் நிறைந்த ஒரு மகன் பிறந்தான். 'மார்க்கண்டேயன்'
என்னும் பெயர் தாங்கிய அவன், நாளும் சிவபெருமானை நினைந்து
வழிபட்டு வரலாமினன். ஆண்டுகள் 16 முடியப்போவதை அறிந்த

பெற்றோர் மிகவும் கவலை கொண்டனர். மார்க்கண்டேயனோ திண்ணிய சிவப்பற்று உடையவனும் இருந்தான். காலன் (யமன்) உரிய காலத்தே வந்தபோது, மார்க்கண்டேயன் தான் வழிபட்டு வந்த சிவலிங்கத்தை இறுகத் தழுவினான். அப்போதும் காலன், தன் பாகக் கயிற்றை வீசி எறிந்தான். அந்த இலிங்கத்திலின்றும் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுக் காலனைத் தன் காலால் உதைத்து, மார்க்கண்டேயனுக்கு 'என்றும் பதினாறு' என்னும் வாழ்வினைத் தந்தருளினார்.

10. மறுத்தானொர் வல்லரக்க வீரெந்து

முடியினொடு தோளுந் தாளும்

இறுத்தானை யெழின்முளசித் தவிசின்மீசை

யிருந்தான்றன் றலையி லொன்றை

அறுத்தானை யாருரி லம்மானை

யாலால முண்டு கண்டம்

கறுத்தானைக் கருதாதே கரும்பிருக்க

விரும்புகடித் தெய்த்த வாறே.

(105)

(9)பா-ரை) திருக்கயிலை மலையை எடுக்க எண்ணுவதே தீவினை என்றதை மறுத்து எடுப்பேன் என்று சொல்லி வன்மை மிக்க அரக்க னாகிய இராவணன் அவ்வாறே எடுக்கத் துணிந்தான்; இறைவன் அவனுடைய முடி, தோள் தாள் முதலானவை தையும்படி அழுத்தி- னான்; தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகனின் (ஐந்து தலைகளில்) தலை ஒன்றை அறுத்தவனே ஆகுர்ப்பெருமான்; மேலும் பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சினை உண்டு கண்டம் கறுத் திருப்பவன்; அவனை நினைக்காமல் நான் இனிமை மிக்க கரும்பு இருக்க அதனை உண்ணாமல் இரும்பினைக் கடித்து இளைத்துப் போனவனை ஒத்த அறிவிலியானேன்.

(வி-ம்) மறுத்தல்-அறமுறைய மறுத்தல். அஃதாவது வரம் பின்றி நடத்தல். மறுத்தான்-திருக்கயிலை மலையை எடுக்க எண்ணுவதே தீவினை என்பதை மறுத்து எடுப்பேன் என்று சொல்லிச் செய்தல்; வல்லரக்கன்-இராவணன்; ஈர் ஐந்து-பத்துத்தலை; இறுத்தான்-முரித் தான்; எழில்-அழகிய; முளரி-தாமரை; தவிசு-இருக்கை; முளரித் தவிசின் மிசை இருத்தான்-பிரமன்; தலையில் ஒன்றை-முன் இருந்த ஐந்து தலைகளுள் ஒன்றினை; ஆலாலம்-பெருநஞ்சு; கண்டம்-கழுத்து, மிடறு; கறுத்தல்-கருநிறம் அடைதல்; கரும்பு-சைவசமயம்; இரும்பு-சமணசமயம்; எய்த்தல்-இளைத்தல். இராவணனை அடர்த்த வரலாற்

றைப் பாடல் 8 இலும், பிரமனின் தலையைக் கொய்த வரலாற்றைப்
 பாடல் 4இலும், ஆலாலம் உண்டு கண்டம் கறுத்த வரலாற்றைப்
 பாடல் 15 இலும் காண்க.

[திருநாவுக்கரசர் அருளிய தேவாரத்தில் முதல்
 ஐந்து பதிகங்களின் மூலமும் ம. சா. அறிவுடைநம்பி
 எழுதிய விளக்கவுரையும் முற்றும்.]

3. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

தனி

“வேலால் வரைதடிந்த வித்தகளைப் பெற்றவனைக்
கீலால முடியானைக் கிளர்சனகா தியர்க்கருளும்
பாலால நிழலானைப் பரவைபாற் றுதுவிட்ட
ஆலால சுந்தரன்ற னடிக்கமலம் பழிச்சுதுமால்”
(திருச்சுழியற் புராணம்)

ஏழாம் திருமுறை

1. திருவிவண்ணயநல்லூர்

தல்வரலாறு : விழுப்புரத்துக்கு மேற்கே 19 கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது. ‘திருவருட்டுறை’ என்பது கோயிலின் பெயர். சிவபெருமான் சுந்தரரை வல்வழக்கிட்டுத் தடுத்து ஆட்கொண்ட பெருமையை உடையது. ‘சிவஞான போதம்’ எனும் நூலை இயற்றிய ‘மெய்கண்ட தேவ நாயனார்’ வீற்றிருந்த பெருமை உடையது.

இவ்வூருக்குக் கிழக்கில் 2½ கி. மீ. தொலைவில் ‘தடுத்தாட்கொண்டலூர்’ எனப் பெயர் கொண்ட ஊர் உள்ளது. பண்ணுருட்டிக்கு மேற்கே 6½ கி. மீ. தொலைவில் திருவெண்ணையநல்லூருக்குப் போகும் வழியில் ‘மணம் தவிர்த்த புத்தூர்’ உள்ளது. இவ்வூரில் தான் சுந்தரருடைய முதல் திருமணத்தை இறைவன் வழக்கிட்டுத் தடுத்தார்.

இங்குள்ள முருகவேள் அருணகிரிநாதருக்கு மயில் மீது நடனக் காட்சி அளித்து அருளினார்.

“சிவபெருமான் முன்பு ஆலகாலம் என்னும் நஞ்சினை உண்டார் என்னும் காரணத்தால் உமையம்மை பசுவின் வெண்ணெயினால் கோட்டை மதில் எழுப்பி, அதன் இடையில் நெருப்பின் மீதிருந்து தவம் செய்கின்றார். அக்காரணத்தால் ‘வெண்ணெய்நல்லூர்’ என்ற பெயர் வந்தது” என்று வீரசிங்காதன புராணம் கூறுகின்றது.

இறைவன் : தடுத்தாட்கொண்ட நாதர். இறைவி : வேற்கண்ணி நாயகி, மங்களாம்பிகை. தீர்த்தம் : பெண்ணையாறு.

சுந்தரர் அருளிய பதிகம் ஒன்று மட்டும் இத்தலத்திற்குண்டு.

பதிக வரலாறு : திருக்கயிலாயத்தில் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தார் ஆலாலசுந்தரர். திருத்தொண்டத் தொகை வெளிப்படுத்தற்கு ஏதுவாக, பூக்கொய்ய வந்த சேடியர் கமலினியார், அநிந்திதையார் எனும் இருவர்பால் சிறிது மனத்தைச் செலுத்தினார். இதனையறிந்து இறைவன் கட்டளைப்படித் திருமுனைப் பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ அந்தணர்குலத்தில் சடையனாருக்கும் இசை ஞானியாருக்கும் மகவாகத் தோன்றி நம்பியாரூரர் என்னும் பெயர் பெற்று வளர்ந்தார். மணப்பருவம் அடைந்த அவருக்குப் புத்தூரில் சடங்கவி சிவாச்சாரியாருடைய மகளை மணம் புரிவிக்க ஏற்பாடு செய்தனர். மணப்பந்தலில் சிவபெருமான் தாம் முன்பு கயிலையில் அளித்த வாக்கிப்பதிக் கிழவேதியராக வந்தார்; ஓலை காட்டினார்; ஆரூரைத் தமக்கு அடிமை என்று திருவெண்ணைய் நல்லூரில் வழக்கிட்டு ஆட்கொண்டு 'நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக' என்று கட்டளை இட்டருளினார். அப்போது வன்றெண்டர் முன்பு இறைவனைப் 'பித்தன்' என்று பேசிய சொல்லையே முதலாகக் கொண்டு பாடும்படி அருளிய இறைவன் அருளாணையின் வண்ணம் பாடியருளியது இத்திருப்பதிகம்.

பண்-இந்தளம் (முதற் கட்டளை).

1. பித்தாபிறை சூடபெரு மானேயரு ளாளா
எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
டுறையுள்
அத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (106)

(பொழிப்புரை) பித்தனே! பிறையைத் தலையில் சூடியவனே! என் தலைவனே! அருளை ஆளுகின்றவனே; பெண்ணை ஆற்றின் தென்பால் உள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் தலைவனே! எனது நெஞ்சத்துள் உன்னை அகலாது வைத்து அருளிஞாய்; அதனால் எப்பொழுதும் உன்னை மறவாமலே நினைந்து, முன்பே உனக்கு அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(விளக்கம்) பித்தா-பித்தன், சிவபெருமான், எத்தான்-‘எதனால்’ என்பது ‘எத்தால்’ என மருவிற்று. பெண்ணை - பெண்ணையாறு; தென்பால் - தெற்குக் கரை; வெண்ணையநல்லூர் - தலத்தின் பெயர்; அருட்டுறை - கோயிலின் பெயர்; அத்தா - தந்தையே; ஆளாய் - அடிமைப்பட்டு; ஆமே - தகாது. ஏகாரம் எதிர்மறைப் பொருள் தந்து நின்றது. பிறைகுடிய வரலாற்றை முதற் பாடலில் கண்டு கொள்க.

2. நாயேன்பல நாளுநினைப் பின்றிமனத் துன்னைப்
பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன்பெற லாகாவருள் பெற்றேன்
வேயார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய நல்லூரருட்
குறையுள்
ஆயாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (107)

(பொ-ரை) பூங்கில்கள் நிறைந்த பெண்ணை யாற்றின் தென்பாலுள்ள திருவெண்ணையநல்லூரிலுள்ள ‘அருட்டுறை’ என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் தாயே! நாய்த்தன்மை உடையவனாகிய நான் இந்நெடுநாட்களாக மனத்தால் நினைக்கவில்லை; பேய்போல அலைந்து இளைத்தேன்; ஆயினும் இப்பொழுது பெறுதற்கு அரிய உனது திருவருளை நான் பெற்றேன்; இப்பேற்றை எனக்கு அளிக்க வந்த உனக்கு, முன்பே நான் அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, ‘உனக்கு அடியவன் அல்லேன்’ என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) நாயேன்-நாய்த்தன்மை உடையேன். புலன்களில் நாய்போல அலைந்து திரிபவன் என்றபடி. பணிவு கருதி அடியார் உரைக்கும் மரபு மொழி. பேய்-தங்கள் தீய ஊழை அடையுமாறு ஆவி உடலுடன் படைக்கப்படும் உயிர்கள்; எனவே எங்கும் அலைந்து திரியும் தன்மையவாம். சிவபெருமானுடன் இருந்து பாடி ஆடும் கணங்களுள் ஒன்றாகிய பேய் அன்று ஈண்டுக் கூறியது. எய்த்தேன்-இளைத்தேன்; வேய்-மூங்கில்; ஆயா-தாயானவனே.

3. மன்னேமற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னைப்
பொன்னேமணி தானேவயி ரம்மேபொரு துந்தி
மின்னார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய நல்லூரருட்
குறையுள்
அன்னேயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (108)

(பொ-ரை) கரையை மோதிப் பொன், மணி, வயிரம் முதலியவற்றைத் தள்ளிக்கொண்டு வருவதனால் ஒளிமிகுந்து காணப்படும் பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாலுள்ள திருவெண்ணைய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் தலைவனே! என் மனத்தில் உன்னை ஒருபோதும் மறவாமலே நினைப்பேன். உனக்கு நான் முன்பே அடியவனானேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) மன் ஏ-மிகுதியாக; 'மன்னே' என்பதற்கு அரசே என்று விளிப்பொருள் கொள்ளலுமாம். 'மன்னனாய் மன்னவர்க்கோ ரமுதமானாய்' என்னும் திருவாக்கு உன்னத்தக்கது. பொன்னே மணிதானே வயிரம்மே-ஏகாரங்கள் எண்ணுப்பொருளைத் தருவன. பொருதல்-அலைத்தல்; உந்தி-கரையில் செலுத்தி; மின் ஆர்-மிளிர்கின்ற.

4. முடியேனினிப் பிறவேன்பெறின் முவேன்பெற்ற மூர்தீ
கொடியேன்பல பொய்யேயுரைப் பேனைக்குறிக் கொண்ணீ
செடியார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய் நல்லூரருட்
டுறையுள்
அடிகேளுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (109)

(பொ-ரை) இடபத்தை ஊர்தியாகக் கொண்டவனே! செடிகள் நிறைந்த பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாலுள்ள திருவெண்ணைய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் கடவுளே! உன் திருவருள் பெற்றபின் இறவேன்; பிறவேன்; பிறத்தலைச் செய்யினும் முத்தலைச் செய்யேன்; பல பொய்களையே உரைக்கின்றவனாகிய கொடியவனை நீ வெறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்! உனக்கு நான் முன்பே அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) முடிதல்-இறத்தல்; இனி-திருவருள் பெற்றபின் என்னும் பொருள்மேல் நின்றது. முடியேன் பிறவேன் முவேன்-'மூவாய் பிறவாய் இறவாய் போற்றி' என்றும், 'மூப்பதுமில்லை பிறப்பதுமில்லை மிறப்பதுமில்லை' என்றும் வருவனவற்றைக் காண்க. பெற்றம்-இடபம்; குறிக்கொள்ளுதல்-திருவருளுக்குப் பாத்திரமாக்கிக் கொள்ளுதல்.

இதனைக் 'கூவித்துக் கொள்ளுந்தனையடியேனைக் குறிக்கொள்வதே' எனும் அப்பர் வாக்கைக் காண்க. செடியார்-செடிகள் நிறைந்த; அடிகேள்-கடவுளே.

5. பாதம்பணி வார்கள்பெறும் பண்டமது பணியாய்
ஆதன்பொரு ளானேனறி வில்லேனரு ளாளா
தாதார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
டுறையுள்
ஆதீயுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (110)

(9பா-9ர) அருளை ஆளுகின்றவனே! பூக்களின் மகரந்தம் நிறைந்த பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாலுள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் முதல்வனே! ஏழையேன் நான்; அறிவில்லாதவன் கைப்பட்ட பொருள்போன்று பயன் இல்லாதவன் ஆயினேன்; ஆதலால் உன்னுடைய திருவடியைத் தொழுகின்றவர்கள் பெறுகின்ற மெய்யறிவினை எனக்கு அருள் செய்வாய்; உனக்கு நான்முன்பே அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) பாதம் பணிவார்-உண்மை அடியார்; பண்டம்-உண்மை அறிவு; பணித்தல்-கட்டளை இடுதல். அருளுதல்; ஆதன்-அறிவில்லாதவன்; ஆதன் பொருள் ஆனேன்-அறிவில்லாதவன் கைப்பட்ட பொருள் பயன்படாவாறும் தீமை பயக்குமாறும் உய்க்கப்படுமாறு போல அறிவில்லையாகிய யானும் என்னைப் பயனில்லாத வழியில் செலுத்தி எய்த்தேன்; தாதார்-கரையிலுள்ள மரங்கள் சிந்தும் மகரந்தம்; ஆதி-முதல்வனே!

6. தண்ணர்மதி சூடிதழல் போலுந்திரு மேனி
எண்ணர்புர மூன்றுமெரி யுண்ணநகை செய்தாய்
மண்ணர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்
டுறையுள்
அண்ணவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (111)

(9பா-9ர) குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனைத் தலையில் அணிந்தவனே! நெருப்புப் போன்ற திருமேனியை உடையவனே! பகைவரது மூன்று மதில்களைத் தீ உண்ணுமாறு சிந்தித்தருளியவனே! பூமியில் சிறந்த தென்பாலுள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை'

என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் முதல்வனே! உனக்கு நான்முன்பே அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருத்துமோ?

(வி-ம்) தண்-குளிர்ச்சி; தரல்-தெருப்பு; எண்ணூர்-பகைவர்-கள்; மண்ணூர் - மண்ணிற (பூமிநிற) சிறந்த. தண்ணூர் மதி குடிய வரலாற்றைப் பாடல் 1 இலும், எண்ணூர் புரம் மூன்றை எரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 4 இலும் காண்க.

7. ஊனாயுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்

வானாய்நில னானாய்கட லானாய்மலை யானாய்

தேனாப்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்

றையுள்

ஆறாயுளக் காளாயினி யல்லேனென லாடே. (112)

(விபா-ரை) பூக்களின் தேன் நிறைந்த பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாலை உள்ள திருவேண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் முதல்வனே! உடலிடந்து நின்று பொருள்களை உணர்ந்து வருகின்ற உயிர்களாகியும், அவைகள் நிற்கின்ற உடல்களாகியும், உலகமாகியும், வான் ஆகியும், பூமி ஆகியும், கடல் ஆகியும், மலை ஆகியும் நிற்கின்றாய்! இத்தன்மை உடைய உனக்கு நான் முன்பே அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருத்துமோ?

(வி-ம்) ஊன் - தசை; உடல் - ஊனாலான உடம்பு; வான் - ஆகாயம்; ஊனாய் மலையானாய் - இதனால் இறைவனது எல்லா-மாத்தன்மை உரைக்கப்பட்டது. "வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளி-யாகி, ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க், கோனாகி யான் என்தென்று அவரவரைக் கூத்தாட்டு, வான் ஆகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே" என்னும் திருவாசகப் பாடல் இவண் நினைவு கூர்தல் பொருந்தும்; தேன் ஆர் - கரையிலுள்ள பூக்களில் இருந்து துளிர்க்கும் தேன் நிறைந்த; ஆனாய் - எல்லாம் ஆனதன்மை என்றும், இடப வாகனத்தை உடையவனே என்றும் பொருள் உரைப்பர்.

8. ஏற்குர்புர மூன்றுமெரி யுண்ணாச்சிலை தோட்டாய்

தேற்றுதன சொல்லித்திரி வேனோசெக்கர் வானீர்

ஏற்குய்ப்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்

றையுள்

ஆற்றையுளக் காளாயினி யல்லேனென லாடே.

(113)

(6)பா-ரை) பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாழ்வுள்ள திருவெண்ணைய நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் செந்தெநிச் செல்வனே! போரேற்ற பகைவருடைய முப்புங்களைத் தீ உண்ணும்படி வில்லைத் தாங்கியவனே! தெளிவற்ற சொற்களைச் சொல்லி அடியைக் கடவேனோ? செவ்வானத்தின் நிறத்தைப் பொருந்திய சடையில் வானினின்றிழ்ந்த கங்கையைத் தாங்கியவனே! உனக்கு நான் முன்பு அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) ஏற்குர் - போர் ஏற்ற பகைவர்கள்; சிலை - வில், இறைவன் வில் மேருமலையாதலை அறிக. தேற்றுகள - நல்லனவாக வேனும் பயனுடையவாகவேனும் தெளியப் பெறுதன; திதல் - அலைதல்; செக்கர் வான் நீர் ஏற்றும் - சிவந்த வானத்தினின் றிழ்ந்த கங்கையை ஏற்றவரே; 'செக்கர்' என்பது ஆகுபெயராய்ச் சடையைக் குறித்தது. ஆற்றும் - செந்தெநிச் செல்வனே! ஏற்குர்புரம் முன்றையும் எரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 4இலும், செக்கர் வான் நீர் ஏற்ற வரலாற்றைப் பாடல் 3இலும் காண்க.

9. மழுவான்வல னேந்திரை யோதீமங்கை பங்கா
தொழுவாரவர் துயராயின தீர்த்தலுன தொழிலே
செழுவார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணைய நல்லூரருட்
டுறையுள்
அரகாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே. (114)

(6)பா-ரை) செழுமை வாய்ந்த இடையருது ஒழுக்கின்ற பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாழ்வுள்ள திருவெண்ணைய நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் அழகியவனே! மழுப்படையை வலக் கையில் ஏந்தியவனே! மறைகளை அருளிச் செய்தவனே! உமையை இடப்பக்கத்தில் உடையவனே! உன்னைத் தொழுகின்றவர்களின் துன்பங்களைத் தீர்த்து அருளுதல் உன்னுடைய செயலேயாம்; அதனை அறியாது உனக்கு நான் முன்பு அடியவன் ஆனேன்; இப்பொழுது, 'உனக்கு அடியவன் அல்லேன்' என எதிர் வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) மழுவான்-மழுப்படை; வலன்-வலக்கை; எந்தி-ஏந்தியவன்; பங்கை பங்கா-உமையைத் தம் திருமேனியின் ஒரு பக்கத்தில் உடையவன்; செழுவார்-செழுமையும் நீட்சியும் அமைத்த; அரகா-அழகியவனே! உமையொரு பக்கமுன வரலாற்றைப் பாடல் 5 இலும், மழுவான் ஏந்திய வரலாற்றைப் பாடல் 6 இலும் காண்க.

10. காரூர்புன லெய்திக்கரை கல்லித்திரைக் கையால்
பாரூர்புக றெய்தித்திகழ் பன்மாமணி யுந்திச்
சீருர்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்

நெறயுள்

ஆருரனெம் பெருமாற்கா எல்லேனென லாமே. (115)

(9)பா-ரை) கருநீறம் பொருந்திய முகிலால் பொழியப்பெற்ற நீர் நிறைந்து, அலைகளாகிய கரங்களால் கரையை அரித்து, உலகில் பரளிய புகழை அடைந்து, விளங்குகின்ற பல சிறந்த இரத்தினங்களைக் கொழித்துச் சிறப்புப் பொருந்திய பெண்ணை ஆற்றின் தென்பாலுள்ள திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள 'அருட்டுறை' என்னும் திருக்காமியலில் எழுந்தருளி இருக்கும் என் தலைவனுக்கு, ஆருரன் என்னும் அடியேன் அடிமைஅல்லேன் என்று எதிர்வழக்குப் பேசியது பொருந்துமோ?

(வி-ம்) கார்-கருநீறம், பண்புப்பெயர்; புனல்-நீர்; கரைகல்லி-கரையை அரித்து; திரைக்கை-அலைகளாகிய கரங்களால், அலைகளைக் கைகளாகக் கூறுவது நூல் வழக்கு. பாரூர் புகழ் - அருட்பாக்கள் முதலிய பல பண்டைய நூல்களில் எல்லாம் கூறப்பட்டு உலகம் பாராட்டும் புகழ்; திகழ்-விளங்குகின்ற; பன்மாமணி- பல சிறந்த இரத்தினங்கள்; உந்தி-கொழித்து; சீருர்- சிறப்புப் பொருந்திய; ஆருரன்- சுந்தரரது குடிப்பெயர்போலும்! எம்பெருமாற்கு-எம் தலைவனுக்கு; ஆள் அல்லேன்-அடிமை அல்லேன்; எனல்-என்று கூறுதல், ஆமே-பொருந்துமோ?

2. திருப்பரங்குன்றம்

குளவரலாறு : மதுரைக்குத் தென்மேற்கில் 5½ கி. மீ. தொலைவில் உள்ளது. புகைவண்டி நிலையம் உள்ளது. மலையின்மேல் காசித் தீர்த்தம் உள்ளது. இதன்கண் அழகுமிக்க பலநிற மீன்கள் வாழ்கின்றன. நக்கீரர் இவ்வூரிலேயே வாழ்ந்தார். முருகப்பெருமானுடைய ஆறுபடை வீடுகளுள் ஒன்றாகத் திகழும் பெருமை உடையது. முருகர் தெய்வயானையை மணம் புரிந்த பெருமையுடையது. முருகவேளுக்கு அருகில் தெய்வயானையம்மையும் நாரத முனிவரும் இருக்கின்றனர். திருமுருகன் வழிபட்ட திருவூர். இத்திருக்கோயில் மலையைக் குடைந்து அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. மலையின் சுற்றளவு 3 கி. மீ. ஆகும். இவ்வூருக்குப் புரானம் உள்ளது.

இவ்வடிவ் ஈ றையும் இறைவன்: பாங்கிரிநாதர்; இறைவி: ஷஷடை நாயகி; தீர்த்தம்: சரவணப் பொய்கை. சம்பந்தர் அருளிய பதிகம் ஒன்றும், சுந்தார் அருளிய பதிகம் ஒன்றும் ஆக இருபதிகங்கள் இத்தலத்திற்குண்டு.

பதிக வரலாறு: நம்பி ஆரூர் சேர, சோழ, பாண்டியர்களுடன் மதுரை மாநகரில் திருவாலவாயுடையாரை வணங்கி, திருவாப்பனூர், திருவேடகம் முதலான சிவப்பதிகளை வணங்கி மீண்டும் மதுரைக்கு வந்தார்; சிலநாட்கள் மதுரையில் தங்கியிருந்தார்; அது போழ்து மூவேந்தர்களுடன் திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்தார்; திருக்கோயிலி-
னாட் சென்றார்; இறைவன் திருவடியைப் பணித்திறைஞ்சிக் 'கோத்தி-
டையுங் கோவலுங் கோயில் கொண்டீர்' என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடி அருளினார். இறுதிப் பாட்டில் 'முடியாலுலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே மொழிந்தது' என்று வைத்து இப்பதிகம் பாடினார். மூவேந்தரும் இறைவன் திருப்பணி அருமையைக் கேட்டிதறஞ்சி நாயனாரை வணங்கித் துதித்தார்கள்.

பண் - இரத்தளம் (2 ஆவது கட்டளை)

1. கோத்திட் டையுங்கோ வலுங்கோ மில்கொண்ட
குமைக்கொண் டுழல்கின் றதோர்கொல் லெச்சில்லைச்

சேத்திட் டுக்குத்தித் தெருவே திரியுஞ்

சில்பு தழுநீ ருந்திசை தீசையன

சோத்திட்டு ளின்னோர் பலருந் தொழ்தும்

மரைக்கோ வணத்தோ டொருதோல் புடைகுழ்த்

தார்த்திட் டதும்பாம் புகைக்கொண் டதும்பாம்

படிகே னுடக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(116)

(9)பா-9) இறைவனே! நீர், பெரிய மலையையும், சுரத்-
தையும் கோயிலாகக் கொண்டுள்ளீர்; முல்லை நிலத்தில் வாழும்
இனைய எருது ஒன்று உம்மைச் சுமந்து கொண்டு திரிகின்றது; தன்
கொம்பால் பெரிய மண்மேடுகளைக் குத்தித் தெருவில் திரிகின்றது; சில
பூதங்களும்; அவற்றின் செயல்களும் உம்மைச் சூழ்ந்த பல திசைகளி-
லும் உள்ளன; விண்ணில் வாழும் தேவர் பலரும், 'சோத்தம்' என்று
சொல்லி உம்மை வணங்குகின்றனர்; ஆனால் நீரோ இருப்பில்
கோவணத்தோடு, ஒரு தோலைச் சுற்றியுள்ளீர்; அதன் மேல்
கச்சாக ஒரு பாம்பைக் கட்டியுள்ளீர்; கையில் பிடித்திருப்பதும் பாம்பு;
அதனால், அடியவர்களாகிய நாங்கள் உம்மை அணுகி நின்று
உடக்குப் பணி செய்வதற்கு அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) கோ திட்டை - மிக்க மேட்டு நிலம், பெரிய மலை அஃதாவது திருப்பரங்குன்றம். கோ வல் - மிக்க வன்னிலம், பெரிய வன்னிலம் [பாலை] அஃதாவது திருக்கோவலூர். உழல்தல் - திநிலல்; கொல்லை - முல்லை நிலம்; சில்லை - சிறுமை- இளமை. 'சே, திட்டு, குத்தி' என்று பிரிக்க. சே - எருமை; திட்டு-பண்மேடு; நீர் - நீர்மை, குணம். அஃது ஈண்டு, செயலைக் குறித்தது; திசை திசையன - பல திசைகளிலும் உள்ளன; சோத்திட்டு - 'சோத்தம்' என்று கூறி. 'சோத்தம்' என்பது, தாழ்ந்தோர், உயர்ந்தோரிடத்துக் கூறும் வணக்கச் சொல். அஃது 'அம்' இன்றி, 'சோத்து' எனவும் வழங்கும். அவை, தாழ்ந்தோர் செய்யும் வணக்கத்திற்குப் பெயராயும் நிற்கும். விண்ணோர் - விண்ணில் வாழும் தேவர்கள்; தொழ - வணங்க; அரை - இடுப்பு; ஆட் செய - பணி செய்ய; அஞ்சுதும் - அஞ்சுவோம். உம்மிடம் அமைந்துள்ள மாறுபட்ட குணங்களும் தொழில்களும் கண்டு அஞ்சுதலால் உம்மை நெருங்கி உமக்குப் பணி செய்ய அஞ்சுகின்றோம் என்கிறார் ஆநூர். இப்பதிகப் பாக்கள் உள்ளுறைச் சிறப்பு வகையால் இறைவனைப் பழிப்பது போலப் புகழ்தல் வகையால் பாடி அருளியது.

2. முண்டத் தரித்தீர் முதுகா டுறைவீர்

முழுநீ றுமெய்ப்பூ சுதிரும்பக் கப்பாம்பைக்

கண்டத்தி லுந்தோ ளிலுங்கட்டி வைத்தீர்

கடலைக் கடைந்திட்டுத் தோர்நஞ் சையுண்டீர்

பிண்டஞ் சுமந்தும் மொடுங்கூட மாட்டோம்

பெரியா ரொடுநட் பினிதென் றிருத்தும்

அண்டங் கடந்தப் புறத்து மிருந்தீ

ரடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(117)

(பொ-ரை) இறைவனே! 'பெரியவர்களுடன் தட்புக் கொள்வது மகிழ்ச்சியைத் தரும்' என்று அடியவர்களாகிய நாங்கள் கருதுகின்றோம். ஆனால் உன்னிடம் தொடர்பு கொள்வதற்குத்தயங்குகின்றோம் ஏனெனில், இறந்தவர்களின் தலையோட்டை மாலையாக அணிந்துள்ளாய்; இறந்தவர்கள் வாழும் சுடுகாட்டை உறைவிடமாகக் கொண்டுள்ளாய்; அங்குள்ள சாம்பலை உடல் முழுவதும் பூசுகின்றாய்; கொடிய நஞ்சுள்ள பாம்பைக் கழுத்திலும், தோளிலும் கட்டி வைத்திருக்கின்றாய்; தேவர்கள், பாற்கடலைக் கடைந்து அதிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்த கொடிய விடத்தினை எளிதாக உண்டாய்; இவ் வண்டத்தைக் கடந்து, அதற்கு மேலுள்ள அண்டத்துக்கும்

அப்பால் இருக்கின்றாய்; அதனால், ஊனினைத் திரட்சியாகிய இவ்-
வுடம்பைச் சுமத்து கொண்டு உம்மோடு தொடர்பு கொள்ள வல்ல
வர்கள் அல்லோம் நாங்கள்; ஆதலின், உன்னை அணுகி நின்று
உனக்குப் பணி செய்வதற்கு அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) 'பெரியாரோடு நட்பு இனிது என்றிருத்தும்' என்பதனை
முதலிலும், 'அண்டம் கடந்து அப்புறத்தும் இருந்தீர்' என்பதனை,
'நஞ்சை உண்டார்' என்பதன் பின்னும் வைத்துப் பொருள் கொள்க.
முண்டம்-தலை, தலைமாலை; முதுகாடு-இடுகாடு, சுடுகாடு இரண்டிற்கும்
அமைந்த பொதுப்பெயர்; முழுநிறு-சாம்பல், திருவெண்ணிறு; முக்கப்
பாம்பு-கொடிய பாம்பு, 'மூர்க்கப்பாம்பு' என்பது பாருவி 'முக்கப்பாம்பு'
ஆயிற்று. கண்டம்-கழுத்து; கடல்-பாற்கடல்; பிண்டம்-ஊன், தசைத்
தாமிசி; பெரியார்-விட்டு நெறிக்கு ஏதுவாகிய உண்மை நூல்களைக்
கற்றலும் கேட்டலுமாகிய பெரியார்கள். கடலைக் கடைந்திட்டதோர்
நஞ்சை உண்ட வரலாற்றைப் பாடல் 15இல் காண்க.

3. மூடா யமுய லகன்மூக்கப் பாம்பு

மூடநா றியவெண் டலைமொய்த் தபல்பேய்

பாடா வருபூ தங்கள்பாய் புலித்தோல்

பரிசோன் றறியா தனபா ிடங்கள்

தோடார் மலர்க்கொன் றையுந்துன் னெருக்குத்

துணைமா மணிநா கமரைக் கசைத்தொன்

மூடா தனவே செய்தீரெம் பெருமா

ளடிகே னுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(118)

(6)பா-ரை) எம்பெருமானே! இறைவனே! உம்மிடத்துள்ள
பல பொருட்கள் எமக்குப் பொருந்தாதனவாக உள்ளன. அறியாமை
உடைய முயலகன், கொடிய பாம்பு, புலால் நாற்றம் எடுக்கும் வெண்
தலை, நெருங்கிய பல பேய்கள், பாட்டுப் பாடித் திரிகின்ற பூதங்கள்,
பாய்கின்ற புலியின் தோல், நன்மை தீமை அறியாத மற்றும் சில
பூதங்கள் ஆகிய இவையேயாம். இது தவிர, இதழ் நிறைந்த கொன்-
றை மலரையும், எருக்கம் பூவையும் உமக்குரிய மாடையாக அணிந்
துள்ளாய், இவற்றோடு இடுப்பில், பெரிய மணியை உடைய பாம்பைக்
கட்டிக் கொண்டு, எங்களுக்குப் பொருந்தாத செயல்களையே செய்து
வருகின்றாய்; அதனால் நாங்கள் உம்மை அணுகி உமக்குப் பணி
செய்வதற்கு அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்)முரு - அறியாமை, முடத்தன்மை. 'முடன்' என்பது 'முடு' என்று ஆயிற்று. 'முள் தாய்' எனப் பிரித்து, சினம் கொண்டு தாவிய என்றும் பொருள் உரைப்பர். முடை - புலால் நாற்றம்; மொய்த்த - நெருங்கிய; பாடா வரு பூதங்கள் - பாட்டுப் பாடித் திரி-கின்ற பூதங்கள்; பாய் - பாய்கின்ற; பரிசு ஒன்று அறியாதன - நன்மை தீமை என்று பாகுபடுத்தத் தெரியாத; பாரிடங்கள் - பூதங்கள்; தோடு - இதழ்; ஆர் - நிறைந்த; துணை - மாலை; ஆடாதனவே - 'அடாதனவே' என்பதன் முதல் நீண்டது, பொருந்தாதவை. கொள்-றைப் பூவும், எருக்கம் பூவும் உலகர் விரும்பாதனவாகும். முயலகன், பாம்பு, புலித் தோல் முதலியவற்றை அணிந்த வரலாற்றைப் பாடல் 6 இல் காண்க.

1. மஞ்சண் மலையே மதிசூடு சென்னி

மலையான் மடந்தை மணவா ளதம்பி

மஞ்சண் மலையே பண்ணென் முலையா

மொடுநீ குமொன்றி யிருத்த லொழியீர்

நஞ்சன் டுதேவர்க் கமுதங் கொடுத்த

நலமொன் றறியோ முங்கைநா கமதற்

கஞ்சன் டுபட மதுபோ கவிட

ரடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(119)

(பொ-ரை) இறைவனே! வெண்மேகம் சூழ்ந்த மாலைப் பொழுதில் தோன்றும் பிறையைச் சூடிய முடியை உடையவன் நீ; இமவான் மகளாகிய உமையின் கணவன் நீ; துகில் சூழ்ந்த புறத்தினையும், பெருத்த ஊற்றினிமை பொருந்திய தனங்களை உடைய அவளும் நீயும் ஒன்றாயிருத்தலை ஒழிப்பாய்; 'ஆலகாலம்' எனும் நஞ்சை உண்டு தேவர்களுக்கு அமுதம் தந்த நற்செயலை நாங்கள் ஒரு சிறிதும் அறியவில்லை; உன் கையிலுள்ள பாம்பிற்கு ஐந்து படங்கள் உள்ளன; அப்பாம்பினே உன்னை விட்டுப் போக விட மாட்டீர், அக்காட்சியைத் தான் நாங்கள் காண்கின்றோம். அதனால் உன்னை அணுகி உனக்குப் பணி செய்ய அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) மஞ்ச - வெண்மேகம்; மாலை - மாலைப்பொழுது; மதி-பிறை, திங்கள், சந்திரன்; சென்னி - தலை; மலையான் மடந்தை - இமவான் பெற்ற மகளாகிய பார்வதி; மணவாளன் - மணாளன், கணவன்; தம்பி - தலைவன்; மஞ்ச - துகில், ஆடை; பண்ணென் - பருத்த;

நஞ்சு - 'ஆலகாலம்' எனும் நஞ்சு. மலையான் மடந்தையுடன் ஒன்றாய் இருந்த வாலாற்றைப் பாடல் 5 இலும், நஞ்சுண்டு தேவர்க்கு அமுதம் கொடுத்த வாலாற்றைப் பாடல் 15 இலும் காண்க.

5. பொல்லாப் புறங்காட் பகத்தாட் டொழியிர்

புலால்வா யனபே யோடுபூச் சொழியிர்

எல்லா மறிளி ரிதுவே யறியி

ரென்றிரங் குவேனெல் லியுநண் பகலும்

கல்லா னிழற்கீ ழொருநாட் கண்டதுங்

கடம்பூர்க் கரக்கோ மிலின்முன் கண்டதும்

அல்லால் வீரகொன் றிலமெம் பெருமா

எடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(120)

(பு-பா-ரை) எம் பெருமானே! இறைவனே! குற்றமுடைய சுடுகாட்டில் அடுவதைத் தவிர்ப்பீர்! அங்கு ஊன் முதலியவற்றைத் தின்ற வாயோடு திரிகின்ற பேய்களோடு ஆரவாரம் செய்வதை ஒழிப்பீர்! 'எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற உனக்கு இது மட்டும் அறியவில்லையே' என்று உன்னுடைய அடியவனாகிய நான் இரவும் பகலும் கவலைப்படுகின்றேன்; முன்பு ஒரு நாள் கல்லால் நிறலில் ஆசிரியக் கோலத்தில் உன்னைக் கண்டேன்; மற்றொரு நாள் கடம்பூர்க்கரக்கோமிலில் இலிங்க மூர்த்தியாகக் கண்டேன்; ஆனால் புறங்காடாகிய சுடுகாட்டிலிருந்து நீ நீங்கியதை நாங்கள் அறியோம்; அதனால், உன்னை அணுகி உனக்குப் பணிசெய்ய அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) பொல்லா - பொல்லாங்குடைய, குற்றமுடைய; புறங்காடு - சுடுகாடு; ஆட்டு - ஆடுதல்; புலால் - ஊன் முதலியன; புலால் வாயன பேய் - பிணம் தின்னும் பேய்கள்; பூச்சு - பூசல், ஆரவாரம் செய்தல்; எல்லி - இரவு; கல்லால் நிறற்கீழ் ஒரு நாள் கண்டது - சனகர் முதலான நான்கு முனிவர்களுக்குச் சிவபெருமான் கல்லால் மரத்தின்கீழ் இருந்து உபதேசம் புரிந்தமை; கடம்பூர்க் கரக்கோமிலின் முன் கண்டது - இந்திலவுலகத் தலங்கள் பலவற்றையும் குறிப்பதற்கு, ஒன்றை மட்டும் கூறியது; வீரகு - அறிவு.

6. தென்னுத் தெனுத்தெத் தெனுவென் றுபாடிச்

சில்பு தழுநீ ருந்திசை திசையன

பன்னுன் டறைபா டுதிர்பா குருளிர்

படம்பக் கங்கோட்டுந் திருவொற்றி யு?

பண்ணர் மொழியா னையொர்பங் குடையீர்
 படுகாட் டகத்தென் றுமோர்பற் றெழியீர்
 அண்ண மலையே னென்றீரா ருருள்
 ரடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(121)

(விபா-ரை) இறைவனே! 'தென்னாத்தெனத் தெத்தென' என்று சில பூதங்கள் பாடுகின்றன. அப் பூதங்களும் அவற்றின் செயல்களும் உம்பைச் சூழ்ந்த பல திசைகளிலும் உள்ளன. ஆனால் நீயோ, பலவகைப்பட்ட நான்கு வேதங்களைப் பாடுவீர்; திருப்பாகுரில் இருக்கின்றீர்; எனினும், 'படம் பக்கம்' என்னும் பறையைக் கொட்டும் தலமாகிய திருவொற்றியூரில் காணப்படுகின்றீர்; இசைப்பண் போன்ற மொழியினைப் பேசும் உமையவளை ஒரு பக்கத்தே கொண்டுள்ளீர்; ஆனால் சுடுகாட்டை விட்டு மட்டும்நீங்க மாட்டீர்; அண்ணாமலையில் இருப்பேன் என்று சொன்ன நீர் இப்பொழுது திருவாரூரில் இருக்கின்றீர்; இத்தகைய முரண்பாடுகள் உள்ள உன்னை அணுகி உனக்குப் பணி செய்ய அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) தென்னாத் தென - ஒரு பண்; தென்னாத் தெனத் தெத்தென - இசைக்கு உரிய வண்ண வகையாகும். ஆயின், இங்கு உடனிலை வகையால், வாயில் வந்தபடி பாடுவதையும் குறித்தது. சில பூதம் - சில பூதங்கள்; பன் நான் மறை - பலவகைப்பட்டநான்கு வேதங்கள்; படம் பக்கம் - ஒரு பறையின் பெயர்; பண்ணர் மொழியாள் - இசைப் பண் போன்ற மொழியினைப் பேசும் உமையவள்; பங்கு - திருமேனியின் ஒரு பகுதி; படுகாடு - யாவரும் அழியும் சுடுகாடு; பாகூர், திருஒற்றியூர், அண்ணாமலை, ஆரூர் - சிவபெருமான் உறையும் தலங்கள். பண்ணர்மொழியானையொர் பங்கு கொண்ட வரலாற்றைப் பாடல் 5 இல் காண்க.

7. சிங்கத் துரிமு ஓதிந்தே வர்கணத்

தொழநிற் றீர்பெற்ற முகந்தே றிடுதிர்

பங்கம் பலபே சிடப்பா ஓந்தொண்டர்

தமைப்பற் றிக்கொண்டாண் ஓவிட வுங்கில்லீர்

கங்கைச் சடையீ ருங்கருத் தறியோங்

கண்ணுமுன் றுடையீர் கண்ணோயா யிருந்தால்

அங்கத் துறுநோய் களைந்தா ளாகில்லீ

ரடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே.

(122)

(9)பா-ரை) இறைவனே! கங்கையைச் சடையில் வைத்த பெருமானே! சிங்கத்தைக் கொன்று அதன் தோலைப் போர்த்துக் கொள்வீர்; தேவர்கள் பலரும் வணங்க நிற்பீர்; எருதை விரும்பி ஏற்றிர்; பலரும் உம்மைப் பழிக்கின்றனர்; ஆனால் நியோ உம்மைப் பாடும் தொண்டர்களை வலிந்து பற்றி அவர்களை அடிமை கொண்டு அவர்களை விடவும் மாட்டீர்; அதனால் உம்முடைய கருத்து யாது என்பதனை அறியோம்; மூன்று கண்களை உடையில்; ஆயினும், நாங்கள் உன் எதிரிலேயே இருக்கின்றோம்; ஆனால் நிரோ எங்கள் உடம்பில் பொருந்தியுள்ள நோயைத் தீர்த்துப் பணி கொள்ள மாட்டீர்; எனவே உம்மை அணுகி உமக்குப் பணி செய்ய அஞ்சுகோம்.

(வி-ம்) சிங்கம் - நரசிங்கம்: உரி - தோல்; தேவர் கணம் - தேவர் கூட்டம்; பெற்றம் - எருது; உகத்தல் - விரும்புதல்; பங்கம் - குற்றம், குறை; அங்கம் - உடம்பு. சிங்கத்து உரி முடிய வரலாயு: - பல வரங்கள் பெற்ற இரணியன் செருக்குற்றுத் தேவர்களைக் கொடுமை செய்து வந்தான். தன்னைத் தவிர வேறுயாரையும் வணங்கக் கூடாது என்று கட்டளை பிறப்பித்தான். இரணியனின் மகன் பிரகலாதன். இவன் தன் தந்தைக்கு மாருகத் திருமலை வழிபட்டு வந்தான். இதனை அறிந்த இரணியன் பிரகலாதனைப் பலவாருகத் துன்பம் கொடுத்தான். அனைத்தையும் மாலின் அருளால் வென்றான் பிரகலாதன். இறுதியில் இரணியன் தன் மகனை நோக்கி 'நீசொல்லும் நாராயணன் எங்கு உளன்? காட்டு' என்றான். அதற்குப் பிரகலாதன் 'தூணிலும் உளன், துரும்பிலும் உளன், எங்கும் உளன்' என்று சொன்னான். உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரில் இருந்த தூணைப் புடைத்தான். அத் தூணிலிருந்து திருமால், மனிதவடிவமும் சிங்க வடிவமும் கலந்த நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன் மடியின்மீது வைத்துக் கொண்டு தனது நகங்களால் அவன் மாள்பைப் பிளந்து அழித்தார். அவனது குருதியைக் குடித்தார். அதனால் செருக்குற்று உலகத்தை அழிக்கத் தொடங்கினார். இதனைக் கண்ட தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட்டனர். சிவபெருமான் சரபமாய்த் தோன்றி அதனை அழித்து அதன் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டார். கங்கையைச் சடையில் தரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 3 இல் காண்க.

8. பிணிவண் ணாத்தவல் வினைதீர்த் தருளீர்
பெருங்காட் டகத்திற் பெரும்பே யுநீரும்

துணிவண் ணாத்தின்மே லுமொர்தோ லுடுத்துச்
 சுற்றுநா கத்தராய்ச் சுண்ணாநீ றுபூசி
 மணிவண் ணாத்தின்மே லுமொர்வண் ணத்தராய்
 மற்றுமற் றும்பல் பலவண் ணத்தராய்
 அணிவண் ணத்தராய் நிற்றிரெம் பெருமா
 வடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே. (123)

(பொ-ரை) இறைவனே! எம் பெருமானே! நீர், பிணிக்கும்
 இயல்பினை உடைய எங்களுடைய வலிய வினைகளைப் போக்கி அருள்
 செய்வீர்; பெரிய காட்டில் பெரிய பேயும் நீருமாகத் துணிந்து நிற்-
 கின்றீர்; தோல் ஒன்றை உடுத்தியுள்ளீர்; அதன்மேல் சுற்றிய
 பாம்பை உடையீர்; சாம்பலையே நறுமணப் பொடியாகப் பூசிக்
 கொண்டுள்ளீர்; நீலமணி போன்ற நிறத்தின் மேலும் மற்றொரு
 நிறத்தை உடையவராய் இருக்கின்றீர்; அதன்மேலும் பலப் பல
 நிறத்தை உடையவராய் இருக்கின்றீர்; எவ் வண்ணம் உடையவ-
 ராய் இருந்தாலும் அழகிய வடிவத்தையே உடையவராகியே நிற்கின்-
 றீர்; இப்படிப் பட்டவராய் நீர் இருத்தலால் உம்மை அணுகி உமக்குப்;
 பணி செய்ய அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) பிணி வண்ணத்த - கட்டும் தன்மை யுடையவாகிய
 வல்வினை - வலிய வினைகள், மூன்று, அவை ஆகாமியம், பிராரப்தம்,
 சஞ்சிதமாகும்; தீர்த்தல் - நீக்குதல்; துணிவண்ணம் - துணிகின்ற
 தன்மை; சுண்ணாநீறு - நறுமணப் பொடியாகிய திரு வெண் ணீ று;
 மணி வண்ணம் - நீலமணி போன்ற நிறம், உமையவன்; மேலும்
 ஓர் வண்ணம் - பவளம் போன்ற சிவந்த நிறம், சிவபெருமான்;
 மற்றும் பலபல வண்ணம்-மேலும் பல நிறம் உடையவர், அடியார்கள்
 பொருட்டும் உலகத்தை நடத்துதற் பொருட்டும் கொள்ளும் வடிவங்-
 கள்; அணி வண்ணத்தர் - அழகிய வண்ணத்தர்.

9. கோளா ளியகுஞ் சரங்கோ ளிழைத்தீர்
 மலையின் றலையல் லதுகோ யில்கொள்ளீர்
 வேளா ளியகா மனைவெந் தழிய
 விழித்தீ ரதுவன் றியும்வேய் புரையும்
 தோளா ளுமைநங் கையொர் பங்குடையீ
 ருடுகூ றையுஞ்சோ றுத்தந்தா ளகில்லீர்
 ஆளா ளியவே கிற்றீரெம் பெருமா
 னடிகே ளுமக்காட் செயவஞ் சுதுமே. (124)

(பொ-ரை) இறைவனே! எம் பெருமானே! கொலைத் தொழிலைக்
 கொண்ட யானையைக் கொன்றீர்; மலை உச்சியில் அல்லது கோயில்

கொள்ள மாட்டார்; வேட்கையை விளைவிக்கும் மன்மதனை வெந்து அழியுமாறு அழித்தீர்; அதற்கு மேலும் மூங்கில் போன்ற தோள்களை உடைய உமையவளை உமது நிருமேனியின் ஒருபக்கத்தே கொண்டுள்ளீர்; உன்னுடைய அடியவர்களுக்கு உடுப்பதற்குரிய ஆடையையும், உண்பதற்குரிய சோற்றையும் கொடுத்து ஆளமாட்டார்; ஆனால் அடியவர்களை அடிமை கொள்ளுதல் மட்டுமே செய்ய வல்லீர்; அதனால் உம்மை அணுகி உமக்குப் பணி செய்ய அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) கோள் - கொள்ளுதல், கொலைத் தொழில்; குஞ்சரம் - யானை; மலையின் தலை - மலையின் உச்சி; வேள் - வேட்கை, விருப்பம்; காமன் - மன்மதன்; வேய் - மூங்கில்; புரையும் - உவமை உருபு; நங்கை - பெண்; உடுகூறை - உடுக்கின்ற ஆடை; 'ஆளிய' மூன்றனுள், முதலன் மூன்றும் பெயரெச்சங்கள். அவை 'ஆண்ட' என டகரம் பெற்று வரவேண்டியிருப்ப, மாறாக இகரம் பெற்று வந்தன. இறுதியில் வந்த 'ஆளிய' என்பது 'செய்யிய' என்னும் வினை எச்சமாகும். யானையைக் கொன்ற வரலாற்றைப் பாடல் 10 இலும், வேளாகிய காமனை வெந்து அழித்த வரலாற்றைப் பாடல் 29 இலும், உமை நங்கையைப் பங்கு கொண்ட வரலாற்றைப் பாடல் 5 இலும் கண்டு கொள்க.

10. பாரோடு வின்னும் பகலு மாகிப்

பனிமால் வரையா கிப்பர வையாகி

நீரோ டீயு நெடுங்காற் றுமாகி

நெடுவெள் ளிடையா கிதிலனு மாகித்

தேரோ டவரை யெடுத்த வரக்கன்

சிரம்பத் திறுத்தீ ருமசெய்கை யெல்லாம்

ஆரோ டுங்கூடா வடிகே ளிதுவென்

னடியோ முமக்காட் செயவஞ் சதுமே.

(125)

(பொ-ரை) இறைவனே! மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் ஆனாய்; பகலும் இரவும் ஆனாய்; பெரும் பனிமலை ஆனாய்; கடலானாய்; நீர், தீ, திரிங்குகின்ற காற்று, ஆகாயம், நிலம் என்ற ஐந்து பூதங்களானாய்; இவ்வாறு எல்லாப்பொருள்களுமாகி நின்றீர்; தனது தேரானது தடையின்றி ஒடுதற்பொருட்டு நீ வாழும் இமயமலையைப் பெயர்த்த அரக்கனான இராவணனது பத்துத் தலைகளையும் நெரித்தீர்; உன்னுடைய இச் செய்கைகள் எல்லாம் உலகத்தவர் செய்யும் செய்கையோடு பொருந்தாதனவாக உள்ளன; இஃது என்னே! அதனால் உம்மை அணுகி உமக்குப் பணி செய்ய அஞ்சுவோம்.

(வி-ம்) பார் - மண்ணுலகம்; பனிமால் - பனி மலை; பரவை - கடல்; நெடும் காற்று - இயங்குகின்ற காற்று; நெடு வெள்ளிடை - எல்லையற்ற வெளி, ஆகாயம்; வரை - இமயமலை; அரக்கன் - இராவணன்; சிரம்பத்து - பத்துத் தலைகள்; இறுத்தல் - நெரித்தல்; ஆர் - ஆகுபெயர்; இதுஎன் - இஃது என்; சிவபெருமானது பேரார்ற்றலை அறிந்து துணுக்குற்ற அச்சக் குறிப்பு. தேர் ஓட வரை எடுத்த அரக்கன் சிரம் பத்து இறுத்த வரலாற்றைப் பாடல் 8 இல் காண்க.

11. அடிகே ஞமக்காட் செயவஞ் சுதுமென்
 தமரர் பெருமா னையாளு ரனஞ்சி
 முடியா லுலகாண் டமுவேந் தர்முன்னோ
 மொழிந்தா றுமோர்நான் குமோரொன் றினையும்
 படியா விவைகற் றுவல்ல வடியார்
 பரங்குன் றமேய பரம னடிக்கே
 குடியா கிவானோர்க் குமோர்கோ ஷமாகிக்
 குலவேந் தராய்விண் முழுதான் பவரே. (125)

(பொ-ரை) தேவர்களுக்குத் தலைவனான சிவபெருமானிடத்தில் அச்சம் கொண்டு நம்பி ஆரூரன், முடிபுனைந்து உலகத்தை ஆள்கின்ற சேர, சோழ, பாண்டியர் எனும் மூவேந்தர் முன்னிலையில் 'அடிகேள் உமக்கு ஆட்சைய அஞ்சுதும்.' என்று சொல்லிப் பாடிய இப்பதினொரு பாடல்களையும், இவையே தமக்கு நன்னெறியாகும்படி ஒதி உணரவல்ல அடியார்கள், திருப்பரங்குன்றத்தை விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள சிவ பெருமானின் திருவடிநிழலில் வாழ்வார்; அரசர் மூடியில் தோன்றிய அரசரோடு ஒருங்கொத்து மண்ணுலகை ஆள்வார்; பின்னர்த்தேவர்க்கும் ஒப்பற்ற அரசராகி விண்ணுலகையும் ஆளவல்லவர் ஆவார்.

(வி-ம்) இப்பாடல் திருக்கடைக்காப்புப் பாடலாகும். இப்பதினத்தின் பலன் கூறும் பாடலாகும். இவ்விறுதிப் பாடலையும் சேர்த்தே ஒதுதல் வேண்டும் என்பதற்கேற்பப் 'பதினொன்றும்' என்பது வருமாறு இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். அபரர்-தேவர்கள்; பெருமான்-சிவபெருமான்; ஆரூரன்-சுந்தரர்; அஞ்சி-அச்சம் கொண்டு; முடியால் உலகாண்ட மூவேந்தர்-இந்நிலவுலகத்தை முடி புனைந்து ஆண்டவர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர் எனும் மூவேந்தர்கள்; ஆறும் ஓர் நான்கும் ஓர் ஒன்று — $6 + 4 + 1 = 11$ பாடல்கள்; படியா-சுறையாக; பரங்குன்றம்-திருப்பரங்குன்றம்; அடி-திருவடி; கோவும்-கோ என்பது பன்மை குறைய மயக்கம், 'உ' இ' சிறப்பும்மை.

3. திருவிநாவாயில் அரத்துறை

தவ்வரவாறு : சோழ நாட்டுக்கும் தொண்டை நாட்டுக்கும் நடுவிஷிள்ள நாடாகிய நடுநாட்டுத் தலங்களுள் இத்தலமும் ஒன்று. பெண்ணைகடம் புகைவண்டி நிலையத்துக்குத் தென்மேற்கில் 5 கி. மீ. தொலைவிஷிள்ளது. இது நிவா நதி எனப்படும் வெள்ளாற்றின் வட கரையிஷிள்ளது.

* நெல்வாயில் என்பது தலப்பெயர். அரத்துறை என்பது தலத் திஷிள்ள கோயிலின் பெயர்.

ஆதித்துறை (காரியனார்), திருவாலந்துறை, திருமாந்துறை, ஆடுதுறை, திருவதிட்டத்துறை (திட்டக்குடி), திருவரத்துறை, திருக் கைத்துறை என்னும் ஏழு துறைகளையும் ஏழு முனிவர்களும் பூசை செய்ய வேண்டி 'நீ வா' என்று அழைத்தனர். அதுவே 'நிவா' என மாறியதாகக் கூறுவர். (நிவா-வெள்ளாறு).

திருஞானசம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான், முத்துப்பல்லக்கும், முத்துக்குடையும் முத்துச் சின்னங்களும் கொடுத்தருளிய ஊராகும். எட்டுத் திருமகள் உருவங்களும் மாடங்களில் உள்ள சிற்பங்களும் பாராட்டும்வண்ணம் அமைந்துள்ளது.

அரத்துறையில் உறையும் இறைவன் : அரத்துறையப்பர். இறைவி : ஆனந்தநாயகி. தீர்தம் : வெள்ளாறு.

பதிகங்கள் : சம்பந்தர் 1

அப்பர் 1

சுந்தரர் 1.

பதிக வரலாறு : சுந்தரர் திருவாமாத்தூரில் உறையும் இறை வனைப்பணிந்து தொண்டை நாட்டுக்குச் சென்றார். பின்னர் திரு நெல்வாயில் அரத்துறையை அடைந்து இறைவனைப் பணிந்து பாடியருளியது இத்திருப்பதிகம்.

உலகத்தின் நிலையாமையை எடுத்தோதி, 'அடியேனை அதனி- னின்றும் உய்யக் கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்று இரந்து, மற்றொரு கண்ணை வேண்டுதல் மேலும் நோக்குடையதாக அருளிச் செய்தது இப் பதிகம்.

(பண்-இந்தளம் 2 ஆவது கட்டளை)

1. கல்வாயகிலுங் கதிர்மாமனியுங்

கலத்துந்திவருந் திவவீன்கரைமேல்

நெல்வாயிலரத் துறைநீடுறையுந்

நிலவெண்மதிசூ டியநின்மலனே

நல்வாயில்செய்தார் நடந்தாருடுத்தார்

நரைத்தாரிந்தா ரென்றுநாவிலத்தில்

சொல்லாய்க்கழிகின் றதறிந்தடியேன்

ரெட்டர்ந்தேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே. (127)

(பெர-ஊ) மலையிடத்துள்ள அகில்களையும், ஒளிவீசும் மாணிக்-
கங்களையும் ஒன்று கலந்து தள்ளிக்கொண்டு வருகின்ற நிவாநதியின்
கரைமேலுள்ள திருநெல்வாயில் என்னும் அரத்துறைக் கோயிலில்
எப்பொழுதும் நீங்காமல் எழுந்தருளி இருப்பவனே! நிலவொளி
வீசும் வெள்ளிய பிறையினைச் சூடிய மாசற்றவனே! உலகில் வாழ்-
கின்றவர்கள் 'நல்ல துணையாகிய இல்லாளை மணந்தார்; இல்லற
நெறியில் இனிது நடந்தார்; உடுத்தார்; நரைதிரைகள் வர மூப்புற்றுத்;
காலம் வந்த போது இறந்தார்' என்று கூறும் வழியில் தம் காலத்தைக்
கழிக்கின்றனர். இந்தநிலையாமையை உணர்ந்து நான் உன்னைத்
தொடர்ந்து பின்பற்றினேன். எனவே நான் நிலையான உய்வு பெறு
வதற்குரிய ஒரு வழியை எனக்குச் சொல்லியருள்.

(வி - ம) கல் - மலை; அகில் - ஒரு வகை மரம்; கதிர்மாமணி-
ஒளி வீசும் மாணிக்கக் கல்; உந்தி - தள்ளி; நிவவு - நிவா நதி;
நெல் வாயில்-தலப் பெயர்; அரத்துறை-கோயிலின் பெயர்; நீடுதல்-
நிலைத்திருத்தல்; நின்மலன்-மாசற்றவன், அஃதாவது மலம்அற்றவன்;
நல் + வாய் + இல் = நல்வாயில், நல்லதுணையாகிய இல்லாள். வாய்-
துணை, இல் - இல்லாள்; உய்ய - உய்ந்து. இப்பதிகம் முடிவாகும்
இவ்வாறே பொருள் கொள்க. குழல்-குழ்ச்சி, வழி. நிலவெண்மதி
சூடியவரலாற்றைப் பாடல் 1 இல் காண்க.

2. கறிமாயிளகும் மிகுவன்மரமும்

மிகவுந்தீவருந் நிவளின்கரைமேல்

நெறிவார்குழலா ரவர்காநடஞ்செய்

நெல்வாயிலரத் துறைநின்மலனே .

வறிதேநிலையா தவிம்மண்ணுலகின்

னரனாகவருத் தனைநானிலையேன்

பொறிவாயிலிவ்வைந் தினையும்மவியப்

பொருதுன்னடியே புகுஞ்சுழல்சொல்லே. (128)

(பெர-ஊ) கறிக்கப் படுகின்ற பெரிய மிளகை உடைய கொடி
யையும், மிகுந்த வலிய மரங்களையும் மிகுதியாகத் தள்ளிக் கொண்டு
வருகின்ற நிவா நதியின் கரையின் மேலுள்ள திருநெல்வாயில்

பன்னாம் அரத்துறைக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கும் மாசற்றவனே! தெறித்த நீண்டு வளர்ந்த கூந்தலை உடைய மகளிர் பிறர் அனைவரும் விநம்பிக் காணத்தக்க நடனத்தைப் புரிகின்றவனே! இம் பண்ணுலகில் உயிர்கள் பலவும் பயனோபயின்றிப் பிறந்து இறக்கின்றன. அந்தகைய உலகத்தில் என்னையும் ஒரு மனிதனைப் பிறப்பித்தாய், நான் இறவாது இரேன். எனவே 'பொறி' எனப்படுகின்ற அவாவின் வாயில்களாகிய இவ்வைந்தினையும் அடங்குமாறு வென்று உன் திருவடிக்கண் புகுவதற்குரிய ஒரு வழியினை எனக்குச்சொல்லி-யருள்.

[வி - ம்] கறிமாமிளகு - கறிக்கப் படுகின்ற மிளகுக் கொடி; தெறிவார் குழல் - தெறித்த நீண்டு வளர்ந்த கூந்தல்; குழலார் - ஆக் கூந்தலினை உடைய மகளிர்; நான் - மனிதன். 'பொறிவாயில்' ன் ஐந்தினையும் அவிய' எனும் இத் தொடர் 'பொறிவாயில் ஐந்தித்தான்' எனும் குறளோடு ஒத்திருப்பதைக் காண்க.

3. புற்றாடரவம் மரையார்த்துகத்தாய்

புனிதாபொருவென் விடையூர்தியினும்

எற்றையொருகண் ணிலனின்னையல்லா

வெல்லாயிலரத் துறைதின்மலனே

மற்றேலொருபற் றிலனெம்பெருமான்

வண்டார்குழலான் மங்கைபங்கினனே

அற்றார்பிறவிக் கடனீந்தியேந்

யாடியனாய்ப்போ வதொர்குழல்சொல்லே: (129)

(வி - ம்) புற்றில் வாழ்கின்ற பார்பை விரும்பி ஆடுகின்ற பார்பை விரும்பி இடுப்பில் கட்டியவனே! தாய்மையானவனே! போர் செய்கின்ற வெண்மையான இடப ஊர்தியை உடையவனே! எம் பெருமானே! வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூந்தலை உடைய உமையவனே ஒரு பக்கத்தில் கொண்டவனே! திருநெல்வாயில் அரத்துறையில் விரும்பி எழுந்தருளி இருக்கும் மாசற்றவனே! நான் ஒரு கண் இல்லாதவனாய் இருக்கின்றேன்; இஃது என்னே! மற்றும் உன்னைத் தவிர வேறொரு பற்றுக்கோடு இல்லை; எனவே, நான், இறப்புப் பொருந்திய பிறவிக் கடலைக் கடந்து கரை எறிப் பிழைப்பதற்குரிய ஒரு வழியினைச் சொல்லியருள்.

(வி - ம்) புற்று ஆடு அரவம் - புற்றில் வாழும் ஆடுகின்ற பார்ப்பு; 'ஆர்த்து உகத்தாய்' என்பதனை 'உகத்து ஆர்த்தாய்' என்று உகத்திப் பொருள் கொள்க. புனிதா - தாய்மையானவனே;

பொருள்டை-போர் விடை; எற்றே-என்னே; ஒரு கண் இலன் - திரு-
வொற்றியூரில் சங்கிலியா ிடம் செய்த குள் பிழைத்தமையால் சுந்தார்
அவ்வூர் எல்லையைக் கடந்த போது கண்களை இழந்தார். பின்னர்க்
காஞ்சிபுரத்தில் இறைவனிடம் தன் பிழையை எண்ணி இரங்கிக்
கூறி ஒரு கண் பெற்றார். தன்னுடைய மற்றொரு கண்ணைப் பெருத
நிலையில் நெல்வாயிலிலுள்ள அரத்துறை இறைவனைப் பாடியமை இப்
பாடலில் குறிக்கப்படுகின்றது. மற்றேல் ஒரு பற்றிலன் - இறைவ-
னாகிய உன்னை அன்றி வேறொரு பற்றுக்கோடு இல்லாதவனாயினேன்;
வண்டு அர் குழலான் மங்கை - வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூந்தலை
உடைய உமையவன்; அற்றம் - அறுதி, இறப்பு. 'பிறனிக் கடல்
நீந்தி ஏறி' எனும் இத் தொடர் 'பிறனிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்'
எனும் குறனின் தொடரோடு ஒத்திருப்பதைக் காண்க. வண்டார்
குழலான் மங்கையைப் பாகம் கொண்ட வரலாற்றைப் பாடல் 53ல்
காண்க.

4. கோடுயர்கோங் கலர்வேங்கையலர்

மிகவுத்திவருந் நிவனின்கரைமேல்

நீடுயர்சோலை நெல்வாயிலரத்

துறைநின்மலனே நினைவார்மனத்தாய்

ஒடுபுனற்கரை யாமிளமையுறங்

கிவிழ்த்தாலொக் குமிப்பிறவி

வாடியிருந்து வருந்தல்செய்யா

தடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே. (130)

[9பர - 9ர] கிளைகள் உயர்ந்த கோங்க மரத்தின் மலர்களை-
யும், வேங்கை மரத்தின் மலர்களையும் மிகுதியாகத் தள்ளிக் கொண்டு
வருகின்ற நிவாநதியின் சரை மேலுள்ள, நீண்டு உயர்ந்து வளர்த்-
தோங்கிய சோலைகளை உடைய திருநெல்வாயிலிலுள்ள அரத்துறையில்
எழுந்தருளி இருக்கின்ற மாசற்றவனே! உன்னை நினைக்கின்றவர்-
களின் நெஞ்சில் வாழ்பவனே! இப் பிறப்பானது உறங்கிய பின்
விழிப்பது போன்றது; இதன்கண்ணுள்ள இளமையோ ஒடுகின்ற
நீரின் கரையைப் போன்றது; எனவே 'இனி என் செய்வது' என்று
நினைத்து மெலிவுற்று வருந்தாமல் என்னை இப் பிறவியிலிருந்து
பிழைத்துப் போவதற்குரிய ஒரு வழியினை எனக்குச் சொல்லியருள்.

[வி - ம்] கோடுயர், நீடுயர், ஒடுபுனல், வாஅடி என்று
அளமெடைத் தொடையாகவும் கூறுவதுண்டு. கோடு - கொம்பு;
கோங்கு, வேங்கை - மரவகைகள்; ஒடு புனல் கரை - ஆற்றின் கரை.

இக்கரை அழிவது உறுதி எனவே யாக்கை நிலையாமைக்கு உவமை-
யாயிற்று. 'உறங்கி விழித்தால் ஒக்கும் இப்பிறவி' எனும் இத்தொடர்
'உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு'
எனும் குறளின் தொடரோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க.

5. உலவும்புகிலிற் தலைகற்பொழிய

வுயர்வேயொடிபி நிவளின்கரைமேல்

நிலவும்மயிலா ரவந்தம்பயிலு

நெல்வாயிலாத் துறைநின்மலனே

புலனைத்துமயங்கி யகங்குழையப்

பொருவேலொர்நமன் தமர்தாநலிய

அலமந்துமயங் கியயர்வதன்முன்

எடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே. [131]

(அ)பா - னா) உலவுகின்ற மேகங்களிலிருந்தும், மலையின்மீது
மழை பொழிந்தது; அத்தீரானது ஒங்கிய மூங்கில்களோடு இழிந்து
வருகின்ற நிவாந்தியின் கரைமேலுள்ள, மயில் போன்ற சாயலினை
உடைய மகளிர் ஆடல் பாடல்களைப் புரிகின்ற திருநெல்வாயிலிலுள்ள
அத்துறைக் கோயிலில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள மாசற்றவனே!
ஐந்து புலன்களும் தம் செயல் மயங்கி மனம் மெலிந்து கெட என்னை,
போர் செய்கின்ற மூன்று தலைகளையுடைய குலத்தை உடைய
கூற்றுவனது எவலர் வந்து வருத்துகின்றனர்; ஒரு பற்றுக் கோடும்
இன்றி உணர்வு தடுமாறி நின்று இளைப்பதற்குமுன்பு நான் இறப்-
பிலிருந்து பிழைத்துப் போவதற்குரிய ஒரு வழியினை எனக்குச்
சொல்லியருள்.

(வி - ம்) முகிலிந்தலை - தலைநாள்மேகம், அஃதாவது முதல்
மழை என்பது கருத்து. கல் பொழிய - மலையின் மீது நீரைப்பொழிய;
உயர் வேய் ஒடு இழி நிலவு - ஒங்கி வளர்ந்த மூங்கில்களோடு
இழிந்து வருகின்ற நிவாந்தி; மயிலார் - மயில் போன்ற சாயலினை
உடைய மகளிர்; பொருவேலோர் நமன் தமர் - போர் செய்கின்ற
முத்தலையுடைய (குலம்) ஒப்பற்ற கூற்றுவனின் எவலர், "புலன்
ஐந்து மயங்கி அகம் குழையப் பொரு வேலொர் நமன் தமர் தாம்
நலிய அலமந்து மயங்கி அயர்வதன் முன்" எனும் இத்தொடர்
"புலன் ஐந்தும் பொறி கலங்கி தெறி மயங்கி அறிவழிந்திட்டு
ஐமேல் உத்தி, அலமந்த போதாக அஞ்சேல் என்று அருள் புரிவான்"
எனும் சம்பந்தரின் பாடல்தொடரை நினைவுறுத்துகின்றது. "வெம்மை

நபந்தமர் மீக்கு விரி விழுப்பதன்றுன், இம்மை உன்தான் என்றன்
நெஞ்சத்து எழுதிவை'' என்று அப்பர் கூறுவதும் இவண் நினைவு
கூர்தல் பொருத்தும்,

6. ஏலம்மிலவங் கமெழிற்கனகம்

மிகவுந்திவருந் நிவளின்கரைமேல்

நிலம்மலர்ப்பொய் கையிலன்னமலி

நெல்வாயிலரத் துறையாயொருநெல்

வாலுன்றவருந் துமுடம்பிதனை

மகிழாதழகா வலந்தேவினியான்

ஆலந்திழலி லமர்ந்தாயமரா

வடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே. [132]

(பொ - னை) ஏலம், இலவங்கம் எனும் மரங்களையும், அழகிய
பொன்னையும் மிகுதியாகத் தள்ளிக்கொண்டு வருகின்ற நிவா நதியின்
கரைமேலுள்ள, நிலோற்பலத்தின் அழகிய மலரை உடைய பொய்கை
யில் அன்னங்கள் நிறைந்திருக்கும் திருநெல்வாயிலிலுள்ள அரத்துறைக்
கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! அழகியவனே! கல்லால மர
நிழலில் அமர்ந்தவனே! எஞ்ஞான்றும் இறவாது இருப்பவனே! ஒரு
நெல்லின் முனை உடம்பின்மீது அழுந்தினாலும் அதனைப் பொறுக்க-
மாட்டாமல் வருந்துகின்ற இவ்வுடம்பினை நான் உறுதி உடையது
என்று எண்ணி மகிழாது உறுதியை நாடி உழன்றேன்; இதிலிருந்து
நான் பிழைத்துப் போவதற்குரிய ஒரு வழியினை எனக்குச் சொல்லி-
யருள்.

(வி - ம்) ஏலம், இலவங்கம் - ஒரு வகை மரங்கள்; எழில் -
அழகு; கனகம் - பொன்; நிலம் அம்மலர் - நிலோற்பலம் என்ற பூவகை,
அஃதாவது கருங்குவளை மலர். 'படர் பூங்குவளை நான்மலரோ
நிலோற்பலமோ' என்பர் கம்பர். அன்னமலி - அன்னங்கள் நிறைந்-
திருக்கும்; ஒரு நெல் வால் ஊன்ற வருத்தும் உடம்பு - ஒரு நெல்லின்
முனை உறுத்தினாலும் வருத்தும் அளவிற்கு (மெலிதான) நொய்தான
உடம்பு. இத் தொடர், உடம்பினது உறுதி இன்மையைக் குறித்தது.
ஆலந்திழல் - கல்லால மரத்தினது நிழல்; அமரா - இறத்தல் இல்லா-
தவன். சிவபெருமானைக் குறித்தது.

7. சிகரம்முகத்திற் றிரளாரகிலும்

மிகவுந்திவருந் நிவளின்கரைமேல்

நிகரின்மயிலா ரவர்தாம்பயிலுந்

நெல்வாயிலரத் துறைநின்மலனே

மகரக்குழையாய் மணக்கோலமதே,

பிணக்கோலமதாம் பிறநியிதுதான்

அகரம்முதலி னெழுத்தாகிநின்று

யடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே. [133]

(வி-பா - னை) திரளாய் நிறைந்த அகிற் கூட்டைகளையும் இன்-
னோன்ன பிற பொருள்களையும் மலை உச்சியிலிருந்து நிவாநதி தள்ளிக்
கொண்டு வரும்; அந்ததிக் கரையில் ஒப்பற்ற மயில் போன்ற
பெண்கள் ஆடல் பாடல்களைப் புரிகின்றனர்; இத்தகைய சிறப்புப்
பெற்ற நதிக் கரையின் மேலுள்ள திருநெல்வாயிலிலுள்ள அரத்-
துறைக் கோயிலில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ளவனே! மாசற்றவனே!
காதில் மகரக் குண்டலத்தை அணிந்தவனே! எழுத்துக்களுக்கெல்-
லாம் அகரமே முதல் எழுத்துப் போன்றது; அதுபோல எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் முதற் பொருளாகி நிற்பவனே! இம் மனிதப்பிறனி-
யானது, மணக்கோலம் கொண்ட அளவிலேயே பிணக்கோலமாகும்
அளவிற்கு நிலையாமை உடையது; எனவே இப்பிறநியிலிருந்து நான்
தப்பிப் பிறைத்துப் போவதற்குரிய ஒரு வழியை எனக்குச் சொல்லி-
யருள்.

(வி-ம்) சிகரம் - மலைச்சிகரம், மலையுச்சி; திரள் - திரட்சி,
கூட்டம்; நகரின் மயிலார் - ஒப்பற்ற மயில் போன்ற சாயலை உடைய
மகளிர்; பயிலுதல் - ஆடல் பாடல் முதலியவற்றோடு கூடிய நடனம்
பயிலுதல்; மகரக்குழை - மகர குண்டலம். காதணிகளுள் ஒன்று, மகர
வடிவாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும். இவ்வணியினை ஆடவர் அணிவது
வழக்கம்; 'அகரமுதலின் எழுத்தாகி நின்றாய்' எனும் இத் தொடர்
'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு'
எனும் குறளோடு ஒத்து விளங்குவதைக் காணலாம்.

8. திண்டேர்நெடுவீ தியிலங்கையர்கோன்

நிரடோளிருபடி துநெரித்தருளி

ஞெண்டாடுநெடு வயல்குழப்புறவின்

னெல்வாயிலரத் துறைநின்மலனே

பண்டேமிகநான் செய்தபாக்கியத்தாற்

பரஞ்சோதிதின்னு மம்பயிலப்பெற்றேன்

அண்டாவமரர்க் கமரர்பெருமா

னடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே. (134)

(ஏ)பா-ரை) வலிய தேர் ஓடும் நீண்ட நெருக்களை உடைய இலங்கைக்குத் தலைவனான இராவணனது திரண்ட இருபது தோள் களையும் நெரித்துப் பின்னர் அருள் செய்தவனே! நண்டுக்கள் உலாவுகின்ற நீண்ட வயல் சூழ்ந்த முல்லை நிலத்தை உடைய திருநெல்வாயிலிலுள்ள அரத்துறைக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! மாசற்றவனே! மேலான ஒளி வடிவினனே! தேவனே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராய் உள்ளார்க்குத் தலைவனே! நான் முற்பிறவியில் செய்த நற்றவத்தால் உனது பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தைப் பல காலும் சொல்லும் பேற்றினைப் பெற்றேன். இனி உலகியல் வாழ்க்கையான இம் மனிதப் பிறவியிலிருந்து நான் பிழைத்துப் போவதற்குரிய ஒரு வழியை எனக்குச் சொல்லியருள்.

(வி-ம்) திண்தேர் - வலிய தேர்; ஞெண்டு - நண்டு; புறவு - முல்லை நிலம்; பண்டு - முற்பிறவி; பாக்கியம் - பேறு, செல்வம், நல்வினை, புண்ணியம்; பரஞ்சோதி - மேலான ஒளிவடிவினன்; நாமம் - திருப்பெயர், திருவைந்தெழுத்து; பயிலுதல் - திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுதல்; அண்டா - தேவனே.

9. மாணவுருவா கியொர்மண்ணளந்தான்

மலர்மேலவனே டியுங்காண்பரியாய்

நீண்முடிவா னவர்வந்திறைஞ்சந்

நெல்வாயிலரத் துறைநின்மலனே

வாணர்நுதலார் வலைப்பட்டடியேன்

பலவின்கனியீந் ததுபோல்வதன்முன்.

ஆனோடுபெண்ணு முருவாகிநின்ற

யடியேனுய்யப்போ வதொர்குழல்சொல்லே: (135)

(ஏ)பா-ரை) சிறப்பில்லாத சிறிய குறள் வடிவமாகி உலகத்தை அளந்த திருமாலும், தாமரை மலரில் வீற்றிருந்த பிரமனும் ஆகிய இருவரும் தேடிக் காண்பதற்கு அரியவனே! நீண்ட முடியினை உடைய தேவர்கள் வந்து வணங்குகின்ற, திருநெல்வாயிலிலுள்ள அரத்துறைக் கோயிலில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ளவனே! மாசற்றவனே! ஆணும் பெண்ணுமாகிய உருவத்தைக் கொண்டு நிற்பவனே! ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய மாதரது மையலாகிய வலையில் பட்டு, பலாப்பழத்தில் வீழ்ந்த ஈயைப் போல நான் அழிவதற்கு முன், அப்பெண்களின் மயக்கத்திலிருந்து பிழைத்துப் போவதற்குரிய ஒரு வழியினை எனக்குச் சொல்லியருள்.

(வி-ம்) மாண உரு - சிறப்பில்லாத வடிவம், குள்ள வடிவம்; மண் அளந்தான் - பூவுலகை ஈரடியால் அளந்த திருமால்; மலர் மேலவன் - தாமரை மலரில் வீற்றிருந்த பிரமன்; தேடி - தேடுதல்; நீள் நீள் முடி - மிக நீண்ட கிரீடம்; வானவர் - தேவர்; வாள் ஆர் நுதலார் - ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய பெண்கள்; வலைப் படுதல் - மயக்கமாகிய வலையில் அகப்படுதல்; பலனின் கனி ஈ - பலப்பழத்தில் அதன் இனிமை கருதிச் சென்று பற்றிய ஈ, பின்பு தான் விரும்பினாலும் விலக முடியாதவாறு ஒட்டிக் கொள்ளுதல் போல உலகப் பற்றுக்களை முதலில் விரும்பிச் சென்று பற்றிப் பின்பு அவற்றிவின்று விடுபட இயலாமல் போவதைக் குறித்தது. மருணு உருவாகி மண் அளந்து வரலாறு : மகாபலி என்னும் அரசன் பூவுலகங்களையும் வென்று அரசாட்சி நடத்திவந்தான். மிகுந்த செருக்குக் கொண்டு தேவர்களை அடிமைப்படுத்தி ஆண்டு வந்தான். பதவி இழந்த தேவர்கள் திருமாலிடம் சென்று முறையிட்டனர். திருமால் குள்ள வடிவமான வாமநாவதாரம் கொண்டு பிராமணப் பிரமசாரியாகி மகாபலியைக் காண வந்தார். அப்பொழுது மன்னன் ஒரு வேள்வி இயற்றி வேண்டுவார்க்கு வேண்டு வனவற்றைக் கொடுத்து வந்தான். அவனிடம் சென்ற திருமால் தான் தவம் செய்வதற்குத் தன் காலடியால் முன்றடி மண் வேண்டுமெனக் கேட்டார். அதனைக் கொடுக்க இசைந்தான் மன்னன். அதன்படி அவன் தாரை வார்த்துக் கொடுத்த நீரைக் கையிலேற்ற திருமால் தன்னுடைய சுய உருவத்தை அவனுக்குக் காட்டித் தன் ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோர் அடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்தார். பூனூவது அடிக்கு நிலம் இல்லாததால் அதற்காக அவன் வேண்டு-கோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினார் என்பது வரலாறு. அடிமுடி தேடிய வரலாற்றைப் பாடல் 9 இலும், ஆனோடு பெண்ணும் உடுவாகி நின்ற வரலாற்றைப் பாடல் 5 இலும் காண்க.

10. நீருருநெடு வயல்குழ்புறவின்

எனல்வாயிலரத் துறைநின்மலனைத்
தேருந்நெடுவீ திநன்மாடமலி

தென்னுவலர்கோ னடித்தொண்டனனி
ஆருருரைத் தனநற்றமிழின்

மிகுமாலையொர்பத் திவைகற்று;வல்லார்
காருர்களிவண் டறையானைமன்ன

ரவராகியொர்வின் முழுதாள்பவரே.

(136)

(ஓபா - ரை) திருநெல்வாயிலானது நீர் பாய்கின்ற நீண்ட வயல்கள் சூழ்ந்த முல்லை நிலத்தை உடையது; இவ் வூ ரி லு ள் ள அரத்துறைக் கோயிலில் இறைவன் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ளான்; மாசற்றவனாகிய அவனை, தேர் ஓடும் நீண்ட தெருக்களை உடையதும், சிறந்த நல்ல மாடமாளிகைகள் நிறைந்ததும் ஆகிய தென்னாட்டிலுள்ள திருநாவலூரில் வாழ்கின்றவர்களுக்குத் தலைவனும், சிவபெருமானுக்கு அடித் தொண்டனுமாகிய அழகிய நம்பி ஆரூரன்பாடியனவாகிய நற்றமிழ்ப் பாமாயையாகிய இப்பத்துப்பாக்களையும் கற்று உணர வல்லவர்கள் மிகுந்த நற்பலனை அடைவார்கள்; அஃதாவது, கருமை மிக்க, களிப்பினை உடைய வண்டுகள் ஒலிக்க வருகின்ற யானையை உடைய மன்னர்களாகி மண்ணுலகம் முழுவதையும் ஆண்டு, பின்னர் விண்ணுலகம் முழுவதையும் ஆள்வார்கள்.

(வி-ம்) நீர் ஊரும் நெடு வயல் - நீர் பாய்கின்ற நீண்ட வயல்கள்; சூழ் - சூழ்ந்த; புறவு - முல்லை நிலம்; நன்மாடமலி - நல்ல மாட மாளிகைகள் நிறைந்த; தென் - தென்னாடு; நாவலர்கோன் - திருநாவலூர் மக்களுக்குத் தலைவனான வேந்தன்; கார் ஊர் களிவண்டு அறை யானை மன்னர் - கருமை நிறம் கொண்ட களிப்புடைய வண்டுகளில் ஒலிக்கப்பட்டுச் சூழப்படும் மதநீர் உடைய யானைகளை உடைய மன்னர்கள்; மன்னர் அவராகி ஓர் விண் முழுது ஆள்பவர் - இப்பிறப்பில் மன்னராகி மகிழ்வார், பின்னர் மறுமையில் தேவர்களுக்குத் தலைவராகி விண்ணுலகை ஆள்வார்.

4. திருவஞ்சைக் களம்

தல வரலாறு; மலைநாட்டுச் தலமாகும். சென்னைக்குத் தென் மேற்கில் 576 கி. மீ. தொலைவில் கொச்சி இருப்புப் பாதையில் சோரனூர் என்னும் சந்திப்பு நிலையம் உள்ளது. அதற்குத் தென் மேற்கில் 50 கி. மீ. தொலைவில் இருஞாலக்கடை என்னும் புகைவண்டி நிலையம் உள்ளது. அங்கிருந்து மோட்டாரில் தென்மேற்கில் 8 கி. மீ. சென்றால் இருஞாலக்கடை என்னும் ஊரை அடையலாம். அங்கிருந்து தென்மேற்கே 9½ கி. மீ. சென்றால் கருவப்படை என்னும் ஊரை அடையலாம். அங்கிருந்து படகில் 6½ கி. மீ. சென்றால் திரு அஞ்சைக் களத்தை அடையலாம். படகில் செல்லும் பொழுது கொடுங்கோளுரைக் காணலாம்.

என்றாலும் நிலையத்தில் இருந்து நிராவிப் உந்து ஓடத்தில் படகில் 35 கி. மீ. சென்ருல் கோட்டப்பூரம் வழியாகவும் இத்தலத்தை அடையலாம்.

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் பிறந்த ஊராகும். சுந்தரரும், சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் வெள்ளை யானையின் மேலும், குதிரையின் மேலும் ஏறிக் கயிலாயத்துக்கு இவ்வூரிலிருந்து சென்றனர். பரசுராமர் தன் தாயைக் கொன்ற திவினை தீரும் பொருட்டு இவ்வூரிலேயே இறைவனை வழிபட்டார்.

இத்தலம் சேர நாட்டில் சேர மன்னர்களது இராசதானியாகிய மகோதயையில் உள்ள திருக்கோயிலாகும். இக் கோயிலானது மலையாள முறையில் கட்டப்பட்டுள்ளது. இக் கோயிலில் சுந்தரர், சேரமான் பெருமாள் ஆகிய இருவருடைய வெண்கலச் சிலைகள் உள்ளன.

இறைவன் : அஞ்சைக்களத்ர்ப்பர். இறைவி : உமையம்மை.
நிர்ந்தம் : சிவகங்கை. பதிகம் : சுந்தரர் 1.

பகிக் வரலாறு : நம்பி ஆனார் திருப்புக் கொளியூர், மலைநாடு (வஞ்சிமாநகர்) சென்று, பின்னர் அங்கிருந்து பல தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனை வழிபட்டார். பல நாள் சென்றபின் ஒருநாள் சேரர் பெருமாள் நிராடும் வேளையில் சுந்தரர் பரமரை முன்பு தாம் பிரிந்து போந்து இவ்வுலகில் வந்த நன்னெறி முடியும் எல்லைவரத் திரு அஞ்சைக் களத்தை அடைந்தார். மனைவாழ்க்கையை வெறுத்துத் 'தலைக்குத்தலைமாலை' எனும் இப்பதிகத்தைப் பாடினார். இப்பதிகத்தின் எட்டாம் பாடலில் இவ்வுலகினில் பாசமடுத்த வாழ்க்கையை அறுத்திட வேண்டும் என்ற கருத்து அமையப் பாடினார். இதனைச் செவி மடுத்து அருளிய சிவபெருமான் தமது திருமுன் உள்ள நான்கு திருமால் முதலிய தேவரை நம் மூரனையும்பர் வெள்ளாளையில் எற்றிக் கொண்டு இங்கு வாரும் என்று ஆனை இட்டருளினார். அவர்கள் அவ்வாறே வந்து திரு அஞ்சைக் களத்துக் கோயிலின் வாயிலில் காத்திருந்து வெளிவந்த நாயனாருக்கு இறைவன் ஆனையைக் கூறி வணங்கி அதிலேற்றிக் கயிலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

பண் - இந்தளம் (2 ஆவது கட்டளை)

1. தலைக்குத்தலைமா லையணிந்ததென்னே

சடைமேற்கங்கவென் ளந்தரித்ததென்னே
அலைக்கும்புலித்தோல்கொண் டசைத்ததென்னே
யதன்மேற்கதநாகக் கச்சார்த்ததென்னே

மலைக்குந்திரொப் பனவன்றிரைகள்
வலித்தெற்றிமுழங்கி வலம்புரிகொண்
டலைக்குங்கடலங் கரைமேன்மகோதை
யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே. (137)

(9)பா - னா) மலைக்கு ஒப்பாகிய தன்மையினால் வலியஅலைகள் வலம்புரிச் சங்குகளைப் பற்றி ஈர்த்துவந்து எறிந்து முழங்கி மோது-கின்ற கடலினது அழகிய கரையை உடைய நகரமே மகோதை யாகும்; அழகு நிறைந்த சோலைகளை உடைய அஞ்சைக்களம் இந் நகரத்தில் உள்ள திருக்கோயிலாகும்; அக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற தந்தையே! நீ உன் தலைக்கு அனிகலமாகத் தலைமாலையை அணிந்தது ஏன்? உன் சடையின் மேல் கங்கை என்னும் ஆற்றைத் தாங்கியது ஏன்? கொல்லும் தன்மை கொண்ட புலியினது தோலை உரித்து எடுத்து இடுப்பில் உடுத்தியது ஏன்? அவ்வுடையின் மேல் சினங்கொண்ட கொடிய பாம்பைக் கச்சாகக் கட்டியது ஏன்?

(வி - ம்) தலைக்குத் தலை மாலை அணிதல் - தலைமாலையை மார்பில் அணிவது மிகப் பெரும்பான்மை வழக்கமாகும். சிவபெரு-மான் மார்பில் அணிந்ததோடன்றித் தலையிலும் அணிந்துள்ளார். இதனைத் 'தலைமலை தலைக்கணிந்து தலையாலே, பலி தேருந்தலைவன்' என்று நாவரசர் கூறுவதனாலும் அறியலாம். இம்மாலையானது தலையில் அணியும் உருத்திராக்கம் போன்றதாம். அலைக்கும் புலித் தோல் - கொல்லும் தன்மை கொண்ட புலியினது தோல். கதம் - சினம். வன் திரைகள் - வலிய அலைகள். வலம்புரி - வலம்புரிச்சங்கு. மகோதை - நகரத்தின் பெயர். கடற்கரையில் அமைந்துள்ளது. அஞ்சைக்களம் - கோயிலின் பெயர். சடைமேல் கங்கை வெள்ளம் தரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 3 இலும், அலைக்கும் புலியின் தோலை இடுப்பில் உடுத்திய வரலாற்றைப் பாடல் 6 இலும் காண்க.

2. பிடித்தாட்டியொர்நாகத் தைப்பூண்டதென்னே

பிறங்குஞ் சடைமேற் பிறைகுடிற்றென்னே
பொடித்தான்கொண்டுமெய்ம் முற்றுப்பூசுற்றென்னே
புகரேறுகந்தே றல்புரிந்ததென்னே
மடித்தோட்டந்துவன் றிரையெற்றிட
வளர்சங்கமங்காந் துமுத்தஞ்சொரிய
அடித்தார்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே. (138)

(ஓபா - ஐர) வலிய அலைகள் தம் வடிவத்தைச் சுருளாகச் சுருட்டி ஓடி வந்து மோதும்; அதனால் கரு வளர்கின்ற சங்குகள் வாய் திறந்து அநிலிருந்து முத்துக்களை ஈனும்; அத்தகைய அலைத்து முழங்குகின்ற கடலினது அழகிய கரையை உடைய நகரமே மகோதையாகும்; இந் நகரிலுள்ள அழகு நிறைந்த சோலைகளை உடைய கோயிலே திரு அஞ்சைக் களமாகும்; இக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற தந்தையே! நீ விரும்பத்தகாத பாம்பைப் பிடித்து ஆட்டுகின்றாய், அது என்? பின் அப் பாம்பையே அணிகலனாக அணிந்துள்ளதும் என்? ஒளி விளங்கும் சடையில் பிறை நிலவைச் சூடியுள்ளதும் என்? இறந்தவர்களின் சாம்பலை உடல் முழுவதும் பூசிக் கொண்டதும் என்? இழிந்த எருதினை ள்ளும்பி ஊர்தியாக ஏறியதும் என்?

(வி - ம்) ஆட்டி-ஆட்டுதல்; பூண்டது-அணிவது; 'ஓர் நாகத்தை' என்பதனை இடைநிலைத் தீவகமாய்க் கொண்டு, 'பிடித்து' என்பதன் முன்னும், 'பூண்டது' என்பதன் முன்னும் வைத்துப் பொருள் கொள்க. பிறங்கும் - ஒளி வீசும்; புகர் - இழிவு; மடித்தா-சுருட்டி; ஓட்டத்து - ஓடி; எற்றுதல் - மோதுதல்; வளர்சங்கம் - கரு வளர்கின்ற சங்குகள்; அங்காந்து - வாய் திறந்து; முத்தம் - முத்துக்கள்; சொரிய - ஈனுதல். பிறங்கும் சடைமேல் பிறை சூடிய வரலாற்றைப் பாடல் 1 இல் காண்க.

3. சித்தித்தெழுவார்க்கு நெல்லிக்கனியே

சிறியார்பெரியார் மனத்தேறலுற்றால்

முத்தித்தொழுவா றிறவார்பிறவார்

முனிகண்முனியே யமரர்க்கமரா

சந்தித்தடமால் வரைபோற்றிறைக

டனியாதிடறுங் கடலங்கரைமேல்

அத்தித்தலைச்செக்கர் வானையொத்தியா

லனியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே.

(139)

(ஓபா-ஐர) மூங்கில்களை உடைய பெரிய மலைகளைப் போன்ற அலைகள் இடைவிடாமல் மோதுகின்ற கடலினது அழகிய கரையினை உடையதும், அழகிய சோலைகளை உடையதும் ஆன திருவஞ்சைக் களம் என்னும் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கின்றவனே! என் தந்தையே! உன்னை நினைத்து துயில் உணர்வாருக்கு நெல்லிக்கனி போன்றவனே! முனிவர்களுக்கெல்லாம் முனிவனே! தேவர்களுக்

கெல்லாம் தேவனே! உன்னை உள்ளம் தெளியப் பெற்றால் சிறியவராய் இருக்கின்றவர்களும் பெரியோராவர்; விரைந்து வந்து உன்னை வணங்குகின்றவர்கள் இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாதவராவர்; அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரவதற்காக நீ மலைக் காலத்தில் தோன்றும் செவ்வானம் போன்ற அழகிய திருமேனியை உடையவனாய் இருக்கின்றாய்.

(வி-ம்) சிந்தித்தல் - நினைத்தல்; நெல்லிக்கனி - ஒரு வகை மரத்துக் கனியாகும். இக்கனி அமுத்தன்மை வாய்ந்ததாகும். எனவேதான் அதியமான் ஒளவைக்கு நெல்லிக்கனியை அளித்தார்போலும்! மாணிக்கவாசகர் கூட இறைவனை, 'நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை, நிறை இன்னமுதை அமுதின் சுவையை' என்று கூறக் காண்கிறோம். நெல்லிக் கனியே-அமுதம் போன்றவனே; சந்தி-மூங்கில்; தட மால் வரை-பெரிய மலைகள்; தணியாது-இடைவிடாமல்; இடறும்-மோதும்; அந்தித்தலை-மாலையில்; செக்கர்வான்-செவ்வானம்.

4. இழைக்கும்மெழுத்துக் குயிரேயொத்தியா
லிலையெயொத்தியா லுனையெயொத்தியால்

குழைக்கும்பயிர்க்கோர் புயலேயொத்தியா

லடியார்தமக்கோர் குடியேயொத்தியால்

மழைக்குநிகரொப் பனவன்றிரைகள்

வலித்தெற்றிமுழங்கி வலம்புரிகொண்

டழைக்குங்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே. (140)

(பொ-ரை) நீர்த் துளிகளைத் தூற்றுதலால் மேகத்திற்கு ஒப்பான வலிய அலைகளானது பல பொருள்களை ஈர்த்துக் கொண்டு வரும்; அலைகளானது மோதி முழங்குவதனால் வலம்புரிச்சங்கின் இனிய ஓசையினால் அனைவரையும் அழைக்கின்ற கடற்கரையில் மகோதை நகரம் அமைந்துள்ளது; அந்நகரினுள்ளே அழகு நிறைந்த சோலைகளை உடைய திருவஞ்சைக்களத்துக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! என் தந்தையே! நீ, உலகத்தை இயக்குவதில் எழுதப்படும் எழுத்துக்களுக்கு உயிர் எழுத்தாய் இருக்கின்றாய்; இல்லாதாய் இருக்கின்றாய்; ஆயினும் உள்ளாய் போலவும் இருக்கின்றாய்; உயிர்கட்கு உதவுவதில் தனிர்க்கும் பயிருக்கு மேகம் போல் இருக்கின்றாய்; அண்மை நெருக்கம் காரணமாக அடியார்களுக்கு அடியார்களோடு ஒரு குடிப்பிறப்பு உடையவன் போல இருக்கின்றாய்.

(வி-ம்) இழைக்கும் எழுத்துக்கு உயிரே ஒத்தியால்-எழுத்துக்-களில் உயிர் போன்றவை உள்ளாம். எழுத்தானது உயிர் என்றும், மெய் என்றும் இருவகைப்படும். இங்கு உயிர் என்று பிரித்துத் தனியே கூறியமையால், 'இழைக்கும் எழுத்து' என்பது மெய் எழுத்தாயிற்று. 'உயிர்' என்பதைத் தலைமைபற்றி அகரத்தைக் குறிக்கும் எனக் கொண்டு, 'எழுத்து' என்பதை ஏனைய எல்லா எழுத்துக்களையும் என்று உரைத்தலுமாம். குழைக்கும்-தளிர்க்கும்; புயல்-மேகம்; ஓர்குடி-ஒரு குடியில் பிறந்தவன்.

5. வீடின்பயனென் பிறப்பின்பயனென்

விடையறுவதென் மதயானைநிற்கக்

கூடும்மலைமங்கை யொருத்தியுடன்

சடைமேற்கங்கையானே நீ சூடிற்றென்னே

பாடும்புலவர்க் கருளுப்பொருளென்

நெதியம்பலசெய் தகலச்செலவில்

ஆடுங்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யனியார்பொழில்ஞ்சைக் களத்தப்பனே.

(141)

(பா-ரை) பொன், மணி முதலிய செல்வங்களைத் தந்த மரக்கலங்களினது செலவினை உடைய நகரமே மகோதையாகும். இந்தகரானது முற்குதற்கு உரிய கடலினது அழகிய கரையினை உடையதாகும். இந்தகரினுள்ள அழகுமிக்க சோலைகளை உடைய திருவஞ்சைக் களத்துக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! என் தந்தையே! நீ, மாறுபட்ட இரண்டு பொருள்களான வீட்டையும், பிறப்பையும் படைத்ததன் பயன் யாது? மதம் பொருந்திய யானை இருக்க ஒருதை விரும்பி ஊர்வது ஏன்? உன்னுடைய திருமேனியில் ஏற்கனவே மலைமகளாகிய உமையாவள் எப்பொழுதும் நீங்காமல் இருக்கின்றாள்; அதனைவிடுத்து நீ உன்னுடைய சடையில் கங்கை என்னும் பெண்ணின் நல்லாளை வைத்தது ஏன்? உன்னைப் பாடும் புலவர்களுக்கு நீ அளிக்கும் பரிசில்தான் யாது?

(வி-ம்) 'வீட்டின்' என்பதில் உள்ள டகரம் தொகுத்தலாகி 'விடின்' என வந்தது. நெதியம்-பொன், மணி முதலிய செல்வங்கள்; கலம்-மரக்கலம், கப்பல். மலைமங்கையுடனிருந்த வரலாற்றைப் பாடல் 5 இலும், சடைமேல் கங்கையைச் சூடிய வரலாற்றைப் பாடல் 3 இலும் காண்க.

6. இரவத்திற்கு காட் டெரியாடிற்றென்னே

யிறந்தார்தலையிற் பலிகோடலென்னே

பரவித்தொழுவார் பெறுபண்டமென்னே

பரமாபாமேட் டிபணித்தருளாய்

உரவத்தொடுசங் கமொடிப்பிமுத்தங்

கொணர்ந்தெற்றிமுழங்கி வலம்புரிகொண்

டரவக்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே.

(142)

(பொ-ரை) வலிமையோடு சங்கு, சிப்பி, முத்து முதலானவற்றைக் கொண்டு வந்து வீசி, வலம்புரிச் சங்கை மேலே கொண்டு வந்து முழங்கி, ஒலியுடைய கடலினது அழகிய கரையினை உடைய நகரமே மகோதை யாகும். இந் நகரிலுள்ள திருவஞ்சைக்களத்துக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! என் தந்தையே! யாவருக்கும் மேலானவனே! எல்லோருக்கும் மேலிடத்தில் உள்ளவனே! நீ, இரவில் சுடுகாட்டில் எரியில் நின்று ஆடியது ஏன்? இறந்தவர்களின் தலையோட்டில் பிச்சை ஏற்றது ஏன்? உன்னைப் பணிந்து வணங்குவோர் பெறும் பொருள் யாது? சொல்லி அருளாய்!

(வி-ம்) இரவம்-இரவில்; இடு காடு-இறந்தவர்களை எரிக்கும் சுடுகாடு; பண்டம்-பொருள்; பரமா-யாவருக்கும் மேலானவனே; பரமேட்டி-எல்லாருக்கும் மேலிடத்தில் உள்ளவனே; உரவம்-வலிமை; 'வலம்புரி கொண்டு முழங்கி' என்று கூட்டுக. அரவம்-ஒசை.

7. ஆக்கும்மழிவும் மையநீயென்பனான்

சொல்லுவார்சொற்பொரு ளவைநீயென்பனான்

நாக்குஞ்செவியுங் கண்ணுநீயென்பனான்

னலனையினிநா னுனைநன்குணர்ந்தேன்

தோக்குந்நெதியம் பலவெத்தனையுங்

கலத்திற்புகப்பெய்து கொண்டேறநுந்தி

ஆர்க்குங்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே.

(143)

(பொ-ரை) விரும்புகின்ற நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் பலவற்றையும் மிகுதியாக மரக்கலங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு நடுவே செல்லுமாறு செலுத்தி ஆரவாரிக்கின்ற கடலினது அழகிய கரையினை

உடைய நகரமே மகோதையாகும். இந்தநகரானது மிகுந்த அழகு நிறைந்த சோலைகளை உடையது. இந்தநகரிலுள்ள திருவஞ்சைக் களத்துக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! என் தந்தையை! எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மேலான தலைவனே! இன்பம் தருபவனே! அடியேன் இது போழ்து உன்னை நன்றாக உணர்ந்தேன்; ஆதலின், 'எல்லாப் பொருள்களின் ஆக்கத்திற்கும், அழிவிற்கும் காரணமானவன் நீயே' என்றும், 'அவற்றிற்குக் காரணங்களாகப் பிற பிறவற்றைச் சொல்லு கின்றவர்களது சொற்பொருள்களும் நீயே' என்றும், 'புலனுரை வுக்குக் காரணமான நாக்கு, செவி, கண் முதலியனவும் நீயே' என்றும் நான் துணிந்து கூறுவேன்.

(வி-ம்) 'போ' என்பது 'போக்கு' என்று வருவதுபோல 'ஆ' என்பது 'ஆக்கு' என்று பெயராய் வந்தது. சொல்லுவார்-தத்தமக்குத் தோன்றிய காரணங்களைக் கூறுகின்றவர்கள்; 'நாக்கு, செவி, கண்' என்றது பிற கருவிகள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி கூறிக் கொள் வதற்கு வைத்த குறிப்பு மொழியாகும். நெதியம்-நிதியம், நுகர்ச்சிப் பொருள்கள்; கலம்-மரக்கலம், கப்பல்; நுத்தி-செலுத்தி; ஆர்க்கும்-ஆவாரித்தல்.

8. வெறுத்தேன்மனைவாழ்க் கையைவிட்டொழிந்தேன்

விளங்குங்குழைக்கா துடைவேதியனே

இறுத்தாயிலங்கைக் கிறையாயவனைத்

தலைபத்தொடுதோள் பலவிற்றுவழிக்

கறுத்தாய்கடனஞ் சமுதுண்டுகண்டங்

கடுகப்பிரமன் றலையைத்திலுமொன்

றறுத்தாய்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே.

(144)

(வி-பா-ரை) கடலினது அழகிய கரையினை உடைய நகரான மகோதை நகரமானது அழகு நிறைந்த சோலைகளை உடைய நகரமாகும். இந்தநகரில் உள்ள திருவஞ்சைக் களத்துக் கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! என் தந்தையே! ஒளி வீசுகின்ற குழையை அணிந்த காதனை உடைய அந்தணனே! இலங்கை மாநகரின் தலைவனான இராவணனது பத்துத் தலைகளோடு பல தோள்களும் முரிந்து விழுவன போன்று வருந்தும்படி நீ உன் காற்பெருவிரலால் நெரித்தாய்; பாற் கடலில் தோன்றிய கொடிய நஞ்சினை அமுதமாக உண்டு, உன் கண்டம் கறுத்தாய்; பிரமனுடைய தலைகள் ஐந்தனுள் ஒன்றினை

வினையில் அறுத்தலும் செய்தாய்; அடியேன் எனது மனைவாழ்க்கையை மனத்தாலும் வெறுத்தேன்; உடம்பாலும் துறந்துவிட்டேன்.

(வி-ம்) வெறுத்தேன்-மனத்தால் வெறுத்தமையைக்குறித்தது; விட்டு ஒழிந்தேன் - உடம்பால் துறந்தமையைக் குறித்தது; வேதியனே-அத்தணனே!; இலங்கைக்கு இறையாயவன்-இலங்கை மாநகருக்குத் தலைவனான இராவணன்; கண்டம்-கழுத்து; கடுக-விரைவாக. இலங்கைக்கிறைவனை அடர்த்த வரலாற்றைப் பாடல் 8 இலும், பிரமன் தலை ஐந்தில் ஒன்றை அறுத்த வரலாற்றைப் பாடல் 4 இலும் கண்டு கொள்க.

9. பிடிக்குக்களிதே யொத்தியாலெம்பிரான்

பிரமற்கும்பிரான்மற்றை மாற்கும்பிரான்

நொடிக்கும்மளவிற புரமுன்றெரியச்

சினைதொட்டவனே யுனைநான்மறவேன்

வடிக்கின்றனபோற் சிலவன்றிறைகள்

வலித்தெற்றிமுழங்கி வலம்புரிகொண்

டபிக்குங்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யணியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனே.

(145)

(பொ-ரை) முத்துக்கள் முதலியனவற்றை வடித்து எடுத்துச் சேர்ப்பன போலச் சில வலிய அலைகள் அவைகளைக் கரைமேல் கொணர்ந்து வீசி, வலம்புரிச் சங்கினால் கரையிலுள்ளவரைத்தாக்கும். அத்தகைய வளம்மிக்க கடலினது அழகிய கரையின் பக்கத்தே மகோதை எனும் நகரம் அமைந்துள்ளது. இந்நகரில் அழகியசோலைகள் பல உண்டு. இந்நகரிலுள்ள திருவஞ்சைக் களத்துக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! என் தந்தையே! நொடிப் பொழுதில் மூன்று கோட்டைகளும் எரிந்து சாம்பலாகும்படி மேருவாகிய வில்லைத் தொட்டவனே! நீ பெண் யானைக்குத் துணை செல்லும் ஆண் யானையைப்போலஉயிர்களுக்குஎப்பொழுதும் உறுதுணையாயுள்ளாய்; என் போன்ற மக்கட்கும் பிரமன் திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கும் நீ தலைவனாய் உள்ளாய்; எனவே இவற்றை எல்லாம் உணர்ந்து, அடியேன் உன்னை எப்பொழுதும் எந்த நேரத்திலும் மறவேன்.

(வி-ம்) 'பிடிக்குக் களிதே ஒத்தியால்' என்பது மறுபொருள் உவமம்; மால்-திருமால்; நொடிக்கும் அளவு-ஒரு மாத்திரைப்பொழுது; சினைவில் (மேரு மலை); வன் திரைகள்-வலிய அலைகள். புரம்-முன்றை

எரித்த வரலாற்றைப் பாடல் 4 இல் கண்டு கொள்க.

10. எத்தம்மடிக ளிமையோர்பெருமா

எனனக்கென்றுமளிக்கு மணிமிடற்றன்

அந்தண்கடலங் கரைமேன்மகோதை

யனியார்பொழிலஞ்சைக் களத்தப்பனை

மந்தம்முழவுங் குழலும்மியம்பும்

வளர்நாவலர்கோ னம்பியூரன்சொன்ன

சத்தம்மிகுதண் டமிழ்மாலைகள்கொண்

டடிவீழவல்லார் தடுமாற்றிலரே.

(146)

(பொ-ரை) இறைவன், என் போன்ற அடியவர்களுக்கு முதல்வன்; தேவர்களுக்குத் தலைவன்; எனக்கு எப்பொழுதும் அருள் செய்கின்ற நிலகண்டன்; அழகிய குளிர்ந்த கடற்கரையின் கண்ணாகிய மகோதை என்னும் நகரத்தில், அழகிய சோலைகளைக் கொண்ட திருவஞ்சைக் களத்துக் கோயிலில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற என் தந்தை; அவனை மத்தளமும் வேயங்குழலும், 'மந்தம்' எனும் அளவாக இயம்பப்படுகின்ற, நன்மை வளர்கின்ற திருநாவலூரில் உள்ளவர்களுக்குத் தலைவனாகிய நம்பியாரூரன் போற்றிப் பாடிய இசை நலம் மிகுந்த தமிழ்ப் பாமாலைகள் கொண்டு அவனை வணங்குகின்றவர்கள் தமது நிலையாமை நீங்கப்பெற்று நிலைப்பெறு உடையவர் ஆவர்.

[வி - ம்] மணி மிடற்றன் - நிலகண்டன்; மந்தம் - குரல், துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, தாரம், உழை, கிளி எனும் எழிசைகளையும், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுங்கருவி எனும் ஐவகைக் கருவிகளினின்றும் எழும்பு மிடற்று, மந்தம், மத்தியம், உச்சம் எனும் மூவகை நிலையால் எழுப்பப் படுவதனால் அவற்றுள் மெல்லிதாகிய 'மந்தம்' இயம்புதலை இவன் எடுத்துக் கூறியுள்ளார் ஆரூர். முழவு-மத்தளம்; குழல்-வேயங்குழல், புல்லாங்குழல்; நம்பி ஊரன்-நம்பியாரூர். ஆரூரன் என்பதின் 'ஊரான்' என்றார்; சத்தம்-இசை; அடிவீழவல்லார்-திருவடிகளை வணங்குகின்றவர்கள்; தடுமாற்று-நிலையாமை.

5. திருவோணாகந்தன்தளி

தலவரலாறு: தொன்டை நாட்டுத் தலமாகும். இத் திருக் கோயில் காஞ்சிபுரத்துக்கு மேற்கிலுள்ள சர்வதீர்த்தத்துக்கு வடக்கில்

ஏகாம்பர நாதர் கோயிலுக்கு மேற்கில் உள்ளது. சுந்தரர் 'திங்கள் தங்கு சடைக்கண்' எனும் பதிகம் பாடிப் பொன் பரிசு பெற்ற பெருமையை உடையது.

வாணசுரனுடைய படைத்தலைவர்களாகிய ஓணன், காந்தன் எனும் இருவரும் வழிபட்ட காரணத்தால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது என்பது வரலாறு. இங்கு மூன்று திருமுன்கள் உள்ளன. ஓணன், காந்தன் எனும் இருவரும் வழிபட்ட இலிங்கங்கள் வடக்கில் ஒரு கோயிலிலும், சலந்தரன் வழிபட்ட இலிங்கம் தென்பால் ஒரு கோயிலிலும் உள்ளன.

இறைவன்: ஓணகாந்தேசுரர். இறைவி: காமாட்சியம்மை
தீர்த்தம்: ஓணகாந்த தீர்த்தம். பதிகம்: சுந்தரர் 1.

பதிக வரலாறு: திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயிலில் உறையும் பெருமானை வணங்கிய சுந்தரர் காஞ்சிபுரம் சென்றார். அங்குறையும் பெருமானைப் பணிந்து திரு ஏகாம்பரம், திருக்கச்சி மேற்றளி, திருக்காமக்கோட்டம் முதலான தலங்களுக்குச் சென்றார். பின்னர்த் திருவோணகாந்தன் தளிக்குச் சென்று அங்கு வீற்றிருக்கும் இறைவனை வணங்கினார். உரிமையோடு தோழமைத்திறம் பேசி அடிமைத்திறம் கூறிப்பொன் வேண்டிப் பாடி அருளியதுவே இத் திருப்பதிகமாகும்.

பண் - தக்கேசி ★ (மூன்றாவது கட்டளை)

1. நெய்யும்பாலுந் தயிருங்கொண்டு நித்தல்பூசனை செய்ய-
லுந்நாள்

கையிலொன்றுங் காணாயில்லைக் கழலடிதொழு துய்யினல்லால்
ஐவர்கொண்டிங் காட்டவாடி யாழ்குழிப்பட் டழுந்துவேந்து
உய்யுமாறென் றருளிச்செய்யீ ரோணகாந்தன் றளியுளிரே.

(147)

(பொ - ரை) திருவோணகாந்தன் தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! உன்னை நெய், பால், தயிர் முதலான பொருட்களுடன் நாஸ்தோறும் வழிபடுகின்றவர்களது கையில் காசு ஒன்றும் காணப்படுகின்றதில்லை. அவ்வாறே, உன்னுடைய கழலணிந்த பாதத்தைக் கும்பிட்டு ஏதேனும் பெற்றால் அன்றி, இவ்வுலகத்தில் ஐம்புலன்களாகிய வேட்கள் அலைக்கப் பிறையாகிய

★ 'இந்தளம்' என்றும் கூறுவதுண்டு.

குயிலில் அகப்பட்டு அழுந்திப் போவேனாகிய அடியேனுக்கு அதிலிருந்து கரை ஏறுவதற்குரிய வழி ஒன்றினைச் சொல்லி அருள்வாயாக.

(வி-ம்) நித்தல்-நாஸ்தோறும்; பூசனை-வழிபாடு; காணம்-பொன், காசு; ஐவர்-ஐந்து புலன்கள்; ஆழ்குழி-மீறவியாகியபெரும் பள்ளம்.

2. திங்கடங்கு சடைக்கண்மேலோர் திரைகள்வந்து புரளவிசும் கங்கையாளேல் வாய்திறவாள் கணபதியேல் வயிறுதாரி அங்கைவேலோன் குமரன்பிள்ளை தேவியார்கோற் றட்டியாளார் உங்களுக்காட் செய்யமாட்டோ மோணகாந்தன் றளியுளிரே. (148)

(ஒ)பர்-ஐ) திருவோணகாந்தன் தனி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! பிறை தங்குமாறு சேர்த்துக் கட்டியுள்ள உன்-னுடைய சடைகளின்மேல் ஒப்பற்ற அலைகள் விசுகின்ற கங்கைஎனும் பெண்ணினல்லாள் உன் பக்கத்தே இருக்கும் உமைக்கு அஞ்சித் தன் வாயைத் திறக்க மாட்டாள்; உன்னுடைய மூத்த மகனாகிய கணபதி எனும் விநாயகனே எனில் வயிறு ஒன்றையே முதன்மையாக உடையாள்; இளையமகனாகிய முருகனே கையில் எப்பொழுதும் வேற் றடையைக் கொண்டு விளையாட்டுப்பிள்ளையாக இருக்கின்றான்; உன்னுடைய தேவியாகிய உமையவனோ தலைவனாகிய உனக்குக் கட்டுப்பட்டு உன்னை மீறி எனக்கு அருள் புரியாள். எனவே உன்-னுடைய குடிக்கு நாங்கள் அடிமைத் தொழில் செய்யமாட்டோம்.

(வி - ம்) திரைகள்-அலைகள்; கணபதி—விநாயகர்; வயிறு தாரி-வயிறு ஒன்றையே முதன்மையாகக் கொண்டு பிறிதொன்றையும் அறியாமல் இருத்தல்; 'அகங்கை' என்பது 'அங்கை' என்றாயிற்று. பிள்ளை-விளையாட்டுப்பிள்ளை; தேவியார் - உமையம்மை. திங்கள் தங்கிய வரலாற்றைப் பாடல் 1-இலும், கங்கை சூடிய வரலாற்றைப் பாடல் 3-இலும் கண்டு கொள்க.

3. பெற்றபோழ்தும் பெருதபோழ்தும் பேணியுங்கழ் லேத்து
வார்கள்
மற்றோர்பற்றில் ரென்றிரங்கி மதியுடையவர் செய்கை
செய்வீர்
அற்றபோழ்து மலர்த்தபோழ்து மாபற்காலத் தடிகேளும்மை
ஒற்றிவைத்திங் குண்ணலாமோ வோணகாந்தன்
றளியுளிரே. (149)

(ஓபா-ரை) திருவோணகாத்தன் தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! பொருள் பெற்ற பொழுதும் பெருத பொழுதும் அடியவர்கள் எப்பொழுதும் விருப்பத்தோடு உன்னுடைய திருவடிகளையே வணங்குவார்கள்; அவர்கள் உம்மையன்றி வேறு பற்றுக்கோடு இல்லாதவர்கள். 'நம்மை அன்றி வேறொரு துணையும் இல்லாதவர்' என்று நினைத்து அவ்வடியவர்களுக்கு அறிவுடையாரது செய்கையாகிய பாதுகாத்தலை நீர் செய்யவில்லை; அதனால், உம் அடியவர்கள் தங்கள் கையில் பொருள் இல்லாது ஒழிந்த காலத்தும், அது காரணமாக வழி ஒன்றும் காணாது அலைந்த காலத்தும் உம்மைப் பிறருக்கு ஒற்றியாக வைத்துப் பிறைத்தல்தான் செய்யலாகுமோ? (சொல்வாய்!)

(வி-ம்) பற்று-பற்றுக்கோடு; மதியுடையவர்-அறிவுடையோர்; அற்றபோத்து-கையில் பொருள் இல்லாத பொழுது; அலர்ந்த போத்து-(அப்பொருள் இல்லாத காரணத்தால்) அலைந்த பொழுது; ஆபற் காலம் - துன்பம் (ஆபத்து) வந்த பொழுது; ஒற்றி-அடைமானம்; உண்ணலாமோ-பிழைத்தல்தான் செய்யலாகுமோ?

4. வல்லதெல்லாங் சொல்லியும்மை வாழ்த்தினாலும்

வாய்திறந்தொன்
நிலையென்னீ ருண்டுமென்னீ ரெம்மையாள்வா விருப்ப
தென்னீர்

பல்லையுக்க படுதலையிற் பகலெலாம்போய்ப் பலிதிரிந்தங்
கொல்லவாழ்க்கை யொழியமாட்ட ரோணகாத்தன்

றளியுளீரே. (150)

(ஓபா-ரை) திருவோணகாத்தன் தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! வல்ல கருத்துக்கள் பலவற்றையும் சொல்லி உம்மை வாழ்த்திய போதும் நீர் வாய்திறந்து எமக்கு மறுமொழி எதனையும் கூறவில்லை; இல்லை என்றும் சொல்கின்றிலீர்; உண்டு என்றும் சொல்கின்றிலீர்; அவ்வாறாயின் எதற்காக நீர் எம்மைப் பணிகொள்ள இருக்கின்றீர்? நாள்தோறும் பகலில் பல் நீங்கிய இறந்தவரது தலையோட்டில் பிச்சை ஏற்றுத் திரிகின்றீர்; அவ்வாறு திரிந்தும் இவ்வாழ்க்கையையும் நீவிர் கைவிடவில்லை. (இந்த முரண் பட்ட வாழ்க்கையை நீ ஏன் மேற்கொள்கிறீர்?)

(வி.ம்) வல்லது-சொல்ல வல்லது; என்னீர்-என்று சொல்ல வில்லை; பல்லை உக்க-பல் நீங்கிய; படுதலை-இறந்தவரது தலையோடு; பகல்-நாள்; ஒல்லை வாழ்க்கை-இவ்வாழ்க்கை. டலிதேர்ந்த வரலாற்றைப் பாடல் 2-இல் காண்க.

5. கூடிக்கூடித் தொண்டர்தங்கள் கொண்டபாணி

குறைபடாமே

ஆடிப்பாடி யழுதுநெக்கங் கன்புடையவர்க் கின்பமோரீர்

தேடித்தேடித் திரிந்தெய்த்தாலுஞ் சித்தமென்பால் வைக்க

மாட்டீர்

ஓடிப்போகீர் பற்றுந்தாரீ ரோணாகாத்தன்றளியுளீரே.

(151)

(5)பா-ஊர) திருவோணாகாத்தன் தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! அடியார்கள் கூடிக்கூடித் தாளத்தொடுபட்ட பாக்களைக் குற்றம் உண்டாகாமலே ஆடியும் பாடியும் உம்மை புகழ்ந்தாலும், மனம் நெகிழ்ந்து அழுதாலும் அவ்வன்பு உடையார்க்கு நன்மை செய்யுமாற்றினை நீர் நினைக்கவில்லை; உம்மைக் காண வந்து பலவிடத்திலும் தேடித்தேடித் திரிந்து நான் இளைத்தாலும், என்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துக் காட்சி அளிக்க மாட்டீர்; கோயிலை விட்டுப் போகவும் மாட்டீர்; கோயிலில் வந்து பாடுகின்ற எனக்குப் பற்றுக்கோடும் தரமாட்டீர். [இஃது என்னே!]

(வி-ம்) பாணி-தாள ஒத்து. ஆகுபெயர்; நெக்கு - மனம் நெகிழ்த்து; ஓரீர்-நினைக்கமாட்டீர்; எய்த்தல்—இளைத்தல்; சித்தம்—திருவுள்ளம். இத்தலத்துக்கு ஆரூர் சென்றபொழுது “இறைவன் அங்குள்ள ஒரு புனியமரத்தில் ஒளிந்து கொண்டார்; அதனை அறிந்த ஆரூர் அங்குச் சென்று இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்; இறைவன் அப்புனியமரத்தில் இருந்த காய்களைப் பொற்காய்களாக்கி உதிர்த்தார்; ஆரூர் அவற்றைப் பெற்று மகிழ்ந்தார்” என்று அவ்வூரில் செவிவழி வழக்கு ஒன்று வழங்குகின்றது. இதனையே இப்பாடலும் இனி வரும் ஏழாம் பாடலும் கூறுவதாக ஆன்ருர் கூறுவர்.

6. வாரிருங்குழல் வானொடுங்கண் மலைமகண்மது விம்மு

கொன்றைத்

தாரிருத்தட மார்புநீங்காத் தையலாளுல குய்யவைத்த

காரிபும்பொழிற் கச்சிமுதூர்க் காமக்கோட்டமுண்

டாகதீர்போய்

ஊரிடும்பிச்சை கொள்வதென்னே யோணாகாத்தன்

றளியுளீரே. [152]

(6)பா-ஊர) திருவோணாகாத்தன் தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! தேன் திரம்பியுள்ள கொன்றை மாலை யை உடைய உன்னுடைய பெரிய அகன்ற மார்பிலிருந்து நீங்காத ,

நீண்ட கருமை நிறம் கொண்ட கூந்தலையும், வாள்போன்ற நெடிய கண்களையும் உடைய மலைமகளாகிய உமையவள் உன்னை விட்டு நீங்காமல் இருக்கின்றாள்; உலகம் எல்லாம் துன்பமின்றி வாழ்தற்-
பொருட்டு வைத்துள்ள சிறந்த அறச்சாலையையும், மேகம் தவழும் பெரிய சோலையையும் உடைய காஞ்சிபுரமாகிய பழமையான தலத்-
தில் உள்ள காமக்கோட்டத்தில் உமையவள் உன்னுடன் தங்கி இருக்கின்றாள்; ஆனால் நீயோ ஊரார் இடும் பிச்சையை ஏற்பது ஏன்?

(வி-ம்) வார் இரும் குழல்-நீண்ட கருமைநிறங் கொண்ட கூந்தல்; வாள் நெடுங்கண்-வாள் போன்ற நெடிய கண்கள்; மலை மகள்-உமையவள்; மது-தேன்; விம்முதல்-ததும்புதல். நிரம்பியிருத்தல்; தார் இருந்தடமார்பு-பெரிய அகன்ற மார்பு; தையலாள்-உமையவள்; கார் இரும் பொழில்-மேகம் தவழும் பெரிய சோலை; கச்சிமுதூர்க் காமக் கோட்டம்-காஞ்சி புரமாகிய பழைய ஊரின்கண் உள்ள காமக் கோட்டம் என்ற கோயில். உமையவள் இருந்து இருநாழி நெல்லால் முப்பத்திரண்டு அறங்கள்செய்த கோயில் என்பது புராணவரலாருக்கும்.

7. பொய்ம்மையாலே போதுபோக்கிப் புறத்துமில்லை யகத்து மில்லை

மெய்ம்மைசொல்லி யாளமாட்டீர் மேலைநாளொன் றிடவுங்-
கில்லீர்

எம்மைப்பெற்ற லேதும்வேண்டி ரேதுந்தாரீ ரேதுமோதீர்
உம்மையன்றே யெம்பெருமானோணகாந்தன் றளியுளீரே.

[153]

[பொ-ரை] திருவோணகாந்தன்தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! நீர் பொய்ச் சொல்லினாலேயே காலத்தைக் கழித்துள்ளீர்; கோயிலின் புறத்தேயும் காணப்படீர்; அகத்தேயும் காணப்படீர்; ஆகவே நீர் உம் அடியவரை மெய்சொல்லி ஆளமாட்டீர் போலும்! இனி, பின்வரும் நாட்களிலும் எமக்கு ஒன்றும் தரமாட்டீர். ஏனெனில், எம்மை அடிமையாகப் பெறும் அளவும் விடாது வழக்காடுகின்றீர்; பெற்றுவிட்டால் என்னிடம் ஒரு பணியையும் விரும்புகின்றிலீர்; எப்படிப்பார்த்தாலும் நீர் எமக்கு எதுவும்தரமாட்டீர்; யாதும் கூறவும் மாட்டீர். இந்நிலையில் நீர் எமக்கு இப்பிறப்பில் தலைவரானவரல்லர்; முற்பிறப்புத்தொட்டே என இவற்றால் நான் கருதுகிறேன்.

[வி-ம்] 'பொய்ம்மை' என்றது, 'பிற இடங்களில் காணப் படாது ஒழியினும் திருக்கோயிலில் காணப்படுவேம்' என்ற மறைகள்

வாயிலாகக் கூறியதற்கேற்றவே கோயிலின் அகத்தும் புறத்தும் காணப்படவில்லை என்கிறார். போது-பொழுது, காலம்; மேலை நாள்-இனிவரும் நாள்; பெற்றால்-அடிமையாகக் கொண்டால்; ஒதீர்-கூறவும் மாட்டார்.

8. வலையம்வைத்தகூற்ற மீவான் வந்துநின்றவார்த்தைகேட்டுச் சிலையமைத்த சிந்தையாலே திருவடிதொழு துய்யினல்லால் கலையமைத்த காமச்செற்றக் குரோதலோப மதவருடை உலையமைத்திங் கொன்றமாட்டே னோணகாந்தன்

றளியுளிரே. [154]

[பெர-ரை] திருவோணகாந்தன்தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே! எத்தன்மை உடையவரையும் கொண்டு செல்வதற்குப் பாசத்தைக் கையில் கொண்ட கூற்று வனாகிய எமன் வானத்தின்மேல் வந்து நின்ற செய்தியைக் கேட்டு, அடியேன் கல் போன்ற என் சிந்தையால் உன்னுடைய திருவடியைத் தொழுது அக்கூற்றுமனுக்குத் தப்ப நினைக்கின்றேன். ஆனால் விதியினால் அமைத்துத் தந்த ஐம்பொறிகளாகிய ஐந்து உலைக்களக்கூடத்தைப் பொருளாக உள்ளத்து அமைத்து, காமம் மாற்சரியம் குரோதம் உலோபம் மதம் ஆகிய ஐவரிடையே பொருந்தி வாழ்வதற்கு நினைக்கின்றிலேன்.

[வி-ம்] வலையம்-வளைய வீசும் பாசம்; கூற்றம்-எமன்; மீவான்-‘மீ கண்’ என்பது போலக் கொள்க. வானத்தின்மேல்; சிலையமைத்த சிந்தை-கல் போல நீர் எனக்கு அமைத்த மனம்; கலை-நூல், விதி; செற்றம்-கோபம்; குரோதம்-பகைமை; லோபம்-கஞ்சத்தனம், கடும்பற்றுள்ளம்; மதம்-செருக்கு; உலை-ஐம்பொறிகளாகிய உலைக்கூடம்.

9. வாரமாகித் திருவடிக்குப் பணிசெய்தொண்டர் பெறுவ

தென்னே

ஆரம்பாம்பு வாழ்வதாரு ரொற்றியூரே லும்மதன்று தாரமாகக் கங்கையாளைச் சடையில்வைத்த வடிகேளுந்தம் ஊருங்காடு ளுடையுந்தோலே யோணகாந்தன் றளியுளிரே.

[155]

[பெர-ரை] திருவோணகாந்தன் தளி எனும் திருக்கோயிலில் வாழும் பெருமானே? கங்கை என்னும் பெண்ணை மனைவியாகக் கொண்டதனால் அவளை உடம்பில் வைப்பதற்கு இடம் இல்லாமையினால் சடையில் வைத்த தலைவனே! நீ உன் மாட்பில் பாம்பை மாடையாக அணிந்துள்ளாய்; வாழும் ஊரோ உனக்கு உரிமை இல்லாதது; ‘ஒற்றியூர் உளதே’ என்றால் அது ‘ஒற்றி’ என்பதனால்

உன்னுடைய ஊர் என்றயிற்று உன்னுடைய இருப்பிடமோ சுடுகாடாகும்; உடையோ தோலாகும். எனவே' உன்னிடம் இத்தகைய தன்மைகள் இருப்பதனால், உன்னிடம் அன்பு உடையவராகி உன் திருவடிக்குத் தொண்டுசெய்யும் அடியவர் உன்னிடம் என்ன பயன் பெறுவர்?

(வி-ம்) வாரம்-அன்பு; ஆரம்-மாலை; ஆரூர்-திருவாரூர் என்பது ஒரு பொருள். 'ஆர்+ஊர்' எனப்பிரித்து யாருடையஊர் என்று கூறுவதுமற்றொருபொருள். ஒற்றி-திருவொற்றியூர் என்பது ஒரு பொருள். 'ஒற்றி' என்பதனை அடைமானம் வைக்கப்பட்ட ஊர் என்று கூறுவது மற்றொரு பொருள்; தாரம்-மனைவி. 'வாழ்வது ஆரூர்' என்று முதலில் கூறியுள்ளதனால் பின்னர் வந்த 'ஊர்' என்பதனை இல்லமாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். கங்கையானைத் தாரமாகக் கொண்டு சடையில் வைத்த வரலாற்றைப் பாடல் 3-இல் காண்க.

10. ஓவணமே லெருதொன்றேறு மோணாகாந்தன்

றளியுளார்தாம்

ஆவணஞ்செய் தாளுங்கொண்டு வரைதுகிலொடு பட்டு வீக்கிக்

கோவணமேற் கொண்டவேடங் கோவையாக வாருரன் சொன்ன

பாவணத்தமிழ் பத்தும்வல்லார் பறையுந்தாஞ்செய்த

பாவந்தானே. (156)

(பொ-ரை) நீக்கப்படும் தன்மையை ஏற்றுள்ள ஒற்றை எருதினை ஊர்தியாகக் கொண்டவரும், திருவோணகாந்தன்தனி எனும் கோயிலில் வாழ்கின்றவரும் ஆகிய இறைவரை, அவர் பட்டும் துகிலும் உடுத்தியவராகித் தாமே பத்திரம் எழுதிக் கொண்டு வந்து காட்டி ஆட்கொண்டது முதல், கோவணம் மட்டும் உடுத்தியவராய் நின்றதுவரை உள்ள வேடங்களை, வரிசையாக நம்பி ஆருரன் பாடிய பா வடிவாகிய இத் தமிழ்ப் பாடல் பத்தினையும் பொருள் உணர்ந்து அன்பு மீதாய் பண்ணி நன்கு பாட வல்லவர்க்கு அவர்கள் செய்த பாவம் விரைந்து நீங்கும்.

(வி-ம்) ஓவு + வண்ணம் = ஓவணம். நீக்கப்படும் தன்மை; எல் எருது-ஒற்றை எருது, அறவிடை; 'ஆவணம் செய்து ஆளும் கொண்டு அரை துகிலொடு பட்டு வீக்கி' என்பது சிவபெருமான் ஆருரரை, பட்டும் துகிலும் இடுப்பில் அணிந்து வேதியர் வடிவுடன்

வந்து ஓலை காட்டி ஆட்கொண்ட செய்தியைக் குறிக்கின்றது.
பாவணத்தமிழ்-பா வடிவாகிய தமிழ்ப்பாடல்கள்; பறையும்-தேயும்,
நீங்கும்.

(சுந்தரபுரத்தி நாயனார் அருளிய தேவாரத்தில் முதல்
ஐந்து பதிகங்களின் மூலமும் ம. சா. அறிவுடை நம்பி
எழுதிய விளக்கவுரையும் முற்றும்.)

புறநாடு தேவாரம் முதல் சூக்தி பதிகங்கள்

செரியுள் முதற் குலிப்பு அகரவரிசை

[எண் : பக்க எண்]

வடிக்கேனமக்காட்	117	கரந்தன கொள்ளி	114
அருநெறியமறை	14	கல்வாயகிலுந்	118
ஆக்தும் மழிவும்	133	கழல்ஹேசை சிலம்	19
ஆசியார மொழி	28	கழன்மல்குபந்	32
ஆடல்புரிந் நிறையு	38	கறிமாயினகும்	119
ஆயிரந் காமரை	56	கன்னியராடல்	93
ஔவத்திடு காட்	123	காதிவங்கு குழை	16
இலங்கையர்வேந்	37	காத்தாள்பவர்	55
இழைக்கும்மெழுத்	131	காமனெரிப் பிழம்	33
உயர்ந்தேன் மகி	57	காஞர் புனலெய்திக்	107
உலவம் முகிலிற்	122	குண்டனாய்த் தலை	92
ஊர்திறைவேலை	85	குறிசுலந்த விசை	16
ஊழியளக்கவல்	84	கூடிக்கூடித்	140
ஊழையிராணய்	105	கூற்றுயினவாறு	51
ஊனியன்ற கிலையிற்	25	கொம்புநல்வேனி	84
எந்தும்புடிகளினை	136	கொலைவரி வேங்கை	67
எரிப்பிறைக்கண்ணி	78	கோடுயர் கோங்கல்	121
என்பிறத்தி நரம்பு	90	கோத்திட்டையுங்	108
எடுமதிக்கண்ணி	74	கோளாளியகுஞ்	115
ஏலம்மில்லவங்கம்	123	சங்கொளியிப்பி	35
ஏற்றூர் புரமுன்று	105	சடைமுயங்குபுன	10
ஐயனெய்யன்னணி	23	சந்தளறேறுதடங்	34
ஒட்டாத வளவுணர்	96	சலசலசந்தகி	43
ஒண்டுவராதுகி	47	சலம்பூவொடு தூப	56
ஒத்தவடத்திள நாக	63	சீகரம் முகத்திற்	123
ஒருமை பெண்மை	9	சிங்கத்துரி மூடுதிர்	119
ஒற்றையேறதுடை	24	சிந்தித் தெழுவார்க்கு	130
ஒவணமேலெரு	143	சுண்ணவெண்சந்தனச்	61
கடலினஞ்சமமுதுண்	27	சூழமரவத்துகிலுந்	38
கடிமதிக்கண்ணி	76	செய்தவத்தர் மிகு	21
கண்ணிறைந்த விழி	26	செய்யமேனி வெளிய	18
கதியொன் றுமறி	85	செய்யருகே புனல்	40

செற்றாளரித்தளி	37	பீடிக்குக் களிநே	135
செற்றவர் தம் மரணம்	48	பிடித்தாட்டியொரீ	129
கண்ணார் மதிசூழ	104	பிணிவண்ணத்தவல்	114
தன்மதிக்கண்ணாழி	75	பித்தா பிறைசூழ	101
தலைக்குத் தலைமாலி	128	பிறையிளங்கண்ணி	74
தலையளித் தண்ணிற	48	பிறையுடையான்	45
காணுதல் செய்திறை	12	புத்தரோடு பொறி	13
நிங்கடங்கு சடைக்	138	புத்தியொன்றி நினை	25
நிங்கண்மதிக்கண்ணி	78	புற்றாடரவம்மரை	120
நிண்டேர் நெடுவீதி	124	புற்றில் வாழு மரவம்	21
நிறைகளெல்லாமலருஞ்	41	புண்டதொர்க்கேழ	83
நுன்னாகத் தேனாகித்	88	பூவையாய்த் தலை	85
நென்னுத் தெனாக்	112	பெரியமேருவரை	28
நென்னிலங்கையரை	20	பெருகுவித்தென்	81
கொழற்கங்கை	80	பெற்றபொழ்தும்	138
கோடுடைய செனி	2	பையஞ் சுடர்விடு	87
கோலுடையான்	42	பொய்யம்மையாலே	141
நரம்பெழுநகைகள்	89	பொல்லாப் புறங்	112
நினையக் குதிரை	82	பொன்னியருமரை	48
நாகபணாத்திகழல்	34	பொன்போல நிரிர்	59
நாகப்வைத்த முடி	20	பொரித்தாயங்கொ	80
நாயேன் பலநாளு	102	போழிளங்கண்ணி	73
நீலிம்மல்கு சடை	17	மஞ்சண்டமாலி	111
நீருரு நெடுவயல்	128	மடமான்மறிபொற்	84
நீர்பரத்த நிமிர்	8	மறுத்தாடுஞர்	88
நீறு மெய்ப்பூசவல்	88	மறைகலந்தவொலி	9
நெஞ்சம் முமக்கே	52	மழுவாளவல	108
நெய்யும் பாலுந்	137	மன்னேமறவாதே	102
படையிலங்குரை	29	மாணுவுருவாகி	128
பணிந்தாரை	58	மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி	72
பண்ணிலாவும்	17	முடியேனினிப்பிற	108
பத்தரோடு பல	22	முடிகையினுற்றெடு	44
பத்தர் கணம்	38	முண்டந்தரித்தீர்	109
பப்போதிப்பவனா	94	முற்றலம்மையேன்	4
பலபலகாமத்த	65	முற்பிறைக்கண்ணி	77
பாடிளம் பூதத்தி	81	முன்னம்மடியேன்	54
பாதம் பணிவார்கள்	104	முடாய முயலகன்	110
பாரோடு விண்ணும்	118	மெய்யொலம் வெண்	88

மைம்மருபுய்துழற்	81	எண்ணிழகோயில்	99
வண்டுவைகும்மண	29	விண்மகிழ்ந்த மதி	7
வலித்தேன் மனைவாழ்க்	58	வியரிலங் குவரை	11
வலையல்வைத்த	142	விரும்பு மதிக்கண்ணி	78
வல்லதெல்லாஞ்	139	வீடரங்கா நிறுப்	87
வளர்மதிக்கண்ணி	78	வீடின் பயனென்	132
வாரமாகித் திருவடிக்	142	வெள்ளமார்ந்து	18
வாரிருங்குழல்	140	வெறுத்தேன் மனை	134

ச. மெய்யாட்சன்
அறக்கட்டளை

1665

Q 23

KOVILLOOR MADALAYAM

330 307

PAIKUDI

-483845